DAN ALEXE

ebook

HUMANITAS

MIROS DE ROȘCATĂ AMARĂ

ȘI ALTE POVESTIRI SCANDALOASE

Dan Alexe (n. 1961) este scriitor, cineast, jurnalist şi traducător. A realizat filme documentare în Cecenia, Afganistan, Pakistan, Kosovo şi Asia Centrală. În România, a făcut parte – împreună cu Dan Petrescu, Luca Piţu, Alexandru Călinescu, Sorin Antohi, Liviu Antonesei – din aşa-numitul „grup de la Iaşi“, care în anii ’80 a căutat să facă o opoziţie culturală structurată regimului comunist. A părăsit România în 1988, în momentul publicării în revista *Agora* de la New York a piesei sale de teatru *Rămăieni*, despre ravagiile protocronismului. A participat la filmul documentar *Dezastrul roşu* (Belgia, 1988), care denunţa regimul lui Ceauşescu. Stabilit în Belgia, a colaborat, ca ziarist *freelance*, cu BBC şi Europa Liberă, iar ulterior cu publicaţiile grupului german WAZ. A trăit lungi perioade în Caucaz, Balcani sau Afganistan, unde a predat jurnalismul; a cunoscut războaiele din Cecenia şi Bosnia şi a făcut un film despre cântăreţul mistic pakistanez Nusrat Fateh Ali Khan. Specializat in islamul mistic contemporan, a participat la volumul colectiv *Géopolitique du Caucase* (Ed. La Découverte, Paris, 1996) cu capitolul despre islamul cecen şi cel nord-caucazian. Anterior, activitatea lui publicistică inclusese traduceri din latina renascentistă (în volumul colectiv *Poetica Renaşterii*, Bucureşti, 1986) sau studii despre ţigani şi Joyce („Les Tsiganes et le jazz dans le Finnegans Wake“, în *Etudes Tsiganes*, Paris, 1989). Filmul său *Howling for God / Iubiţii Domnului*, despre dervişii urlători din Balcani care practică un foarte violent ritual de yoga islamică, a obţinut Premiul Criticii Internaţionale la Festivalul din Amsterdam (1998) şi Premiul Ministerului Francez al Culturii la Festivalul Musée de l’Homme (Paris, 1998). Cu acelaşi film a participat la festivalurile de la Cannes şi Hollywood (1999). I s-a decernat Marele Premiu al Musée de l’Homme pentru *Cabal in Kabul* (2007),

film despre ultimii evrei din Afganistan, urmat în acelaşi an de cele mai mari distincţii la festivalurile Flahertiana din Rusia (Moscova şi Perm, 2007), Astra (Sibiu, 2007) şi de Premiul Publicului la Nyon (Elveţia, 2008). A publicat teatru în volumul îngrijit de Luca Piţu *Lumea ca spoială şi împovărare* (Editura Opera Magna, Iaşi, 2012). Blogul său, *Dan Alexe's Flea Market* (http://cabalinkabul. wordpress.com), este foarte urmărit în mediile culturale din România.

© Humanitas, 2014 (ediţia print)
© Humanitas, 2014 (ediţia digitală)

ISBN: 978-973-50-4430-5 (epub)

EDITURA HUMANITAS
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

Cuprins

MIROS DE ROȘCATĂ
Prefață. Foame de scris, sete de citit
1. Leila în Kabul, senină
2. Lupoaica de la Carrefour
3. Miros de roșcată amară
4. Saskia și o rățușcă
5. Karma de trei parale
6. Nimfe de ghips
7. Tarot și ciorbă de pui
8. Cavalerul Morman Mort
9. Cum m-am bătut în Vama Veche
10. O împreunare de vis
11. Stăpânul inelelor din Daghestan
12. „Oh, mon bébé…“
13. Sufism cu bomboane de mentă
14. Sibylle la oglindă
15. Oi de pripas, încântătoare
16. Praline și zei ofiliți
17. Andreea și papucii Logosului
18. Un alt război al ouălor
19. Tina la volan
20. Chomsky la sciapozi
21. Ordonatorul, sau amorul în trei
22. Viciu de procedură
23. Anka Butt
24. Odette, de ziua clientului
25. Poveste de Crăciun
26. Extazul mistic la subsol
27. Istoria șamanismului românescu
28. Ziua în care au venit belgienii
29. Moneda Bacteriană
30. Sâmbăta morților
31. Terorism ospitalier
32. Frenetica moarte a lui Martin Heidegger
33. Leila cu fluturi în burtă

PREFAŢĂ
Foame de scris, sete de citit

Prima mea amintire cu Dan Alexe scoate capul din anul când satisfăceam stagiul militar, pe când el, mizerabilul, nu ne satisfăcea defel. Îl văd că se apropie cu un aer de inocenţă adamică, îşi implântă ochii în ai mei şi-mi declară fără inflexiuni în glas:

— Astăzi a murit mama.

Dau să-l consolez, dar ceva mă opreşte. Nu pare dărâmat, deşi e la vârsta la care un atare necaz sapă adânc. Mă căznesc să respir normal, iar el adaugă:

— Sau poate ieri. Nu mai ţin minte.

Hotărât lucru, ceva e în neregulă aici. Habar n-are pe ce lume trăieşte, bietul băiat. Dar cum naiba o fi trecut de vizita medicală de la comisariatul militar? Însă chiar în secunda când mă decid să îngân o formulă de condoleanţe, mă graţiază cu un surâs de carnasieră sătulă:

— Aşa începe *Străinul* lui Camus.

Dau din cap, mimând familiarizarea cu existenţialismul francez, pe când el – sunt convins şi-n sfânta zi de azi – se gândeşte c-a nimerit peste unul dintre studenţii de la IEFS (filologia şi sportul fuseseră trimise împreună la armată, nu se ştie pe ce temei).

A doua amintire, tot din armată, tulbură mierea şi praful unui miez de toamnă dobrogeană şi ne aduce, pe Dan şi pe mine, pe una dintre aleile pietruite ale UM 01352 de la Corbu de Sus. Fiecare din noi ţine în mână un târn de răchită în curs de deşirare („balaur“, în argoul cazon) şi încearcă să ducă la îndeplinire un ordin de un sadism iscălit în tandem de Brecht şi Jarry: măturarea frunzelor în condiţii de vântoasă.

Manevra are ceva – că tot vorbeam de Camus – sisific. Baleiem conştiincios, iar când ne întoarcem pentru contemplarea isprăvii, patul de frunze e tot acolo, ca şi cum nu s-ar fi atins nimeni de el. Repetăm figura de două-trei ori şi de fiecare dată vântul se comportă ca un pişicher inclement: scutură copacii şi reface covorul. După o vreme, Dan se îndreaptă de spinare, spune nişte cuvinte la care nu am acces (retroactiv, pot să bănuiesc că era un blestem în kirghiză sau o sudalmă în paştună), aruncă mătura pe jos şi şuieră ofidian:

— Bine că nu ne-a pus să le numărăm şi să le numerotăm. Eu aşa aş fi făcut.

În fine, a treia amintire. Din acelaşi timp şi spaţiu, fireşte. Plutonul unu, în care-am nimerit amândoi, se pregăteşte de instrucţie şi aşteaptă ordinul de punere în mişcare. Răcanii îşi „verifică ţinuta“ (copca încheiată, bocancii lustruiţi, cucul bonetei îndreptat) şi se aliniază. Mă uit într-o doară la Dan şi-l văd furişând ceva în sân. Mult prea mare ca să fie o felie de pâine, colorat în pasteluri vesele, ceva ce nu pare purtător de calorii. Îmi citeşte curiozitatea din priviri, îşi descheie vestonul şi-mi arată: manualul de latină de a douăsprezecea. Pe urmă se rebutonează cu o cochetărie complice, îşi împinge bărbia în faţă şi harponează depărtările cu ochii. Pare un cadru de film. Şi probabil că Dan chiar la aşa ceva se gândeşte, fiindcă-i văd trăsăturile recompunându-se în schiţa unui zâmbet.

Zâmbetul acela e avanpremiera unui gând îndrăzneţ, pe care mi-l dezvăluie după două zile de plictiseală somptuoasă:

— De mâine-ncep să-i salut pe apevişti cu stânga.

— De ce?

— Ca să văd dacă se prind.

S-au prins, bineînţeles, căci puţini îi băteau la vigilenţă. L-au judecat sumar, l-au găsit vinovat de erezie şi l-au ars pe rugul carcerei.

De atunci au trecut treizeci de ani şi mai bine. Nu l-am mai văzut deloc pe Dan Alexe. Abia în ultima vreme am dat, din întâmplare, peste câteva articole sub care se semnase. Pe urmă au venit fotografiile de pe Internet, pe urmă cutezanţele geografico-politico-ideologico-lingvistice, pe urmă postările de pe Facebook, pe urmă dialogurile cu oameni care l-au evocat ca membru al grupului de insurgenţi ieşeni decişi să se bată cu stupizenia, mediocraţia şi previzibilul. Am recompus imaginea lui Dan – cu sau fără plecarea din ţară, cu sau fără Europa Liberă, cu sau fără corespondenţele bruxelleze pentru *România liberă* – şi mi-am spus că mi-aş dori să citesc o carte scrisă de el. Ba chiar s-o propun pentru portofoliul Humanitas. Cum însă riscul unei idei bune este să-i fi venit deja cuiva mai sprinten în reacţii, am constatat că demersul fusese făcut, iar numele lui Dan Alexe, prins în planul editorial. Oana Bârna, racoleurul editurii în acest caz, a fost cea care mi-a dat vestea şi m-a invitat – consolator, aş spune – să scriu două-trei pagini de însoţire.

Aşa am ajuns să citesc *Miros de roşcată amară şi alte povestiri scandaloase*. Şi aşa a ajuns să mi se facă dor de omul ăsta, cu toate că nu ne găsiserăm, în cătănie sau după, răgazul unei şuete aşezate, al unei beţii năprasnice sau al unui şir de confesiuni zguduitor-nocturne.

Iar acum, după ce-am terminat cartea, mă bucur că pot să scriu negru pe alb: rar mi-a fost dat, în ultima vreme, să citesc ceva mai viu şi mai vibrant, mai uman şi mai firesc, mai arzător, mai dramatic, mai curgător şi mai abrupt, mai vesel şi mai trist, mai suculent, mai poznaş, mai poetic, mai ame- şi amuţitor. Şi rar am văzut, de când sunt editor de carte, un asemenea talent în (orgolioasă) desfăşurare.

Dan Alexe nu numai că scrie rupător, dar se distanţează de precauţiile pe care şi le iau cei care, bieţii de ei, vor să fie pe placul tuturor celor care-i

citesc – pompieri şi dentişti, arhitecţi şi sondori, cântăreţi de muzică folk şi grădinari, paznici şi actriţe de dramă, prostituate şi somităţi universitare (ştiu, uneori termenii sunt sinonimi, dar să trecem). El nu ţine neapărat să se aşeze în albia unui gust impus de critică, a unei tendinţe, a unei mode. Dă impresia că scrie ca să-şi facă sieşi o plăcere – şi cred că şi-o face. Îl interesează prea puţin dacă textele lui se vor solda cu o baie de elogii sau cu o răstignire. L-a scărmănat X? *Peu importe!* L-a lăudat Y? *La même chose.* Dan Alexe scrie în temeiul unei înzestrări formidabile, al unei culturi aspirate pe toate canalele şi al unei pofte năvalnice, aproape carnale, de-a face literatură din orice. Îi place să aştearnă poveşti. Îi place la nebunie. Dar îl bănuiesc că-i place şi să ghicească reacţia cititorului, mai ales a celui negarnisit cu titluri preţioase şi pompoane critice. Stupoare, jubilaţie, ruşine, invidie, contrarietate, vertij, fericire, indignare, căinţă – toate acestea sunt forme de feedback la textele din *Miros de roşcată amară*. Amploarea evantaiului e firească, fiindcă, la rândul lui, Dan Alexe atrage etichetele cum magnetul pilitura. În funcţie de adoraţia sau de resentimentele ştampilatorului, pe forumuri sau în alte medii, el a fost făcut dobitoc, genial, pervers, erudit, dement, sublim, netrebnic, potlogar, maestru, neruşinat, criminal, teribil, senzaţional, apostat, mizerabilist, acrobat, superb, bou (în contragere: superbou), dezabuzat, epopeic, handicapat, miraculos, cretin, reconfortant, bestie, înger şi aşa mai departe.

O singură reacţie lipseşte: indiferenţa. Şi e logic să fie aşa. Dacă parcurgi fie şi o pagină din ce scrie Dan Alexe, eşti obligat nu doar să simţi ceva, ci şi să dai glas sentimentelor. Iar sentimentul meu este că literatura română şi-a găsit un agent provocator cum nu avem prea mulţi. Şi nu doar atât. De la primul cuvânt la ultimul paragraf, cartea lui Dan Alexe e manifest împotriva reţetelor ambalate, mai

mult sau mai puţin isteţ, de maşinăria marketingului editorial şi rumegate blajin de public, şi în acelaşi timp un asalt cu pumnalul în dinţi împotriva pudibonderiei şi gesticulaţiei ipocrite cărora li se abandonează o atât de mare parte a lumii noastre – literare sau nu. Cine s-a obişnuit cu o proză călâie, în care băltesc poncife şi platitudini strepezitoare, e invitat să se ţină departe de paginile care urmează acestei prefeţe. Prin contrast, cine doreşte o gură de aer curat bate la uşa la care se cuvine.

Nu ştiu şi nu-i treaba mea să ştiu cum vor primi alţii *Miros de roşcată amară*. În ce mă priveşte, îmi asum exaltarea şi, la nevoie, o explic. Deocamdată, ajunge să spun că m-am abandonat celor 33 de texte care urmează cu o voluptate cvasierotică. M-au încântat, cu forţa de impact a unui cadou dulce primit în copilărie, tăietura frazelor, percuţia cuvintelor, combinaţia de sensibilitate şi grotesc, fantezia luxuriantă, rafinamentul obţinut din simplitate şi stil, ineditul expresiei, jongleria lexicală, umorul-dinamită, amprenta personajelor şi trimiterile, nu puţine, care te obligă pe tine, cititor, la niţică gimnastică mintală. Urmarea? Am încercat să mi-l închipui pe Dan Alexe scriind. Iar imaginea care mi s-a format instantaneu în minte a fost a unui bucătar care găteşte stârnit de propria-i foame, dar şi ca să astâmpere foamea celorlalţi. Ba mai mult, ca să le provoace setea. Aşa stând lucrurile, am citit cartea aceasta în deplina aţâţare a simţurilor, cu o sete pe măsura foamei cu care a fost scrisă.

Prospeţime, necomplezenţă şi fugă din canon – aceasta ar fi formula prozelor lui Dan Alexe. Cele trei borne se găsesc, fără excepţie, în fiecare povestire din *Miros de roşcată amară*. Indiferent dacă în centrul prozelor stau cupluri / triunghiuri amoroase sau personaje de subterană ori de periferie, indiferent dacă în conul de lumină nimeresc interlopi cu mitraliera pe genunchi, curve

revanşarde, mistici deraiaţi, fotografi metrosexuali, miliţieni roşi de frustrări, etnologi stârniţi de superstiţii şi blesteme vechi, mărunţi ciubucari ai sorţii, bolnavi cărora moartea le aruncă ocheade, taţi de împrumut sau copii smulşi din gogoaşa normalităţii, temperatura textului rămâne ridicată şi curtează uneori incandescenţa. Într-un peisaj literar cu multe zone aride, într-un timp în care încă scriu (şi sunt publicaţi) atâţia veleitari cu ifose, într-o ţară unde eradicarea anemiei şi a rahitismului literar ţine de utopie, o carte cum e *Miros de roşcată amară* e echivalentul unui electroşoc. Iar dacă m-ar pune cineva să recomand una sau două povestiri, n-ar face decât să-mi dea brânci în fundătura nedreptăţii. Din cauză că n-aş şti ce să aleg. Baletul de cuplu sau trio e seducător în toate faţetele din carte, prozele cu decor asiatic te confiscă pe tine, cititor, până la absorbţie, iar marginalii care-şi clatină patimile prin birturi şi paturi imunde compun o galerie prin care nu te saturi să te plimbi. Şi totuşi, dacă mi s-ar suci mâna la spate, aş alege până la urmă trei bucăţi din a doua jumătate a volumului, pe care le-am citit simţind cum îmi cade-n cap tavanul lumii. Ele se numesc, cuminte şi inofensiv, *Viciu de procedură*, *Anka Butt* şi *Poveste de Crăciun*. Gustaţi-le în linişte. Dar păstraţi-vă papile literare şi pentru *Sufism cu bomboane de mentă*, *Odette, de ziua clientului*, *Praline şi zei ofiliţi* sau *Istoria şamanismului românescu*. (Sau pentru celelalte. Of, până la urmă nici nu ştiu dacă am ales cu adevărat.) (Prea multe paranteze, ştiu.)

Cam atât.

Ba nu. Încă un lucru. Habar n-am dacă la lansarea cărţii o să pot rămâne două-trei minute doar cu Dan Alexe. Aşa că e mai bine să-i spun acum, cu martori: „Te-am citit podidit, omule. Să mai faci.“

RADU PARASCHIVESCU

1
Leila în Kabul, senină

— Nu mă culc cu tine decât în minaret, mi-a zis. Sau pe o macara, undeva. Găseşte. Inventează.

Pufăind pe marginea patului, îşi balansa piciorul gol, cu unghii nefăcute (căci în Kabul unghiile făcute indică practica prostituţiei) şi, pentru că nefăcute, puţin murdare după o zi întreagă în sandale prin praf exotic.

Venise cu rucsac cu tot în camera mea, o ţigară moale în plisc, ochi obraznici, piele transpirată şi gura plină de revendicări absurde.

O cunoscusem pe aeroport, la aterizarea în Kabul. Aristotel recomanda ca discursul fiecărui personaj să fie adaptat funcţiei lui. A mea fiind cea de *dragueur* cvadragenar, iar a ei cea de fotografă juvenilă, al cărei fond de ten abia ascundea craterele lunare din adolescenţă, avuseserăm următorul dialog în momentul în care, aşteptând bagajele lângă mine, telefonul ei a început să sune:

EU: *Enfin*, o sonerie normală.

EA: Am avut şi *Oda Bucuriei*, dar am şters-o…

Şi s-a pus să răcnească într-o engleză creativă, mulţumind la telefon cuiva care avea s-o ajute să facă fotografii în închisoarea femeilor din Kabul.

Leila o chema, fotografă. După ce ne-am recuperat bagajele şi am strecurat bacşiş vameşilor pentru sticlele de alcool şi din sacii mei, şi dintr-ai ei, i-am oferit – nici măcar viclean – s-o duc cu taxiul la Mustafa Hotel, unde stăteau atunci toţi ziariştii străini, un cub de beton împărţit în alveole monahale. Privilegiaţii puteau închiria camere sus, cu terasă şi vedere spre munţii leneşi ce înconjoară Kabulul, în vreme ce freelancerii şi sărăntocii musteau jos, în chilii de 20 de dolari pe zi, fără

baie şi în bătaia primului aruncător de grenade din stradă.

Pe drum mi-a zis că e cehoaică şi că trăieşte în Paris, lucrând pentru o agenţie de presă, şabada…

— Cehoaică?! Leila e „noaptea“ în arabă. De ce ţi-au dat părinţii numele ăsta?

— Pentru că m-au produs noaptea, *tiens*.

La hotel, ea s-a dus într-o alveolă, jos, în vreme ce eu mi-am regăsit balconul de deasupra bazarului.

Vizavi e moscheea lui Mollah Internet, care predică despre progres şi care în fiecare dimineaţă, pe la 5.30, face o probă de microfon înainte de prima rugăciune. Mai întâi te smulg din somn nişte pârâituri sfâşietoare, ca şi cum s-ar deşira catapeteasma cerului, după care se aud bufnituri de cutremur (Mollah Internet izbeşte de câteva ori microfonul în căuşul palmei, să verifice dacă e conectat), ca la urmă să explodeze un urieşesc 1-2-3: *yak-do-se*, *yak-do-se*, şi în sfârşit să înceapă melopeea primei rugăciuni: *Aşhadu laaaa illaaahaaa illl'LLaaaah…!*

În prima seară a venit la mine pe balcon şi am băut împreună tot ce aveam eu. Mi-a spus:

— La Paris trăiesc mai mult sau mai puţin cu cineva…

Am avut o strângere de inimă, o decepţie absurdă, dar mi-am zis rapid că genul ăsta de fete e întotdeauna „mai mult sau mai puţin cu cineva“.

Dar a doua noapte a venit desculţă, cu rucsacul, să-şi legene piciorul gol pe marginea patului meu, mormăind că jos la ea sunt gândaci şi gaze de eşapament din stradă. După care, privind pe deasupra mea, peste balcon, a văzut de partea cealaltă a străzii minaretul.

Tocmai îi povesteam despre kafirii din Nuristan, în nordul Afganistanului, rămaşi politeişti până mai ieri şi care vorbesc un idiom apropiat de sanscrita Vedelor, când mi-a zis:

— Nu mă culc cu tine decât în minaret… Sau pe o macara, undeva. Găseşte. Inventează.

Şi-a examinat unghiile.

— Patul e doar pentru nani. Iar pătura asta e abjectă.

Am ieşit amândoi tiptil, pe lângă gărzile hotelului care jucau cărţi, şi sărind gardul moscheii, ajunşi la minaret, am epatat-o ridicând cu un gest scurt şi sigur piatra sub care-l văzusem de zeci de ori pe Mollah Internet că piteşte cheia turnului.

Uşa a scârţâit sinistru, înăuntru duhnea fermentat, iar scara de piatră era abruptă şi lunecoasă. Urcam primul, iar ea lumina din spate cu bricheta.

Sus, am ieşit în noapte pe balconul minaretului şi mi-am văzut sub el, de partea cealaltă a străzii cu buticurile ei obscure şi nenumăraţi trecători înturbanaţi încă folfăind nocturn, fereastra iluminată a camerei, cu sticle goale şi patul acoperit cu o pătură într-adevăr abjectă.

S-a aşezat pe marginea balustradei de piatră a minaretului, s-a chiorât în gaura de lume din bezna de jos şi mi-a zis:

— Ar fi aşa simplu să mă las să cad…

Am smuls-o de-acolo cu o iritare violentă pe care nu mi-o bănuiam şi am trântit-o în partea opusă a balconului, cu spatele în instalaţia sonoră. A gâfâit, şi-a pus mâinile cupă pe sâni şi a aşteptat, bărbia întinsă înainte.

Am luat-o în picioare, din faţă, icnind, izbind-o cu capul în zid şi instalaţie, umplându-mi gura cu praf şi pânze de păianjen. Horcăia animalic, burta ei – o mlaştină.

După un timp, o durată (există timp şi durată, tot insista Bergson), a trebuit să facem o pauză. S-a dus să se aşeze iar pe marginea balconului de piatră. Avea doar cămaşa pe ea, pantalonul căzuse, şi era iluminată din spate de faţada hotelului.

Vedeam că mă fixează, aşezată, cu fundul gol atârnând în noaptea de deasupra trotuarului de jos. Mi-a zis suav:

— Curge din mine pe trecători.

Asta mi-a biciuit simţurile (cum se spune în literatura de calitate) atât de neaşteptat de eficace, încât am smuls-o iar de-acolo, i-am dat o învârteală de tango şi am trimis-o cu un bufnet în zid, implântându-mă din nou în ea.

Am zbierat amândoi apoplectic în acelaşi timp când ne-a venit, şi răcnetul a bubuit nocturn deasupra oraşului, instalaţia sonoră declanşându-se iar noi gâfâind într-o inarticulată magmă de horcăieli cu bale şi sufocări amplificate…

Haaah-hăăă-haaah!… ieşea din difuzorul minaretului, auzindu-se până pe înălţimile din jurul Kabulului, unde se tupilau talibanii.

Am coborât fugind în beznă scările, ea reuşind să-şi tragă în acelaşi timp pantalonii.

Am traversat strada printre oamenii care se adunau strigând în paştună că cineva e înjunghiat acolo sus, în minaret.

Înapoi în cameră, am stins şi ne-am uitat, ţinându-ne de mână şi bând ultima sticlă de vin, la minaretul iluminat pe dinăuntru şi cu balconul umplut de lume care căuta să oprească maşinăria ce declanşase acum înregistrări vechi cu Mollah Internet: *Aşhadu laaaa illaaahaaa illl'LLaaaah…!*

S-a întors spre mine şi mi-a zis, pupându-mi umărul în întuneric:

— Am uitat să-ţi spun. Am terminat-o azi cu tipul meu de la Paris.

— A, da? i-am zis, căutând să sun aproape indiferent. Şi cum ai făcut?

— I-am dat un SMS, mi-a şoptit şi s-a strâns lângă mine.

2
Lupoaica de la Carrefour

Carrefour e un teren remarcabil pentru vânătoare şi întâlniri. Orice supermarket, de altfel, în egală măsură cu librăriile mari. Librăria nu e însă la îndemâna oricui; acolo mai dai şi peste câte una care vrea doar să-şi cumpere cărţi ca să le citească şi atât.

Orice supermarket e bun, cu excepţia Ikea. La Ikea merg alea care au acasă bărbat cu şurubelniţă, bărbat cu care vin iar în weekend pentru chifteluţele cu piure şi gem de merişor care dau adicţie religioasă. La supermarket însă, posibilităţile de vânătoare şi de aplicare a psihologiei abisale sunt infinite. Am zis Carrefour doar pentru că e francez şi că termenul însuşi de *draguer* e francez.

Prima etapă în hăituirea cu succes e analizarea conţinutului coşului prăzii. Unde vezi lucruri câte două: două lasagna, doua tuburi de pastă de dinţi etc., acolo nu te bagi, mai ales dacă într-unul din tuburi e pasta aia de dinţi ieftină şi stupidă, din trei culori împletite. De evitat şi pretenţioasele care îşi cumpără ostentativ doar ce poartă eticheta bio.

Cea mai înduioşătoare – şi pradă aproape sigură – e aia care la coadă citeşte ziarul şi are în coş *O* lasagna de pus la microunde, *UN* măr şi *O* sticlă de vin. La una m-am dus prompt şi i-am pus şi sticla mea în coş, declamând: „Una şi cu una fac două.“ I-a plăcut atâta neobrăzare inteligentă. Vinul ei era prost, ca să-l putem bea l-am amestecat cu al meu, inventând cocktailuri vinicole. Pulsaţiile de durere din creier de a doua zi mi-au obliterat detaliile nopţii şi mi-au alterat durabil lobul ruşinii.

Sigur, tehnica nu e infailibilă. Nu voi uita emoţia ce m-a cuprins făcând coada la casă în

spatele unei ponosite care citea Sartre având în coş doar o conservă de *corned beef*, oroarea aia grasă şi păstoasă ce aduce cu mâncarea pentru câini. Mi-o şi închipuiam lăpăind singură *corned beef* direct din cutie, într-o mansardă nemobilată, şezând turceşte pe podea, fără căutare, dar senzual, cu Sartre în poală.

Privirea pe care i-am aruncat-o, încărcată de înţelesuri supramundane, i-a stârnit doar un rictus pretenţios. Conserva de *corned beef* era pentru monstruosul dog german, bestie lipsită de umor ce aştepta la ieşire, înfipt în fund ca un Buddha şi fixându-mă fără expresie.

Asta cu inel în nas de care voi spune acum era o iazmă a cărei frumuseţe de hoplit se manifesta cu naturaleţe controlată printr-un algoritm necunoscut mie. Nu citea nimic, aşteptând calmă la coadă, dar ochiul ei mijit fără sforţare spunea: aici e inteligenţă.

Din spate, i-am inspectat coşul şi i-am spus:

— Judicioasă alegere. E sezonul sparanghelului şi al anghinarei. Numai că nu trebuiesc ovărfierte. Vârfurile de sparanghel – doar vreo opt minute, maxim zece, după ce le-aţi frecat pieliţa cu un raşpel. Anghinarea – juma' de oră, dar să nu aruncaţi apa după aia. Zeama verde care rămâne conţine ce-i mai bun şi e excelentă pentru supe şi ficat.

S-a întors şi m-a examinat calmă, remarcând, fără să o arate, sandalele mele savant jerpelite şi gramatica tibetană din coş.

— Tocmai ies dintr-o relaţie odioasă, mi-a zis. Sunt depresivă, licantroapă, iau medicamente şi nu mă bucură acum decât răutatea din mine. Stai departe şi nu mai mesteca gumă când vorbeşti cu femei.

Am tăcut amândoi, tăcerea fiindu-mi mie uşoară pentru că puteam să-i examinez spatele rigid. Avea

umeri laţi şi atletici, goi, cu un lup tatuat urlând la lună pe omoplatul stâng.

— Cum eşti licantroapă? am întrebat, descoperindu-mi brusc o voce timidă.

S-a întors iar, trădând prin bruscheţe că doar atâta aştepta.

— Pentru că am trei ţâţe. Aşa m-am născut.

A plătit şi a ieşit teatral, eu enervând prin nemişcare mută şi casieriţa, şi coada din spatele meu.

Mă aştepta afară.

— Ai cumpărat vin foarte bun, mi-a zis pe un ton de obrăznicie forţată.

Plouase. În drum spre garsoniera ei, ne-am pupat prin băltoace.

— Ştii în ce te bagi, da? Vreau să aud că-mi spui că ţi-o asumi. N-am chef să mă folosesc de oameni.

— Ştiu, da, da, am asigurat-o. Am să mă bag în tine.

— Chiar eşti un prost naiv. Eu sunt nebună şi violentă.

— Cunosc tehnica asta, i-am zis. E un bluff care vine din incertitudine. Aşa bluffez şi eu când trebuie să mă bat cu unul mai tare decât mine. Îmi apropii faţa de a lui şi-mi arăt ochii cu două degete făcute furculiţă. Îl întreb sumbru: „Ia spune, ce vezi tu aici?“ Surprinzător, cei mai mulţi chiar se uită, cu docilitate tâmpă. „Nimic“, îţi răspunde. „Şi asta nu te sperie?“ îi zic… Află că mai mereu funcţionează. Cretinii abisali renunţă şi pleacă, umflându-şi muşchii pentru galeria uluită de cât tupeu maxim am.

— Nu vreau să mă îndrăgostesc de un escroc ca tine, mi-a şoptit, aprinzându-şi o ţigară din mers.

Acasă la ea, ne-am luat din prag. Lent, mai întâi, expert…

M-a împins, oprind pupatul, şi şi-a scos tricoul, stând, vreme de două secunde late, cu braţele spre

tavan şi cârpa tricoului acoperindu-i faţa. Cu muşchii traşi în sus, pieptul îi era ferm şi umflat, iar de sub sânul stâng ieşea încă unul, mai mic. Nu chiar un sân convingător, unul atrofiat, mai mult un sfârc abia umflat, ca la fetiţe.

Am rămas faţă-n faţă rigizi, eu holbându-mă.

— Nu te osteni să-l pupi, mi-a zis. E insensibil. În alte vieţi, am fost lupoaică. Aveam două rânduri de ţâţe.

Şi cu degetele mari mi-a arătat, trăgând două linii de sus în jos:

— De aici… până aici… Multe, multe, multe ţâţe.

Când s-a repezit în mine, şi-a clănţănit dinţii într-ai mei atât de sonor, că pe ecranul minţii am văzut aşchii de smalţ.

M-a trântit şi m-a încălecat. Înfiptă, a dat capul pe spate şi a început să urle la tavan, traheea ei o ţeavă hăulindă.

Când s-a terminat, am rămas pe spate, apoi m-am uitat un pic împrejur: lăzi şi cutii peste tot.

— Am să te sun când ajung undeva, mi-a zis, nici măcar forţându-se să pară convingătoare. Dă-mi un număr de telefon.

Îmbrăcându-mă, i-am întins, tremurând şi făcând cel mai stupid gest cu putinţă, o carte de vizită. Ce-am văzut în privirea ei nu era milă, era starea aia ireparabilă care trebuie scrisă cu multe semne grafice, era miiiiLLLăăă.

Coborând scările, ştiam că bufniturile înăbuşite pe care le auzeam veneau de la capul ei izbit repetat în perete.

Jos, în curtea blocului, am auzit-o răcnind şi hăulind singură.

3
Miros de roşcată amară

— De ce se spune că roşcatele au un miros aparte? m-a întrebat, fără să clipească, Rebecca. Simţi ceva deosebit la mine?

Aplecată aşa, în dreapta mea, în maşină, şi citindu-mi proza, coama stacojie îi ascundea pistruii şi ochii albaştri. Şi-a scuturat-o teatral şi mi-a aruncat spre stânga o ocheadă înduioşător de calculată.

— Miroşi a iepşoară, i-am zis serios, fără să-mi crâcnească vreun muşchi al feţei, fixând sever banda de asfalt impecabil a autostrăzii bavareze.

Citind, şi-a deschis imprudent porii. A mai dat o pagină şi s-a enervat:

— Eşti prea mizerabilist. N-am chef să citesc aşa ceva. N-ai nici un respect pentru tine. Cum vrei să te iubesc când n-ai nici un respect pentru tine? De ce scrii lucruri neadevărate despre tine?

— Asta-i literatura.

— Atunci de ce nu te descrii aşa cum te vezi?

— Pentru că aşa mă văd.

— Bine, dar de ce scrii la persoana întâia? De ce scrii despre tine şi nu inventezi altceva?

— Pentru că romanul care foloseşte un procedeu de *mise en abyme* nu poate să aibă ca personaj decât un scriitor. Şi unul ratat, de preferinţă.

O văd că nu înţelege.

— Atunci de ce îţi dai alt nume în text?

— Ca să-i menajez pe cititori. Dacă ar vedea numele real al autorului în text, oamenii şi-ar spune: aha, aşa deci, scrie din experienţă, scrie lucruri care i s-au întâmplat lui cu adevărat. Uite cum povesteşte, doar deapănă amintiri, deci nu inventează. Păi asta nu-i literatură. Nu e artă. E doar un reportaj. Aşa ar zice.

— Atunci eu de ce apar cu numele meu adevărat?

— Pe tine nu te cunoaşte nimeni.

O văd că nu e mulţumită.

— De ce acolo în text îmi pui în gură lucruri pe care nu-mi amintesc să le fi spus vreodată?

— Ţi-aş pune în gură altceva, îi zic, dar nu vrei.

— Porcule.

Se mai calmează puţin.

— Hai, explică-mi. De ce mă faci să zic acolo lucruri pe care nu le-am zis?

— E literatură, îi spun. Uneori rezum aşa, într-o frază, hălci întregi din spusele tale.

Se supără.

— Nu vorbesc în hălci. Şi dacă rezumi aşa, eu zic să te hotărăşti: sau faci literatură, dar atunci schimbă tot ce spunem şi transformă-mă într-un adevărat personaj, sau zi că scrii un reportaj, dar în cazul ăsta respectă ce spun cu adevărat.

— E interesant ce-ai zis acuma, îi spun. Am să notez asta. Mai spune o dată.

— Nu mai ştiu ce voiam să spun. Mă încurci.

— Îhâm. Te încurc. Eşti incoerentă şi crezi că şi asta e din vina mea.

— Cine a zis că-i din vina ta? Iar mă faci să zic ce n-am zis.

Iată-mă îndrăgostit fără să ştiu.

— Spui lucruri neadevărate, dar pentru că-s roşcată lumea o să mă recunoască şi o să creadă că m-am culcat cu tine.

— Am dormit împreună, i-am amintit.

— Am dormit împreună, dar n-am făcut nimic, iar acum mă conduci înapoi la iubitul meu, pe care a trebuit să-l mint doar ca să te consolez pe tine toată noaptea, iar pe deasupra mai şi plângi grotesc.

— Un bărbat adevărat plânge în hohote, ca mine, când e nefericit.

— Eşti nefericit pentru că eşti arogant. Zi-mi dacă e adevărat că miros.

— Miroşi divin şi ai un buric delicios.

I-am luat mâna şi i-am pus-o la mine, pe kurganul dureros din poală. Şi-a ţinut-o acolo inertă, dar după câteva secunde a început să mă mângâie.

— Dacă mi-o iei acum, am să mă îndrăgostesc de tine, i-am spus.

Şi-a desfăcut centura, mi-a deschis cureaua, a tras fermoarul şi s-a aplecat.

Conduceam încordat, ca beat, după o noapte nedormită, zvâcnind din bazin, dând maşinii impulsuri şi bâţâieli peste limita de viteză. Foarte rapid, geamurile s-au aburit pe dinăuntru, nu mai vedeam decât vag, dibuind doar că şoseaua era tot liberă, iar mirosul ei de piele desfăcută îmi îmbâcsea treptat nările şi creierul…

Aplecată în poala mea, Rebecca gemea şi tremura din şolduri odorante, rugându-mă să vin.

Am ghicit cu coada ochiului că o maşină conducea în stânga cu exact aceeaşi viteză ca a mea, şi abia când au pus girofarul am înţeles că trebuia să opresc.

Când am deschis fereastra, poliţistul bavarez a fost lovit în faţă de valul de brumă mirositoare.

— Aveţi animale în maşină? m-a întrebat sever.

Am râs aşa de tare, că s-a enervat şi m-a informat prompt că, deşi nu-şi aminteşte din *Straßenverkehrsordnung* dacă a conduce cu parbrizul aburit pe dinăuntru este o infracţiune, e în mod sigur o infracţiune să transporţi substanţe primejdioase cum sunt cele pe care le adulmecă. Norocul meu că el trebuie să fugă unde a fost chemat de urgenţă… dar mi-a luat numărul maşinii şi m-a asigurat că voi mai auzi de el.

Cât negociam, Rebecca coborâse şi o vedeam cum fugea spre satul din vale. Am strigat-o.

S-a întors şi am văzut că plângea.

— Iau autobuzul de-aici, mi-a ţipat. Dispari.

— De ceeeeee?!!! am strigat.

— Ai râââssssss, mi-a răspuns hohotind. Laşule.

Am tras maşina pe marginea şoselei şi m-am culcat. Ambele scaune din faţă miroseau încă a mirodenii amare.

M-am pus pe bocit.

4
Saskia şi o răţuşcă

Am iubit odată o femeie cu care nu ştiam cum să ne zicem şi să ne strigăm. Stăteam in Bruxelles, într-o casă mare cu pescăruşi mutanţi pe acoperiş, bestii obeze ce fugeau tropăind greoi pe ţigle, chirăind în ploaie, şi care mâncau mizerii din streaşină înainte de-a se mânca între ele. Casa aia cu pescăruşi unde am trăit câteva luni cu Saskia Cunninklings era atât de mare, cu cotloane obscure şi hămesite, ce nu figurau în cadastru, încât, când voiam să ne luăm de mână sau să ne batem, trebuia să ne căutăm bâjbâind ore-n şir, pentru că, neştiind cum să ne strigăm unul pe altul, evitam să ne chemăm.

Când începi o relaţie cu o femeie, dacă nu îi găseşti un apelativ clar de la început şi vreo două porecle dojenitoare bine rodate, te poţi trezi că nu ştii cum s-o strigi când ai rătăcit-o.

Am scris „am iubit“, mă rog, dar e cu iubirea cum e şi cu religia: odată ce ai nimerit în ea şi ai simulat extazul, parcă ţi-e ruşine după aia de apostazie. Mulţi se instalează într-o „iubire“ ca într-o religie leneşă.

Saskia Cunninklings. Nu ştiam, aşadar, cum să ne strigăm unul pe altul. Eu îi ziceam uneori *fă* pe flamandă, iar ea mie, neimaginativ, *chéri*. Odată am repezit-o pentru asta. A plâns neconvingător.

Făcea însă parte din categoria femeilor adevărate: eu nu le vreau exotice, îmi trebuie europence deştepte şi cu toate accesoriile la locul lor. Pe deasupra, îmi plac obosite şi, dacă se poate, cu ceva talent. Şoldurile sunt opţionale. Harpiste, poetese ratate, artiste conceptuale cu pălării bărbăteşti, locul vostru e lângă mine. Sunt unul din puţinii oameni care posedă un dicţionar pali-

german şi care au băut cu generalul Dudaev în forma sa terestră. Mai am şi o colecţie de bile de sticlă, despre care voi vorbi la locul potrivit.

Atunci însă ieşeam pentru prima oară pe stradă – de dresat mai dresasem *indoors* – cu o femeie mai înaltă decât mine… Un căluţ flamand. Cred că avea vreo doi metri… sau trei, la un moment dat nici nu mai contează.

Altminteri, da, frumuseţe nordică, fără perciuni, păr transparent pe antebraţ, piele de ţărancă hrănită cu stridii, responsabilă culturală la primăria unui burg în care s-au născut şi au băut zeci de pictori flamanzi medievali din patrimoniul UNESCO… unul din ei, cel mai beţiv, i-a fost străbunic… prezentată mie pe tavă de nişte prieteni comuni, vecinii mei… care se temeau că o să-mi uzez alveolele creierului şi încheietura mâinii de la prea mult extaz solitar.

A fost bine şi frumos… s-a degradat rapid şi previzibil – cum te ucid gesturile repetat-agasante ale celuilalt dacă nu-l ajuţi să şi le extirpe de la început – când ne-am pus să ieşim des şi să mergem pe la restaurante. Ne comandam lucruri diferite, însă ea avea obiceiul să nu mănânce decât jumătate din farfurie, aşteptând să termin şi eu parte din a mea ca să schimbăm talgerele. La început părea ceva tandru, combinat cu curiozitate pentru ce mănâncă celălalt.

Cu fata asta (Saskia Cunninklings, am zis, da?) era însă sistematic, şi mi-am dat seama că pentru ea e un mod de viaţă… Ceva ce ţine de economia şi educaţia frugală a nordicilor. Nu era săracă, nuuu, şi chiar avea umor – cum îmi dădea ea mâna să mă ajute la coborârea din autobuz, sau cum mă lua de umeri pe stradă, spunându-mi că mă va proteja întotdeauna şi că singurul ei regret e că va trebui să dăm la săraci costumele mele elegante, pentru că, dacă o să am un copil enorm cu ea, sigur n-au să-i vină hainele mele.

Împărţeala sistematică a jumătăţilor de farfurie la restaurant ar mai fi fost suportabilă dacă decorativul căluţ flamand n-ar fi avut şi o latură de bovarism zen… Mergea la cursuri de yoga (în paralel cu două psihanalize şi un stagiu de *personal wellness*…) şi dimineaţa îmi trimitea SMS-uri călduroase care conţineau… *energie*! Energie pentru ziua în curs… bunătate şi lumină… *plein d'énergie*, *grote energie en goedhartigheid*… M-am intoxicat de umanism. Mi-am redescoperit viguroasa fibră reacţionară valahă.

Şi mai voia să nu ne minţim în nimic, iar neminţitul ăsta devenise o corvoadă permanentă, ucigătoare de spontaneitate. *Nu-ţi voi ascunde niciodată nimic*, mi-a susurat, îngheţându-mă… dar neminţitul ei permanent era sufocant, o chingă de autocontrol care nu lăsa loc pentru amorul de celălalt.

Finala: într-un weekend – acasă la ea, în burgul ei: un loc mic, decorat cu bun-gust previzibil, deci insuportabil – neminciuna mi-a devenit odioasă. O aşteptam, ascultând un CD adus de mine, ea a intrat cu cumpărăturile şi, scoţându-şi haina:

— Pfffff, ce muzică oribilă.

M-am ridicat şi am oprit muzica.

EA (înţepată, aproape şerpeşte, scoţându-şi pantofii): De ce-ai oprit?

EU (deja pierdut): Ai zis că nu-ţi place…

EA: Şi am spus eu să stingi? Ascult-o dacă-ţi place ţie. Ascultă ce vrei tu. Ce, nu mai pot formula nici o opinie acuma?!

Anesteziată de religia neminţitului, nu a simţit de-clicul produs în mine. S-a dus să facă baie, imprudentă, cântând cu bolboace, neîncăpând în cadă, absurd de lungă şi atletică, citind pe sărite nu ştiu ce revistă de parapsihologie, iar când a ieşit din baie, în halat, mi-a fredonat, legându-şi cordonul cu nodul nonşalant al celei care anticipează că-l va dezlega curând:

— *Chéri, ţi-am lăsat apa*…

M-am dus în baie ca un automat, neînţelegând (vreo juma' de minut mi-am zis că e o problemă de flamandă, că-i o expresie colocvială, că mi-a vorbit în dialectul ei de la ţară), până să-mi dau seama că într-adevăr îmi lăsase apa… Cada plină, cu spumă cu tot şi o răţuşcă.

Când m-a văzut că-mi strâng bocceaua să plec definitiv, mi-a zis că a ştiut tot timpul că-s complexat că sunt mai scund decât ea, dar că ea a făcut totul să mă ajute să depăşesc asta. Am vrut să-i trag un cap în gură, însă era prea sus.

Coborând scările, ameţit de libertatea nemeritată, mi-am dat seama că-mi uitasem CD-ul în salon, dar nu m-am mai întors. Chiar ascultam o muzică oribilă.

5
Karma de trei parale

Doar pentru a deruta, voi spune că şi eu greşesc uneori… deşi răspunsul corect ar fi că nu.

În ziua aia trebuia să merg cu trenul la oraş, la facultate. Aveam bagaje puţine, dar multe cărţi, păr lung, aroganţă bine controlată: semănam cu arhetipul meu încă neronţăit.

Când am intrat în compartiment, fata aia frumoasă îşi lipise fruntea de fereastră şi părea că stă la pândă, deşi pe peron nu se vedeau decât nişte amărâţi de soldaţi care răcneau ocări spre alţi tâmpiţi în uniformă, ce urcaseră după mine şi se risipiseră prin tren. Doi intraseră în compartiment înaintea mea şi înjurau că nu puteau deschide fereastra. Au ieşit în fugă şi au tropăit spre capătul culoarului ca să-şi strige şi ei măscările, dar trenul s-a scuturat şi a pornit, aşa că n-au apucat să urle decât la copaci şi la vacile din ce în ce mai rapide.

Locul din faţa ei, la fereastră, era gol. Mi-a plăcut imediat, cum trebuie să-ţi placă la o femeie, felul în care îi cădea părul pe umeri şi cum îi odihneau mâinile cam mari pe cartea din poală. M-am pus şi eu să citesc ostentativ în faţa ei, să zicem Heidegger în germană, sau Şestov în ruseşte, vicioase tehnici de seducţie ce-mi veniseră natural în prima tinereţe, după ce se deschisese în mine Vorba. Cu coperta, desigur, bine în evidenţă…

Din când în când mai schimbam vorbe în polonă cu un coţcar care se întorcea la el, la Wrocław, şi vindea săpunuri prin tren… Toate astea fără să mă uit prea mult la ea. Mai aveam în buzunar şi o sticluţă de whiskey, că vara eram ghid pe litoral şi aduceam rahaturi şi bunătăţi, n-aveam eu nevoie de săpunul polonezului. Am dat sticla roată prin compartiment, iar ţăranii s-au înecat înghiţind,

după care au scos ouă şi copane de pui şi au început să pută.

Ştiam că pe la jumătatea drumului vin tunelele prin dealuri, iar acolo, dacă îţi aminteşti de la fizică legile luminii, ştii că, prefăcându-te că te uiţi afară, vezi în fereastră, oblic, figura celui din faţa ta… şi, desigur, trecând prin tunele, faţă în faţă, ne holbam fix unul în ochii celuilalt, pieziş în geam, în vreme ce, din punctul de supraveghere al ţăranilor, noi ne uitam de fapt afară, ignorându-ne.

În vremea aia nu se aprindeau becurile în tunel, ca azi. Aşa că, atunci când trenul s-a zvârlit ţiuind în beznă, mi-am întins picioarele spre bancheta din faţă şi i le-am prins ca într-o foarfecă pe ale ei.

Cum ne-am aştepta, în loc să şi le tragă răcnind, mi le-a strâns şi ea între ale ei… şi am avut un orgasm mintal, în întuneric, ca de vreo două minute.

Când a început să se albească rapid, mi-am tras picioarele înapoi, iar figura ei era răvăşită, venindu-i subit cearcăne şi cute şi încreţituri dureroase de voluptate inferioară.

Orgasmul a avut şi un after-shock liniştitor când ne-am dat seama amândoi că nimeni nu remarcase nimic şi că ţăranii bodogăneau înainte.

— Ai văzut puiul ăla de barză? i-am zis, înclinând capul spre stâlpii rapizi de afară.

Nu, ea nu-l văzuse, căci se uita la mine cu adoraţie mută.

— Odată, copil, mergând spre casă pe malul râului, am dat peste un pui de barză cu aripa ruptă… Era înalt cât mine şi tremura de o frică fără nume pe râpa apei. Se uita ţintă în ochii mei. L-am strâns în braţe, era greu, i-am şoptit că merg după ajutor şi a înţeles tonul… Am fugit la bunici şi le-am spus, iar ei au râs, au zis că inventez, dar până la urmă au venit cu mine la râu… Iar pasărea nu mai era acolo!

Pierită, fata se strânsese în ea, mângâindu-şi maşinal genunchii.

— Eşti stăpânul cuvintelor, nu doar al meu, a şoptit.

— Nu m-au crezut că luasem în braţe un pui de barză… Au râs de mine, ba s-au şi supărat că i-am deranjat duminica să vină până la apă.

Am privit spre ţăranii hăhăitori, care acum simţeau că ceva se întâmplă.

— De câte ori sunt trist şi vreau să plâng, îmi amintesc de asta.

La oraş, am ieşit primul din compartiment cu sacul pe umăr, am sărit atletic pe peron, am făcut câţiva paşi eleganţi, exagerând nobleţea coapselor, ca prin grotescul afişat să îmi justific, subliniind-o de fapt, tulburarea, şi m-am întors s-o aştept să coboare.

Tocmai se lăsa pe peron… căznit… ţinându-se cu ambele mâini de bare, un rucsac mic, roz în spate… Şi când a pus amândouă picioarele pe pietrişul gării, mi-am dat seama cu oroare violentă… că fata aia frumoasă… şchiopăta. Nu mai ştiu dacă avea gheată ortopedică, dar venea spre mine cu un început de zâmbet, şchiopătând încrezător şi abrupt şi ridicând ritmic din şold…

M-am întors fără să-i zic nimic şi am plecat repede, cu un pas din ce în ce mai grăbit şi cu o minte tot mai ruşinată şi mai tulburată. Ştiam, atunci pe loc, în vreme ce fugeam cabrat, că va trebui să ispăşesc mult pentru atâta laşitate… amestecată cu ciudă în pragul duşmăniei, pentru că, dacă ştia că e şchioapă, arătarea, de ce nu şi-a tras piciorul?

Karma mea de trei parale a plătit de atunci destul pentru asta. Doar că atâta înţelepciune nu mai foloseşte acum nimănui.

6
Nimfe de ghips

Ces nymphes, je les veux perpétuer…
Mallarmé

Afrodita!… Trebuie să ai părinţi iresponsabili ca să te boteze Afrodita. Inevitabil, diminutivul fiind „Dita“, simbolica mitologică nu scăpa nimănui, iar porecla bietei fete era Dita-Găurita.

Ne plimbam de mână în parc, unul din cele la intrarea cărora scrie Crâng cu majusculă, parc înfipt în mijlocul oraşului, încadrat solemn de două orfelinate, cu bănci pe care se descalţă bătrâni cu mădulare ruinate. Băbuţele oftează cu năduf, spre seară se-aud împerecheri în stuf. Tot acolo, clanul lui Păpădie racketează vânzătorii de vată de zahăr printre statui de nimfe pe care voi să le perpetui.

— Eu zic, îi spuneam… eu zic… că ce e între noi e o treabă aşa şi pe dincolo.

A râs carnasier, cu capul dat pe spate, limba vibrând şerpeşte.

— Am o colecţie de bile de sticlă, i-am spus la ureche. Globuri logotetice, din alea dungate, din sticlă opacă, fiecare conţinând un mic vis încremenit… o căsuţă din turtă dulce… o insectă obraznică, cu coarne şi cizmuliţe… un căţel cu rânjet arogant… un semnul întrebării… o caschetă de controlor… un lacăt… câteva care n-au nimic înăuntru, dar parcă-s umplute cu miere solidificată, abilă imitaţie de chihlimbar… În fiecare e câte o istorie încă nespusă… Tare le-ai vrea, hm?

M-a strâns de umeri şi m-a pupat apăsat, mută. Cu o seară înainte ieşise la restaurant cu un idiot care o lăsase să plătească.

— Eu i-aş fi tras un cap în gură în momentul în care plătea pentru el, i-am hohotit. Am să te învăţ. Trebuie s-o faci scurt, pe neaşteptate, şi o faci

răcnind, ca să dublezi surpriza şi teroarea. Loveşti cu partea de sus a frunţii, unde începe părul, că altfel te doare.

Militarul în uniformă şi chipiu care şuşotea ceva cu ţiganul Păpădie s-a oprit din şuşotit şi a scuturat din cap aprobator spre mine. Păpădie mi-a dat un *like* cu pumnul tatuat, degetul mare în sus.

Ajunseserăm în fundul parcului, unde se întinde stuful de împerechere.

I-am prezentat cu un gest larg iarba.

S-a întins pe spate şi „s-a crăcit“, cum zice profetul Iezechiel despre cetatea Ierusalimului. Mai zice Iezechiel, profetul cu bale: „Şi te-ai dat, târfo, fiilor Eghipetului, celor cu vână ca vâna de măgar şi scurgere ca scurgerea de harmăsar.“

M-am întins peste ea şi, căutându-i limba şerpească, i-am suflat: „Am să te învăţ să trişezi la skanderbeg.“

M-a răsturnat şi s-a urcat ea pe mine, lăsându-mă să văd că Păpădie şi militarul în uniformă veneau întins spre noi. Întins veneau – spaimă răscoleau.

S-au oprit şi ne-au examinat, stuf cât vedeam cu ochii.

— Futaiul e motorul lumii, a declamat Păpădie, care pretinde că un bulibaşă străbunic de-al lui discuta filozofie cu Kogălniceanu.

Militarul a comentat, privindu-mă aprobator:

— Şi mie îmi plac oleacă şleampete, cu sânii puţin căzuţi.

M-am ridicat, neant de frică în cap. Militarul m-a prins de umeri şi m-a blocat într-o chingă prietenească.

— Stai cuminte, mi-a murmurat. Îţi futem şi noi gagica. Nu se întâmplă nimic.

Păpădie îşi desfăcea cureaua.

Am început să răcnesc, strângând pumnii, venele gâtului încordate. Zbieram animalic, modulând frecvenţa, urlam atât de nefiresc, că mi s-a urcat violent la cap ca o beţie în viteză rapidă –

şi am continuat să hohotesc până au dispărut, fugind panicaţi de partea cealaltă a bălţii.

Dita se ridicase şi se scutura, zâmbind acru.

— Credeam că ştii să te baţi, mi-a zis calmă, examinându-şi rochia.

După rochie şi-a verificat unghiile, strângând buzele într-un punct gânditor.

— Mulţumesc pentru plimbare, mi-a aruncat peste umăr, pornind domol, unduindu-se, spre aleea de la ieşire, unde vedeam, departe, atletice nimfe de ghips.

7
Tarot şi ciorbă de pui

— Ştiu să dau în tarot, i-am susurat. Tarotul din Marsilia, ăla, singurul autentic. Toate celelalte sunt pretenţii mincinoase, inventate recent. Nu există Tarot ţigănesc, egiptean, budist… Numai cel din Marsilia, încrengătură de simboluri violente… A fost îmbogăţit de cabaliştii creştini ai secolului XIX cu corespondenţe precise şi eficace între cele 22 de arcane majore şi literele alfabetului ebraic, însă joaca cu ele nu e recomandată începătorilor. Hai, vino.

— Eşti tare, frate. La câte ai mai povestit chestiile astea?

— Două'ş'două, ţi-am zis. Exact câte arcane sunt. Dar de câte ori dau de una ca tine elimin retroactiv o fraieră trecută, aşa că o arcană e permanent disponibilă: jokerul, arcana nenumerotată… *Le Mat*, Nebunul, vagabondul, misticul. Are valoare zero sau infinită. E arcana ta. Poate fi prima sau ultima, şi e liberă acum. Hai, vino să-ţi dau în cărţi.

O chema Ana, dar eu adăugam sistematic „Ipătescu", sperând că-s original, intimidat de cracii ei design şi de faptul că-mi repeta, zâmbind tolerant, că obsesiile mele cu exotismul ocult sunt doar o fugă de real.

La prima întâlnire o asigurasem, cu seriozitate măsurată, că am acasă o oglindă păroasă. O oglindă alchimică, cu faţa reflectantă acoperită de o blană ce creşte din ea şi în care, ca să te vezi, trebuie să desfaci cu ambele mâini o cărare în mijloc, o fantă temporară în care te priveşti cu oroare sacră.

A pufnit şi mi-a zis: „Bine, hai să urcăm, dacă nu te deranjează Remora." Trăgea după ea în

permanenţă o fiară băloasă, un dog german femelă, Remora, cât o vită neagră şi lucioasă, care în prima noapte a făcut salturi peste noi, înfigându-se din când în când deasupra noastră pe când ne rostogoleam pe podea, proptită în nişte picioare cu pulpe mai groase şi mai musculoase decât ale mele şi urlând la tavan.

După ce ne-am devorat alchimic juma' de noapte pe sub Remora, uitând şi de tarot, şi de oglindă, la urmă, aprinzând o ţigară, Ana Ipătescu mi-a şoptit „mulţumesc", după care a început să plângă că ce proastă ieftină e, cum adică să zică ea „mulţumesc"?

— Eşti un impostor, mi-a aruncat dimineaţa, la micul dejun.

Am protestat:

— Nu sunt. Îţi arăt pe loc. Şi eu pot să plâng când vreau.

S-a lăsat pe spate între perne pufăind, nelăsându-mă din ochi:

— Hai, să văd.

— Uite, i-am zis, pentru mine, când sunt într-o relaţie, cele mai importante sunt gesturile tandre, nu fututul. Întotdeauna când am iubit pe una care mă înşela, cel mai tare mă durea nu să-mi închipui cum se fute cu altul, ci cum se ţine de mână cu ăla la micul dejun… sau în parc.

Am privit-o fix, m-am îndrăgostit de ea, mi-am imaginat sfârşitul şi mi-au venit lacrimi. A început şi ea să scâncească.

— Pot să fac şi piele de găină când vreau, i-am şoptit, topit. Eşti aşa de frumoasă, că uitându-mă la tine îmi vine piele de găină.

Am întins braţul şi am făcut piele de găină. Mi-a luat mâna, a verificat şi s-a pus să bocească şi mai tare. Remora a urlat.

— Nu e drept să-mi placă un şarlatan ca tine.

M-am întins peste ea, smulgându-i ţigara şi aruncând-o în câine.

M-a răsturnat, urcându-se ea pe mine.

— Eşti un mincinos netalentat, mi-a mârâit printre dinţi. Te pretinzi ocultist, dar n-ai ghicit nici măcar că peste o lună mă mărit.

Remora a hăulit la tavan.

Năucit, am simţit cum se declanşează ceva electric în mine. I-am gâfâit că nu-mi pasă. Am telefonat după pizza şi şampanie. După care am sunat înapoi la restaurant, cerând să ne trimită şi ciorbă de pui pentru căţea.

A venit toate weekendurile de-a lungul lunii până la căsătorie. Ore în şir, ne împleteam fără măcar să ne vorbim, în vreme ce Remora leorpăia oale de ciorbă de pui trimise cu taxiul, ba chiar bea şi şampanie dintr-un lighean, lucru ce o făcea să lase, apatică, lungi dâre de clăbuci pe podea.

Când a venit ziua nunţii, n-am sunat-o pe Ana Ipătescu s-o felicit… De fapt, n-am mai căutat-o niciodată. Am făcut să-mi cadă un soi de ghilotină în cap… Şi trebuia, oricum, să plec din oraş.

M-a găsit după ceva ani, printr-un ziar la care lucrasem. M-a sunat, mai întâi tatonând, amintindu-mi cine era şi informându-mă că Remora leorpăia acum ciorbă de pui în lumea celor drepţi.

Şi, tot stând de vorbă la telefon, deodată strecoară că m-a iubit cu disperare şi că a fost neîndemânatică şi că a durut-o că n-am mai căutat-o deloc şi că am dispărut…

— Îmi amintesc fiecare lucruşor pe care l-am făcut împreună, mi-a şoptit printre ceva pârâituri.

Şi, până să apuc să spun ceva, zice:

— N-am înţeles niciodată de ce am inventat că trebuia să mă mărit… Nu ştiu de ce ţi-am trântit aşa o prostie.

Şi a continuat să bodogăne că de fapt nu avusese pe nimeni, că a fost o toantă… şi că nu înţelege ce impuls ciudat a avut.

— Zi ceva! a ţipat deodată. Te-am iubit ca o nebună, prostule!

Priveam în gol.

— Trebuia să mă laşi să-ţi dau în tarot, i-am şoptit.

Pauza mi-a adus lacrimi şi piele de găină.

— Tot arogant ai rămas! a ţipat şi mi-a închis pentru totdeauna.

Am şi acum tarotul. Nefolosit…

8
Cavalerul Morman Mort

— Am 17 ani şi nici o crevasă în sfârcuri… îmi spuneam la oglindă, sau altceva în genul ăsta naiv-copilăresc, îmi cântăream sânii, aşa mici şi tari, fără nici o intenţie auto-erotică, doar mă surprinsesem deodată frumoasă, când mama, care intrase după mine în baie, s-a uitat acru şi mi-a zis: „Aşa îi aveam şi eu până să te fac.“

Zicând asta, Imola a făcut o grimasă care a urâţit-o pe loc, strângându-i buzele într-o linie albă. A tăcut, şi-a mai aprins o ţigară cu ochii pe jumătate închişi, rea.

— Ani de zile mi-am strivit sânii după aia şi i-am duşmănit. Îmi dădeam pumni în piept. Mama mea… căţeaua.

— Nici acum n-ai crevase, am încurajat-o, uşurat că măcar aici nu trebuia să mint.

Aşa cum zăcea pe spate, fumând, îi cădeau într-o parte, molcuţ, însă mie îmi place asta, ador femeile neterminate. Eram în camera ei de la hotel şi ne pupaserăm foarte mult, dar ea tot nu voia mai departe, îi dădea înainte cu legământul, jurământul aglutinat pe care i-l făcuse ungurului ei de la Cluj că nu o să şi-o pună cu nimeni în lunile în care avea să fie ghidă pe litoral. Tâmpitul o crezuse.

— Nici nu ştiu ce-ar zice dacă ar afla că-mi pierd serile cu tine, a susurat, pufăind.

— Dacă te cunoaşte într-adevăr şi te iubeşte, n-ar putea bănui nimic, i-am strecurat viclean, iar ea a zâmbit.

Sunt surprins de fiecare dată când văd că cele mai absurde şi plate flaterii funcţionează tocmai cu femeile inteligente. Lângă patul îngust, de o persoană, zăceau şomoiog cămăşile noastre, ediţia mea bilingvă, sanscrită-rusă, din Ramayana,

editată de secta Hare Krishna, unealta de seducţie din care citesc ostentativ la terasă, şi multe sticluţe – acele mirodenii ale amorului ilicit – din minibarul golit al hotelului, sticluţe din alea minuscule, obscen de scumpe.

Pentru unele creaturi, plăcerea de a învârti, cu un păcănit sec, căpăcelul de tablă al unei sticluţe de J&B, rupând apoi cu dinţii plasticul tare al pacheţelului de alune liofilizate, e deja uvertură orgasmică. Când îmi voi deschide un cabinet de sexologie şi tarot, le voi explica amărâţilor lepădaţi că dacă vreodată au insistat să aducă de băut din afară în cameră, în loc să golească frigiderul împreună cu ea, au comis o greşeală fatală şi ireparabilă.

Camerele ne erau date de firma de turism din Neptun. Camera era beneficiul fiecărui ghid, însă doar la mine şi la Imola se umplea minibarul în fiecare zi. Eu cerusem chiar unul mai mare, dar chilioara era atât de îngustă, încât trebuia scos patul ca să intre un frigider adevărat. Ar fi fost o eroare strategică: majoritatea femeilor consideră că într-un pat e mai demn.

Avusesem până atunci o situaţie privilegiată în cadrul firmei, fiind singurul ghid care putea duce în Deltă şi de-a lungul litoralului autocare cu turişti din mai multe ţări deodată, vorbindu-le la microfon alternativ în franceză, engleză, germană, italiană etc. În vara aia însă, sosind din ce în ce mai multe legiuni de mumii bronzate pentru cure cu Gerovital, le-a mai trebuit cineva ca mine, şi până la urmă au adus-o, de nu ştiu unde, pe Imola. Când am văzut-o prima oară, am înmărmurit… zâmbet nemilos însoţit de puf mitologic pe antebraţe şi pâlpâit virginal din pleoape umbrite cu albastru. Nu doar că arăta ca Afrodita coborâtă impertinent pe pământ şi avea haine ca în revistele de design avangardist, dar mai şi vorbea impecabil toate limbile, în special engleza.

Mai întâi chiar am crezut că era americancă, iar nu „unguroaică arogantă“, ceea ce e oricum doar un clişeu. Imola se situa dincolo de aroganţă. Inaccesibilă, era dispreţuitoare mai ales cu mine, cum fac în general femeile când simt că au atins pe cineva.

Ca s-o irit – primul pas spre stârnirea interesului – îi spuneam glume plate, cum ar fi că „mă voi imola pentru ea“, ceea ce o făcea să pufnească teatral, arătându-şi albul ochilor.

În mod fatal, colegi fiind, tot ieşeam şi mâncam împreună, ba chiar, ca să ne facem fişele cu traseele turistice, trebuia să mergem unul în camera celuilalt. La început nu voia să vorbim decât de ungurul ei din Cluj, despre care şi eu făceam, perfid, doar comentarii frumoase şi înţelegătoare.

— Eu ştiu ce-i cu tine, i-am zis brusc în seara aia. Tu te-ai întâlnit cu cavalerul Morman Mort.

— Nu ştiu cine e Morman Mort, a bombănit, bănuind pe bună dreptate o capcană.

— Nici n-ai cum. Eu am descoperit asta. O completare a psihologiei occidentale a abisurilor, a arhetipurilor lui Jung etc. Dacă vrei îţi spun. Vrei să-ţi zic ce-i cu tine?

— Aşa. Hai, ameţeşte-mă. Ce-i cu mine, după capul tău?

— Perfect. Ştiam că ai să te încordezi palpitând. Acum îţi zici: „Ah… şi dacă m-a ghicit?“ Evident că te-am ghicit, proasto.

A râs generos, necalculat. Femeile deştepte râd când le spui „proasto“.

— Fii atentă: ce ai tu e foarte grav. Tu te lupţi cu cavalerul Morman Mort. Am să fac pauze şi am să-ţi explic lent. Chiar dacă tu consideri că e grotesc şi vei merge să te culci, mâine te vei gândi la asta. Aşadar: tu te lupţi cu cavalerul Morman Mort.

Am făcut o pauză foarte natural prelungită pentru a mai deschide două sticluţe. A tras un gât

din a ei, cu capul pe spate şi pieptul împins strategic înainte.

— Morman Mort e o foarte tulburătoare parabolă pe care am găsit-o eu în folclorul caucazian, la ceceni şi la oseţi, şi care completează psihologia şi psihanaliza occidentală… dar degeaba cauţi, nu vei găsi nimic pe internet. Legendele astea trebuie încă traduse.

A urmat capul meu pe spate, cu un gâlgâit.

— Eroul la caucazieni trece cam prin acelaşi ciclu de încercări ca şi la noi… Adică ne aşteptăm să se înfrunte cu ăia şi ăia, să-i hăcuiască pe ăia şi pe ăia… Numai că, la ei, eroului i se spune tot timpul: eşti cel mai tare, dar n-ai să-l poţi înfrunta pe cavalerul Morman Mort… Aşa traduc eu liber, dar putem găsi şi o altă traducere.

— De pildă?

— Taci din gură, acum eu vorbesc.

M-a pocnit uluitor de rapid cu o pernă:

— Nu-mi zi să tac din gură, că îs genul care vorbesc şi mai mult dacă mi se interzice. Nici cu bătaie nu mi-ar trece. Aşa că… trebuie să mă cerţi sec, dar blând.

— Bun, bun… Şi după ce eroul îi rade pe toţi şi – crede el – a depăşit toate încercările, ajunge la cavalerul Morman Mort. Care e… care e… o masă amorfă, uriaşă, deşi se poate recunoaşte o formă anterioară... adică: un cavaler mort, dar gigantic, pe care eroul încearcă să-l înlăture din drum… Dar cavalerul Morman Mort nu se dă înlăturat. Eroul îl împinge, îl trage, îl înţeapă, încearcă să-l taie în bucăţi… dar Morman Mort zace acolo, în drumul lui… şi la un moment dat, când eroul nu e atent, Morman Mort se prăvale peste el şi-l striveşte/sufocă/chifleşte.

Se uita la mine cu ochii mari.

— E pentru prima oară când eroul nu poate folosi nici una din tehnicile lui superbe de luptă, e prima dată când bărbăţia nu-i foloseşte la nimic, când inteligenţa, forţa, optimismul şi buna-creştere

cavalerească sunt egale cu zero… Morman Mort e de neclintit. Tu te-ai întâlnit acum în viaţă cu Morman Mort. Singura modalitate de a scăpa de Morman Mort e să-l ocoleşti. Nu te poţi lupta cu el, nu. Şi atunci trebuie să mergi împrejurul lui, dar abandonând harta şi regulile şi limba drumului, pe care el le bloca… Şi, făcând asta, descoperi că există ţinuturi noi, plante aiurea – crezi tu –, limbi comice şi pantere parfumate. Acolo mă găseşti pe mine, fără hartă.

Tăcea în continuare, uitându-se la mine cu ochii holbaţi.

— Hai s-o oprim aici în seara asta, i-am zis, că devine extatic, bine?

Şi pe loc i-am dat lovitura de graţie:

— Oricum, m-a durut că mă ocoleai aşa. Eu vreau foarte mult să fim prieteni şi să vorbim, şi n-ai deloc de ce să te temi de mine, pentru că *eu sunt homo*.

Maxilarul i-a coborât brusc şi neteatral, iar pieptul i s-a umflat dureros, pieptul ăla care avea rapid să mi se dezvăluie fără crevase.

— Cum aşa?!

— Da, sunt homo. Trezeşte-te, nu se vede? Nu ştii ce-i aia? Sunt gay total, nu mă interesează femeile. Dar tu eşti specială. Aş vrea mult să fim prieteni.

A fost de parcă aş fi găsit întrerupătorul bun. S-a aplecat fără avertisment, m-a sărutat clănţănindu-mi dinţii şi s-a înfipt în mine. După aia ne-am smuls cămăşile şi am început să ne frecăm piepturile goale.

După mult pupat, am zăcut un pic holbându-ne la tavan şi atunci mi-a spus de complexul ei cu sânii.

Isprăvind ţigara, s-a întors spre mine îmbrobonată:

— Nici iubitului meu nu i-am vorbit despre asta.

Şi-a apropiat iar faţa, acum tremurând de încordare incertă… Nu-şi bănuise niciodată

asemenea tulburare, se vedea asta, nu-şi imaginase că ar ameţi-o atât să se împerecheze cu un homo.

— *Fuck!* a făcut deodată şi, strivindu-mi iar buzele, a început să ne dezbrace pe amândoi, cu faţa agăţată de a mea.

Două minute mai târziu, căzuserăm din pat şi ne încălecam zbierând de tremura hotelul.

Gimnastica s-a oprit însă brusc când, lăţită sub mine şi zvârlind icnit din bazin, a început să scuture demonstrativ capul şi să se întrebe cu voce tare, la fel de teatral şi cu un perfect accent american: *Oh, my God, oh, my God, why am I doing this*?

Am realizat brusc că nu putea să se fută decât pe englezeşte.

Mi-a venit un râs atât de spasmodic, că am speriat-o… M-am îmbrăcat rapid, trecând pe deasupra ei, aşa cum zăcea pe petecul de mochetă, îmbrobonită şi mută, şi am plecat. N-a înţeles niciodată ce s-a întâmplat.

A doua zi mi-a spus aproape în lacrimi că m-a crezut diferit, dar că sunt ca toţi ceilalţi şi că şi eu am vrut doar s-o fut şi după aia gata… Şi că i-au apărut primele crevase.

9
Cum m-am bătut în Vama Veche

Să seduci o barmaniţă nu e foarte dificil. Te duci la ea şi îi spui, scanând-o ostentativ:

— Ai mâini frumoase.

Barmaniţele folosesc mâinile mai mult decât femeile normal constituite. Freacă zahăr brun, de pildă, cu un făcăleţ de lemn, sau plesnesc frunze de mentă între palme ca să-ţi facă un mojito. Aşa că dacă le spui că au mâini frumoase se înduioşează – şi alea sunt.

M-am dus direct la ea la bar şi i-am spus:

— Ai mâini frumoase.

După care, văzând-o cum se topeşte previzibil, am adăugat:

— Nu vrei să te învăţ să trişezi la skanderbeg?

M-a întrebat, cu ochiul umed şi buza de jos care începea să se umfle:

— Dumneavoastră practicaţi skanderbeg?

— Abundent, i-am răspuns, nici măcar minţind. Practic abundent, împreună cu alte procedee literare.

— Hăhă, a făcut, ceea ce mi s-a părut o reacţie normală.

Acela a fost momentul în care am remarcat trei moldovence fardate la bar.

Înfăţişarea lor era următoarea: solide creaturi, aveau călcâie netede, rozalii. Detaliile astea contează la femei, chiar dacă ele nu o ştiu. Obsedate de ţâţe şi şolduri, muierile nu ştiu că pot avea călcâie splendide, sau că fiecare centimetru de piele contează dacă arăţi că ţi-l pupi şi singură.

Cocoţate la bar, diferite, se completau. Prostia lor avea ceva atât de natural, încât m-am dus să mă scuz că n-o remarcasem dinainte.

La asemenea arătări nu vii cu istorii alambicate. Am mers direct, în linie dreaptă, ca albina. Una purta o pălărie bărbătească cu bor îngust. Vorbeau împreună despre un piept de pui pané. Romîncele au o istorie de amor cu pieptul de pui.

Le-am întrebat:

— Fetelor, voi faceţi treburile alea aşa şi pe dincolo?

Au pufnit după legea lor, moment în care au apărut trei matahale, humanoizii lor, din care unul tatuat, cu şlapi Adidas, care mi-a răcnit: „Băi, pulă, ce te bagi?“

M-am uitat fix în ochii masculului alfa şi l-am informat că mă bag pentru că aşa vrea muşchiul meu.

M-a examinat rapid, dar bovin, şi mi-a urlat sacadat:

— Bă, tu ai sânge în instalaţie?

I-am răspuns prompt, umflându-mi pieptul (căci aşa se face la primate, ştiu din lecturile de antropologie):

— Da, băi, hambârlaie.

— Bă, pulă, a răcnit iar, repetându-se dizgraţios – şi mi-a trimis un pumn în figură cum nu mai primisem din adolescenţă, un pumn din ăla care te umflă de panică animalică, pentru că bun, bine, ştii că vei avea o arcadă spartă şi vei semăna o vreme cu Elephant Man, dar nu vrei nici să pierzi dinţii din faţă.

Am lovit la rândul meu cu piciorul în coaie şi am fugit hăulind, sperând că, masivi cum erau, nu aveau cum să mă prindă.

Desculţ, am alergat gâfâind, noaptea, prin pietre şi scoici tăioase, până am realizat că de fapt nu mă urmăreau. Am descoperit însă că uitasem la bar pachetul de cărţi de tarot pe care le folosesc pentru seducţie.

M-am întors, strângând în pumn un ciob de sticlă în caz de.

Moldovenii plecaseră, cu femei şi şlapi Adidas cu tot. Barmaniţa vaporoasă spăla pahare. Am un mare respect pentru muncă, iar fata aia se vedea că e muncitoare şi cinstită.

— Mi-am uitat pachetul de cărţi de tarot, i-am zis.

— Poftiţi, mi l-a întins.

— Permiteţi-mi să vă vuvuiesc şi eu.

A tăcut timidă, cu şarm avar.

— Mi-au răcnit „bă, pulă“, m-am plâns, sorbind dintr-un mojito prost, dar în care frunzele de mentă fuseseră pocnite de mâinile ei mari. Ce oameni dizgraţioşi.

— Puteau să vă răcnească „bă, puţă“, mi-a zis. De fapt, spunându-vă „bă, pulă“ v-au arătat foarte mult respect.

Când dai de aşa o fată cinstită şi muncitoare, ştii că e filonul magnific pe care nu-l vei exploata. Oamenii se plictisesc cu fetele muncitoare şi cinstite.

Am plecat. Îndrăgostit de ea, nici măcar nu i-am lăsat bacşiş.

10
O împreunare de vis

Când dai de o arogantă, ideea ca s-o destabilizezi este să-i arăţi la fel de multă aroganţă cât are ea. Aud deja protestele, dar calculul e următorul: arogantele, neavând umor şi fiind nesigure pe ele, vor crede că aroganţa ta afişată e ceva de gradul doi care lor le scapă, iar nu doar aroganţă din nesiguranţă.

…Aşa că, după ce m-a refuzat aroganta de la nudişti crăcită în faţa cortului, arogantă despre care aveam să descopăr că al ei rost pe pământ era să deschidă sticle de bere cu orbita ochiului, m-am dus la o terasă să beau o sticlă de vin pentru curaj, după care m-am întors pe plajă, unde am văzut-o iar – mare, cu şolduri late, cum îmi plac, şi ţâţele puţin căzute, ceea ce nu se observa imediat aşa cum zăcea, imitând o stea-de- mare –, m-am prefăcut că mă împiedic de ea, că o remarc brusc, surprins, şi i-am aruncat arogant:

— Să ştiţi că eu am mecanisme de supravieţuire afectivă superbe.

Aroganţa mea afişată nu era însă convingătoare, pentru că îi văzusem de aproape detalii ce mă înduioşaseră iremediabil. Avea tandre vinişoare albastre la colţul ochilor, iar sprâncenele îi formau o bară continuă şi deasă, în acel moment încruntată acru. Pe deasupra, mă încerca o durere de cap la fel de intensă ca durerea de care a suferit Gheorghe Doja cu coroana aia incandescentă. Chinuri de mucenic atât de monstruoase, încât nici nu simţi când gealaţii îţi smulg sfârcurile cu cleşti ruginiţi.

Dimineaţa mă prelinsesem într-o farmacie, unde, după tejghea, trăia o doamnă cu crucifix de bronz la gât. Am intrat palpitând printr-o pâclă cerebrală, iar ea, din prag, a constatat, expertă:

— Vă doare capul.

Sibilă profesionistă, m-a întrebat ce mai luasem (trei nurofene) şi mi-a scos de sub tejghea două hapuri fără nume, recomandându-mi să le înghit cu votcă. Pentru atâta omenie neaşteptată mi-a cerut trei lei.

Cea de-a doua persoană care îmi arătase compasiune, patroana unei terase unde eşuasem fără să am vreun plan, mi-a văzut la rândul ei suferinţa încă din stradă şi, după ce mi-a explicat în cuvinte puţine că nu mă poate eutanasia, a ţipat spre bucătărie să se prepare un suc de roşii „natur“, şi anume „două roşii mari descojite, pasate“, cum am auzit-o ordonând, în care a vărsat viguros şi autoritar o sută de votcă şi un strat gros de piper.

Remediul a fost atât de eficace, încât am rămas o vreme privind în gol, topit de acea fărâmă de umanitate.

Spre seară, durerea s-a retras suficient ca să mă pot întoarce la băut normal, fără zvâcnituri. În jurul meu, la terasă, mai erau nişte fete din cultura aia a smiorcăielii, pe care şi-o merită, pentru că fiecare din ele era dotată cu un băiat cu ochelari de soare opaci, din cadmiu, care o întreba: „Bă, m-ai înţeles?“

Brusc, am văzut-o la altă masă pe arogantă, remarcându-i abia acum ochii injectaţi şi un dragon decolorat tatuat pe o gleznă foarte fină.

M-am holbat mult timp la glezna aia. „Glezna – mi-a zis mie mama când eram adolescent – e unul din cele mai importante lucruri la o femeie… Să nu-ţi iei femeie cu glezne groase… sau, dacă din fraiereală romantică vei iubi vreuna cu pulpa solidă, măcar cumpără-i pantofi care să-i facă gleznele elegante.“

„Glezna, a continuat ea, nu numai că arată caracterul, ci concentrează energiile spirituale (başca celelalte) şi promisiunea că, atunci când aroganta te va lepăda (ceea ce se va întâmpla ineluctabil, boulean cum te-am adus pe lume), o va

face totuşi elegant, pentru că ai ştiut să-i apreciezi glezna.“

Unii cititori obişnuiţi cu sofisticărelile gratuite vor crede că ce scriu eu aici e una din astea… Dumnealor să facă bine să-şi revizuiască sarcasmul ieftin. Fiţi atenţi la glezne! Investiţi în minciuna candidă a schelăriei eterate. Când veţi fi lepădaţi, veţi şti măcar că lăsaţi în urmă o reputaţie de profesionist.

Tatuata arogantă, spuneam, după ce şi-a exhibat suficient glezna spre folosul meu, rotind-o şi arătând convingător că are deasupra ei exact cantitatea de puf care o face sensibilă la respiraţie (chiar şi a ei în anumite momente de contorsiune), i-a declarat băiatului aşezat şovăielnic în faţa ei (băiat atât de insignifiant, încât a trebuit să ies şi să reintru de câteva ori pe terasă ca să mă forţez să-l văd):

— Ştii că eu pot să deschid sticle cu ochiul?

…şi, scoţând de undeva o sticlă de bere nedeschisă, i-a proptit gâtul în găvana ochiului, a strâns muşchiul circular şi fardat de acolo şi a smuls prompt dopul ăla metalic şi zimţat cu un *popp* care a împroşcat cu bere orătania vag masculină din faţa ei.

Omul cu faţă de cadmiu s-a ridicat să se şteargă de bere, iar eu m-am apropiat cu şerveţele şi l-am informat binevoitor că e urât să bea cu şapcă pe cap „când ai lângă tine o femeie atât de uluitor de aşa şi pe dincolo“.

În acel moment, improbabila creatură masculină cu şapca udă s-a îndreptat spre toaletă, iar eu am auzit din gura splendorii încruntate cel mai odios cuvânt din limba română, ceva atât de violent, încât pielea de găină mi-a venit natural: am auzit cuvântul „pişu“. L-a întrebat: „Te duci să faci pişu?“ Era o muiere ce părea normal constituită, adică avea cur nonşalant, ţâţe la locul lor, dar vorbea cu „pişu“…

I-am informat pe amândoi că eu sunt un cyborg de pe planeta Zorg care nu face niciodată pişu şi că am harta planetei tatuată într-un loc inaccesibil lor, bă, m-aţi înţeles? „*Fuck*“, a exclamat ea. „Asta-i cea mai aiurea chestie care-am auzit-o evăr.“

Băiatului ce se îndepărta spre pişu i-am strigat din urmă că eu am părăsit toate femeile care mi-au spus „pisi“ şi că alea care folosesc cuvintele neomeneşti „tati“ şi „mami“ în loc de normalele „tata“ şi „mama“ devin şleampete.

Rămânând singur cu ea, am felicitat-o pentru performanţa cu deschiderea sticlei cu orbita şi am întrebat-o dacă aşa face cu toţi muşchii circulari.

A început să râdă rozaliu.

— Cum te cheamă? mi-a zis în sfârşit.

— Spune-mi Işmail. Hai să fugim de ăsta din toaletă, că o să fie comic şi cutare între noi. Mergem la cort şi mai întâi ne pupăm uscat, cu febră, iar după aia puţin clipocind, cu bale. Sunt două tehnici de maximă încredere, care nu funcţionează decât necalculate.

S-a ridicat imediat.

— Evident, la cât sunt de nebună trebuia să dau de unul ca tine.

Drumul pe jos până la cort a durat cam mult. Ca să n-o mai aud vorbind, i-am testat muşchiul lipicios al limbii. Din păcate, putea vorbi şi aşa, fiecare vorbă drenându-mi un pic pasiunea.

În cort ne-am întins, iar eu m-am dezbrăcat expert şi rapid, contorsionându-mă într-un cot.

Mă privea cu amuzament dispreţuitor, cum vedeam în puţina lună ce îi zăbrelea faţa prin uşa cortului.

Bea bere din sticla deschisă cu ochiul şi mă privea de la cinci centimetri, întinsă şi ea într-un cot, nemişcată, îmbrăcată. Gol lângă ea, am simţit că mi-e frig.

A pufnit:

— La cât de repede te-ai dezbrăcat, bănuiesc că vrei să se şi termine repede.

— Of, am protestat, înţepenit şi în spinare şi în creier.

Gol, am întins mâna şi i-am mângâiat obrazul rece.

A isprăvit berea, şi-a tras pantalonii până sub genunchi, fără să-i scoată de tot, şi s-a crăcit.

— Hai, a zis cu voce ternă.

M-am întins peste ea. Privea fără expresie la luna de-afară. Când am intrat în ea, muşchii circulari erau flasci, iar ea doar a icnit de câteva ori, neconvingător.

M-am ridicat şi, îmbrăcându-mă bâjbâit, i-am aruncat, tremurând de frig:

— Să ştii că eu am mecanisme de supravieţuire afectivă superbe.

— Ştiu, a oftat. Mi-ai spus pe plajă.

Am plecat singur. Îndrăgostit de ea, după nenumărate cocktailuri prin ultimele baruri, am adormit îmbrăcat în cortul meu lăturalnic, unde am posedat-o repetat în vis. Era comic şi dulce, iar licorile ei înmiresmate, cu gust de mirodenii netriate, nu făceau cheaguri. Muşchii circulari funcţionau impecabil. După amor astral, a fost bună, inteligentă şi tandră. Am băut şi am râs erudit cu ea vreme de vreo trei bombardamente, după care a început iar să mă pupe, iar eu am traversat un zid şi mi-am uitat geanta cu computerul într-un tren.

11
Stăpânul inelelor din Daghestan

Într-o lume justă şi bine strujită, când o posacă de la masa de alături îţi admiră inelele afgane şi daghestaneze, asta n-ar trebui să însemne decât că urmăreşte să iasă din posăceală.

Aşa că tu scoţi inelele şi i le exhibi şi-i spui că într-un eon apus ai băut cu comandantul Massoud, care semăna cu un Che Guevara musulman, scria versuri (proaste, dar făcuse liceul francez din Kabul) şi se antrena trăgând cu kalaşnikovul în pisici când nu avea la îndemână prizonieri hazara; dar iată că posaca tot nu se luminează la faţă.

Atunci îi spui cum a sfârşit Massoud, sfârtecat de bomba cu cuie pitită în camera de filmat a celor doi falşi ziarişti marocani veniţi special din Belgia ca să-l păcălească întru nefiinţă; iar ea îţi arată că de fapt aşteaptă pe altcineva. Atunci de ce s-o mai fi uitat la inele? Îi întind unul, pe care-l ia maşinal, surprinsă, dar cu figură dispreţuitoare.

Deodată îi vine bărbătuşul. Vezi că e la fel de posac ca ea, unul din ăia care se fâţâie printr-un cabinet pe la UE cu costum obscen de mătăsos şi care n-ar şti să poarte cu graţie inele de cupru.

Ridicându-mă, i-am aruncat posomorâtei, fără să privesc arătarea mătăsoasă din faţa ei:

— Doaaamne, de ce-am scăpat! Parcă văd serile alea cu îmbufnare grijuliu menţinută şi uitat ciudos şi bosumflat în gol… Parcă mă văd disperat după iertare, gata de pocăinţă abjectă, şoptind pierit: „Dar ce ai, te implor?! Ce-am făcut?“ Iar tu, şerpeşte: „Ştii tu bine ce.“ Pfff, parcă văd… Doooamne, de ce-am scăpat!

A venit după mine în stradă.

— Ne cunoaştem de undeva?

— Istoria porneşte acum, îi spun prompt.

— Ce se întâmplă aici? mârâie arătarea cu costum, care ieşise rapid după noi. Cine-i ăsta?

— Nu ştiu, exclamă ea, derutată. Îşi permite, aşa, nişte… nişteee…

— Disimulează, îi spun dizgraţiosului fără buze. Va fi o mamă rea.

— Eşti culmea, îi aruncă sfrijitul, care are şi un omuşor disproporţionat. Speram că o să avem în sfârşit o discuţie serioasă şi te găsesc cu altul.

— Nu ştii în ce te bagi, îl informez. E plină de datorii.

Aici vaporoasa îşi pierde posăceala şi râde brusc, sincer, cu capul dat pe spate. Unele ştiu că au glota erotică şi omuşorul voluptuos şi nu pierd o ocazie.

— Vino imediat înăuntru, îi ordonă el. Altfel plec.

— Bine, du-te cu el, îi spun resemnat-mărinimos vaporoasei posace, întinzând mâna spre ea. Dar dă-mi inelul înapoi. L-am primit de la un şeic din Daghestan, odată cu splendidul burnuz ce-mi ţine loc de halat în casă, şi ţin la el. E de la omul care m-a învăţat să pronunţ consoane laterale.

Şi, în vreme ce ea mi-l înapoiază la fel de maşinal cum îl luase, îi privesc masculul în ochi şi-i spun calm:

— E vorba de consoanele alea transcrise *tl* şi *dl*, care se pronunţă într-un singur sunet, aşa.

Şi îi arăt, pronunţând sonor într-o parte a gurii, cu buze plescăinde şi împroşcând un pic:

— *Tlll… Dll…*

Ne-a examinat pe amândoi scurt, sumbru, a făcut o piruetă şi a plecat rapid, tăcut şi puţin încovoiat.

Nu mai era posacă, zâmbea, iar în ochi avea chiar un început de umanitate.

— Mie îmi place cel mai mult dimineaţa, i-am spus. Micul dejun, râsete umede şi după aia plimbare cu ţinut de mână în parc.

A refăcut trucul cu capul dat pe spate, iar de data asta glota chiar vibra.

12
„Oh, mon bébé…“

— Ai mâini mari.

Şi le-a examinat satisfăcută.

— Imense. Numai ca n-au să se pună pe tine.

— Şi de ce?

— Nu eşti deloc genul meu, na.

— Atunci de ce mă laşi să dorm la tine?

— Eşti un caz interesant.

Ţinea paharul de vin cu mâinile alea enorme, degetul mic neridicat. Avea unghiile tăiate scurt, fără enervante dungi albe, ba chiar roase.

— Eşti un caz rar de autoiluzionare.

M-a privit mijind ochii.

— Nu m-aş culca cu tine decât din milă. Doar nu vrei să mă culc cu tine din milă?

Am făcut imediat sluj ca un căţel:

— Ba da, ba da, ba da!

A râs şi a dat vin pe ea. S-a ridicat să caute un şervet, verificându-se în treacăt în oglindă. A venit înapoi pufnind, fără să-şi schimbe tricoul pătat.

— Eşti înduioşător cum poţi să te mândreşti că tu nu porţi niciodată ceas.

— Nu mă mândresc. M-ai întrebat de ce n-am ceas şi ţi-am spus că nu port. N-am avut niciodată.

— Da, dar când ai zis asta ţi s-a luminat faţa.

— Pentru că mă uitam la tine.

A pufnit iar, iritată.

— Ce ieftin. Încă una de-asta şi te duci înapoi să dormi singur în apartamentul ăla oribil cu cărţi pretenţioase.

— Cărţi. Nu e nici o pretenţie acolo. Nu le-am expus pe faţada casei. Ai vrea să le ţin în lăzi?

Şi-a plesnit palmele a exasperare.

— Pe deasupra îţi pierzi rapid umorul.

Şi-a trosnit falangele, contemplând efectul ofensivei.

— Eşti ca un copil. *Un bébé*…

Aici s-a fandosit franţuzeşte, ţuguind şi strângând buzele:

— *Bébééé*…

M-a privit, brusc serioasă.

— Tuturor bărbaţilor cu care mă culc şi la care ţin le spun *mon bébé*.

— N-aş vrea să-mi spui *mon bébé*.

A râs copios.

— Pentru ce să-ţi spun? Am zis: tuturor bărbaţilor cu care mă culc şi la care ţin le spun *mon bébé*… La care ţin. Iar cu tine nu mă culc. Cu tine dorm în seara asta, prieteneşte – sper că nu sforăi –, pentru că eşti comic şi disperat şi pentru că ai avut naivitatea să crezi că mă flatezi dacă îmi spui că vrei să înveţi catalană de la mine. Dacă nu poţi dormi, am să te las să mă ţii de mână.

S-a uitat la mâna ei, apoi la a mea.

— Sau mai degrabă eu am s-o ţin pe-a ta, că ai nevoie de protecţie. Hai să terminăm sticla şi nani… Tu ai să dormi la perete, că eu plec devreme. Am de tradus ca o tâmpită mâine, e plenară, şi am să transpir ca o iapă în cutia aia de sticlă ascultând insanităţi de la europarlamentari nemţi cu unghii lungi la picioare.

— De unde ştii că au unghii lungi la picioare?

A venit înapoi gata de culcare într-un trening mulat şi scump şi nepreapurtat.

— Asta în caz că ţi-ar veni idei, deşi nu cred, că de fapt eşti bun şi ascultător. Mmm… Şi deprimat, şi singur. Dar să nu-ţi închipui că dacă te mai regăseşti vreodată seara disperat poţi veni la mine să-ţi servesc de pernă.

— Te-am sunat pentru că-mi eşti dragă. Şi când ţi-am zis că vreau să învăţ catalană de la tine, de fapt chiar vreau. Şi nu doar pentru că e limba ta.

— Nu vreau să te învăţ nimic, iar dacă am fi împreună ţi-aş interzice să-mi înveţi limba. Asta ar

mai lipsi, să mă fagocitezi cu totul. Hai, noapte bună.

A stins lampa şi mi-a întors spatele.

După o tăcere cu pulsaţii, i-am şoptit:

— Îmi place şi că eşti un pic sâsâită.

Mâna ei a căutat-o pe a mea. Fără să se mişte, prin magie internă, parcă umflându-se dinăuntru, spatele ei l-a atins pe al meu. Amândoi respiram greu.

Ne-am întors unul spre altul. Avea respiraţia grea de alcool, îi simţeam venele bătând când m-am întins şi am sărutat-o pe gâtul transpirat şi mirosind a tutun bun. Şi deodată m-a strâns în braţe, iar eu, cu mâinile rămase libere, i-am tras în jos pantalonii treningului care la pipăit părea un supliment de piele.

Când am intrat în ea, m-a strâns şi mai tare, legănându-se, şi a început să gângurească: *Oh, mon bébé, oh, mon bébé*…

Am hohotit de râs nervos, iar ea m-a împins sec, răsturnându-mă, şi şi-a tras treningul la loc.

— Ar trebui să te dau afară, dar e prea târziu, a mormăit prin pernă.

— Chiar nu te poţi abţine de la *mon bébé*?

— Eşti un idiot fără nici o psihologie. Eu nu pot avea copii.

Am stat un timp holbându-mă în întuneric. Brusc, necontrolat, am împins-o grosolan, din spate:

— Asta nu e drept, să faci pe altcineva să se simtă vinovat.

A început să plângă, sufletul meu flenduros mi-a împins braţele spre ea, dar ea s-a scuturat.

— S-a terminat între noi.

După o tăcere gâfâită s-a întors; prin dungile trimise de jaluzele, îi vedeam faţa udă de lacrimi adevărate.

— Îţi spun eu cum facem. Felul în care m-ai umilit nu se poate repara. Oricum nu mă atragi. Voiam s-o fac pentru tine. Eşti un om bun şi care

suferă. Am să mă culc cu tine acum, dar am să te plătesc. Şi dacă mai vii, iar am să te plătesc… Ca să fie clar că nu e nimic între noi. De câte ori plec dimineaţa, îţi las bani lângă telefon. Am să te plătesc ca pe curve.

E brusc entuziasmată şi bate din palme, aşa culcată şi umedă cum e.

— Dacă sistemul merge bine, ai să câştigi mult. Sau, mă rog, nu ştiu. O să vedem. Dacă vii rar, am să-ţi las mai mult de fiecare dată. Dar dacă vii des o să stabilim un preţ forfetar. Cât se dă la curve?

Îi spun o cifră la întâmplare. Se miră.

— Aşa mult? Nu pot să-ţi dau atâta. Dacă e să-ţi dau aşa mult, înseamnă să nu vii decât o dată pe lună.

— Atunci dă-mi mai puţin şi vin mai des.

— Păi da. Oricum, într-o lună poţi face o sumă bunicică.

Ne-am repezit unul în altul ciobindu-ne dinţii. Sub mine, tremura cu gura larg deschisă, frecându-mi spatele cu mâinile alea cu unghii roase până la carne, roase cu atâta înverşunare, că se vedeau ţesuturile fibroase.

Dimineaţa, după ce o aud că pleacă, fug la măsuţa telefonului. Nu lăsase nici un ban. Am decis că semnalul e clar.

La câteva luni, de ziua mea, am primit un manual de catalană. Era trimis din Barcelona, iar dedicaţia începea cu *Mon bébé*, dar mesajul era plat şi prietenesc. Pachetul nu purta adresa expeditorului.

13
Sufism cu bomboane de mentă

— Sunt o iniţiată sufi, a murmurat, făcând piruete prin bucătărie.

M-a privit grav, a schiţat un pas de balet, după care a început să se învârtească, desculţă, braţele elegant desfăcute, o palmă spre tavan, una spre podea, gâtul puţin contorsionat şi ochii închişi.

O dervişă învârtitoare, rochiţa abajur pe gambete lungi, umflată ca o cupă de şampanie cu gura evazată în jos.

S-a tot învârtit, ameţindu-mă, şi s-a oprit brusc cu spatele la mine şi faţa spre frigider, ceea ce a stricat puţin efectul.

— Cum adică eşti iniţiată sufi? o întreb cu un în-ceput de iritare, deschizând frigiderul şi prezentân-du-i conţinutul.

A ridicat gamba, ca o barză, şi a răşchirat degete prehensile, avansând piciorul în frigider şi culegând gingaş cu el o sticlă de şampanie. Mi-a întins-o cu piciorul orizontal spre mine, dezvăluind stringul de dantelă neagră ce îi intrase parţial în fanta năduşită. S-a dirijat, în linie dreaptă punctată de trei învârteli, spre dulapul cu multiple cupe.

— Am fost iniţiată de un şeic Mevlevi. Ştii ce spun, ai atâtea cărţi de Rumi.

Cu sticla şi două pahare în cinci degete (de la mână) făcute gheară, am împins-o spre sofa:

— Rumi service, am anunţat, indicându-i cu un gest larg pernele.

Bând cu sughiţuri mici şi privindu-mă drept în ochi, a declamat:

— Sunt singura femeie din confrerie. Şeicul e convins că voi urca rapid în ierarhie.

— Femeile n-au ce căuta la ceremoniile lor, am suspinat. Poate doar să fie prezente în public, când

vor ei să facă un dans demonstrativ pentru alţii.

— Cu mine a făcut o excepţie.

— Dar nu trebuie să fii musulmană ca să intri într-o confrerie de dervişi? Scoate bomboana din gură.

— Mmm, nu neapărat. Şeicul meu e foarte deschis şi tolerant. Aproape că nu ne rugăm niciodată. Mai mult în cap, când mă învârt. Dar am lecturat deja Coranul.

Lecturat… Aş ucide pentru mai puţin de atât.

— Credeam că trebuie să fii musulman ca să intri la ei, am bombănit. Scoate bomboana din gură.

Lăsată pe spate în canapea, a ridicat iar piciorul, muşchi fibroşi fugind sub piele, şi mi l-a pus pe piept.

— Vrei să te învăţ şi pe tine?

— Să mă învârt? Nu, mersi, aş ameţi imediat.

— Tocmai. Ameţeşti mai întâi, apoi intri în transă.

— Îmi vine transă uitându-mă la tine, i-am spus, nici măcar îngrijorat de platitudine.

Şi-a aranjat părul, umflându-şi buzele prin voinţă internă. Învârtea bomboana sub limbă, ciocnind-o de dinţi şi sorbind din şampanie.

— Te enervează bomboana mea?

— Nu, nu, o asigur. Doar că bei un Dom Pérignon cam vintage, iar tu îl sorbi prin mentă.

A scos prompt pachetul de bomboane şi mi l-a întins.

— O să avem gust bun când ne pupăm, mi-a zis. Ce notă îţi dai la amor?

— 9.50, am informat-o sumbru.

— Mincinosule. 9.50 e media mea… Iar 10 nu există.

— Dacă ai 9.50 ca medie, înseamnă că ai ajuns şi la 12… Te-ai tras cu Apostolii?

Ochii îi devin o fantă seacă. Aruncă încă două bomboane de mentă în gură şi le crănţăne, după care soarbe şampanie.

— Va trebui să te străduieşti mult să repari aşa mojicie. Şeicul meu mi-a spus să mă păzesc de bărbaţii care au ceva de dovedit.

Am pupat-o, iar ea a zis *bism'illah*…

M-am dat înapoi pe spate.

— Încetează.

— Ce e? m-a întrebat tacticoasă, vârându-mi în gură o pastilă de mentă cât un ou de porumbel. Ia nu mai fi snob şi soarbe-mă.

S-a lăsat pe spate desfăcându-şi larg gambetele…

Zăcea, făcând gesturi împleticit astrale cu braţele, oasele bazinului ondulând alternativ.

M-am aplecat, am desfăcut-o cu două mâini, mi-am lipit faţa în lipiciul dansator şi cu limba i-am împins giuvaerul de mentă înăuntru.

M-am ridicat mândru.

— Împinge-l acum afară. O să-l savurez în şampanie.

Deja se răsturnase în pat gemând de durere.

— Aaardeee, a răcnit. Ce mi-ai pus înăuntru?!!!

— O bomboană de mentă, am bâiguit confuz.

— Aaaahh…

A început să fugă încoace şi-ncolo prin cameră, după care s-a repezit în baie. Am auzit ciocănituri de unelte şi şuvoaie de apă, ca după câteva ere geologice de aşteptare să iasă palidă şi suptă şi cenuşie, mergând cu genunchii strânşi.

— Parcă m-ai jupuit pe dinăuntru. Bomboană de mentă… Trebuia să merg la ceremonie. M-ai schilodit pe câteva săptămâni.

— Spune-i şeicului că ai stigmate.

— Da? Există asta în islam?

— Sigur, i-am spus. Surata Vacii… O, voi, credincioşilor, alegeţi stigmatele bune şi nu vă slujiţi de apropouri în martiriu.

În prag s-a întors spre mine, faţa încă deformată de usturimea măruntaielor.

— Fii cinstit. Te plictiseşti cu mine, nu?

— O, nu, o, nu. Fă-te bine, dar fii mândră de stigmatele noastre. Te aştept după Ramadan.

14
Sibylle la oglindă

— Chelnerii şi curvele sunt cei mai mari psihologi. Aşa că am putea să ne potrivim.

— Nu sunt curvă.

— Tu nu, i-am zis. Tu ai fost doar chelneriţă în alte vieţi. Eu sunt curva. Am fost curvă în mai toate vieţile anterioare, de-aia zona mea cea mai erogenă sunt sfârcurile.

Am văzut-o că roşeşte. Sibylle e iubita prietenului meu absent, Jan, un ticălos de trader din Antwerpen care nu o merită, fiind tot timpul plecat, enervant de încrezător.

— În celelalte vieţi, îi spun, am fost dansator pe sârmă. În tinereţe eram aşa flexibil, că puteam să mi-o iau singur în gură.

Izbucneşte în râs.

— Nu te cred.

— De fapt, poate aş mai reuşi şi acum, doar că n-am mai încercat de ceva ani. N-am mai avut nevoie.

— Da, da, da… face cu indulgenţă.

— Ţi-aş arăta, dar e periculos, căci te-aş seduce iremediabil, îndeplinindu-mi astfel misiunea.

— Ce misiune?

O privesc calm şi îmi torn încă un pahar.

— Ce misiune? repetă.

— Jan te bănuieşte că-i eşti infidelă şi m-a rugat să încerc să mă culc cu tine, ca să vadă dacă într-adevăr îl înşeli cu oricine, aşa cum crede.

Urlă insulte atât de tare, încât mă trag un pas înapoi.

— Şi tu, odiosule, cum ai putut să accepţi aşa ceva? Ce prietenie bolnavă e asta? Ce fel de om eşti?

— Un om bun la suflet, care ţine la tine. De-aia ţi-am şi spus, ca să fii avertizată.

Începe să păşească prin cameră tremurând de ciudă, fumând spasmodic.

— Cu ce gunoi uman îmi împart viaţa… Întotdeauna m-a bănuit.

— Ar trebui să-l pedepseşti, îi sugerez. Merită să-i joci o mare festă.

Ridică sprâncenele întrebător.

Mă duc spre canapea şi bătătoresc pernele satinate.

— Facem amor, iar eu am să-i spun că eşti inaccesibilă. N-o să ştie niciodată, tâmpitul.

Mă examinează, strivindu-şi ţigara.

— Îmi arăţi cum te contorsionezi ca să ţi-o iei singur?

— Nah, că doar nu-s artist de circ. Aia era o imagine sugerată de el, ca să te răscolesc.

— Doar mintea lui deranjată poate să inventeze asemenea orori, zice oftând, căzându-mi în braţe.

O femeie perfectă trebuie să ştie să fie în acelaşi timp diafană şi vulgară. Pornind de aici, cel mai erotic cuvânt din limba română (un participiu, pentru pedante) este *lăbărţată*. E un termen care te face s-o vezi pe lăbărţată zăcând moale, pe spate, sau, precum în Biblia lui Gala Galaction: crăcită. Un participiu care filtrează alchimic oroarea sacră a limbii de care suntem vorbiţi.

Asta i-am explicat lui Sibylle, deşi n-am reuşit să găsesc un echivalent flamand exact, în vreme ce ea zăcea sub mine lăbărţată şi crăcită, incontestabil, dar fără râs voluptuos.

Acum: o femeie lăbărţată sau crăcită trebuie să aibă şi râs voluptuos. Râsul voluptuos poate fi vulgar sau elegant, nu are importanţă, dar e obligatoriu; şi trebuie să fie natural, iar naturaleţea nu se învaţă. Râsul voluptuos poate fi transcris fonetic prin „hă-hă“ sau „hu-hu“ sau „hi-hi“, vocala nu contează, numai să nu fie însoţit de

privire cercetătoare pentru a verifica dacă şi-a făcut efectul. Căci voluptatea e autosuficientă. Şi abia acolo începe amorul: atunci când dai de cineva care ştie să râdă voluptuos şi lăbărţat fără ca aparent să aibă nevoie de tine, ci doar aşa…

Sibylle ştia să se lăbărţeze şi, alternativ, să râdă voluptuos. De ce atunci nu părea să funcţioneze între noi, cu tot vicleşugul meu ieftin care o făcuse să râdă? Pentru că lăbărţarea (sau, alternativ, crăcirea) şi râsul ei erau disociate. Când râdea voluptuos nu pricepea că ar fi semn de crăcire. Când se crăcea nu mai hohotea. Or, asta duce ineluctabil la dislocare afectivă. Seriozitatea în lăbărţare e reaua vestire a reproşului:

EA: De ce nu vii odată cu mine?

EU: Pentru că, deşi suntem la circ, prefer să nu fi citit programul dinainte.

Apoi, trebuie acolo şi ceva exhibiţionism neautentic. S-o faci la oglindă, de pildă – dar ea nu voia să se vadă pe sine. Exhibiţionismul neautentic nu e interesant decât dacă ce spui şi ce faci e de fapt adevărat. De pildă: Eliade făcea deja asta acum două sute de ani când îşi freca picioarele sub masă cu negresa aia (de faţă cu părinţii ei, care simţeau de fapt totul, mmm, întărâtător)… Invers, masajul artificial, forţat, cum voia Sibylle, în cameră dosită, după perdele, cu uleiuri esenţiale (obscenităţi scumpe şi lipicioase) şi beţişoare parfumate e un putoff total (parcă aşa se spune în româna contemporană: putoff).

Şi atunci, ce rămâne? Păi rămâne lăbărţarea candidă. Perfidele, calculatele nu vor şti să se crăcească natural, cu uleiurile lor esenţiale şi beţişoarele lor parfumate cu tot. Vor avea întotdeauna fie fraze de scuză, fie tehnici de subliniere: uite cum mă lăbărţez.

EU: Sibylle, te părăsesc, nu ne potrivim deloc.

EA: Nu te opri, nu te opri.

EU: Sibylle, m-am oprit acum ceva vreme. Eşti crăcită şi ai umor, aşa e, dar niciodată în acelaşi

timp.

S-a ridicat în coate, incredulă, scrutându-mă de la cinci centimetri.

EA: *Godverdomme*… Ce cretin. Pentru numele lui Dumnezeu!

EU: Nu lua numele Domnului în răspăr.

Sibylle s-a ridicat şi s-a dus la oglindă… oglinda în care refuzase să ne admirăm în timp ce…

— N-am nevoie de zorzoane şi stimulente, mi-a zis gâtuit. Îmi ajungi aşa cum eşti.

— Şi în oglindă sunt tot eu, am protestat. Doar că am cicatricea la ochiul celălalt.

E cicatricea mea de înmărmurire, a cărei origine variază în funcţie de auditoriu, ba chiar şi în convingerea mea are mai multe surse reale.

— Eşti tot tu, da, doar că acolo sunt şi eu, şi asta mă tulbură.

— Dar când suntem în partea asta, fără oglindă, nu eşti şi tu cu mine?

— Nu, aici eşti doar tu. Eu mă topesc în tine şi exişti doar tu, aşa îmi place.

M-a examinat în oglindă.

— Hai să facem un joc, zice. Pentru ce anume, pentru ce gest, sau frază, sau atitudine nedorită, ai părăsi pe cineva chiar după prima noapte?

— Lipsă de umor, ţi-am spus. Îmi pare rău că a trebuit să ţi-o zic aşa brutal. N-am vrut să te rănesc, doar că mi-a ieşit aşa… şi poate chiar îţi face bine s-o auzi prieteneşte.

Unele combinaţii, la o femeie, sunt atât de deplasate, încât stârnesc duioşenie iritată. Era enervant că nu puteam să-i reproşez decât că ştia să geamă deconcertant, e drept, dar cu seriozitate paralizantă.

M-am apropiat de ea pe la spate, privind-o în ochi. M-a respins cu fundul bombat.

— Nu, nu vreau la oglindă, nu vreau şi nu vreau.

— Dar cu bărbat’tu n-o faci specular?

S-a întors, enervată.

— Ştii ce, dincolo de oglinda asta e o altă lume…Dispari şi lasă-mă cu omul meu care mă iubeşte aşa limitată cum sunt. Oricum, n-am crezut o secundă povestea ta cu misiunea şi manipularea.

— Dar nici măcar n-am făcut amor adevărat, i-am spus gâtuit.

— Omul meu nu s-ar obosi să formuleze evidenţa, a şuierat, răzbunătoare.

În prag, în timp ce deschideam uşa, mi-a aruncat, nemişcată, de la oglindă:

— A, am uitat să-ţi spun că eu nu iau pastile. Sper să nu fie nimic, dar altminteri să ştii că după mine n-ai să fugi cu chirurgi şi măcelari, că nu-s din alea.

M-am răsucit, muşchii spinării brusc tensionaţi:

— Hei, hei, stai un pic… Există şi pilula de a doua zi! Nu iei nici din astea? Doar nu eşti o sectantă!

Din oglindă, m-a privit fără expresie.

— Nu, dragule, nu. Du-te liniştit. Tocmai ce vorbeai despre umor…

Să umbli noaptea spre gară, prin Antwerpen, în cartierul numit înşelător *chaud*, nu e foarte sănătos pentru moral.

Sibylle avea tot, sau aproape, şi totuşi am reuşit s-o încrispez definitiv. Mâini mari – avea: punct bifat. Nas puternic, bărbie solidă – avea. Şolduri şi genunchi – la locul lor… De ce atunci, de ce? Ce dacă ştiinţa ei în amor însemna să zacă pe spate imitând o stea-de- mare? „Nu mă forţa să fac teatru şi acrobaţii“, mă rugase.

După miezul nopţii nu mai sunt trenuri pentru Bruxelles. La hotelul sărăcuţ, viciosul de la recepţie nu voia să-mi dea o cameră. Mă tot întreba, incredul, dacă sunt singur. Probabil că încerca să-şi imagineze care-i „trucul“ meu.

— Da, singur sunt, i-am aruncat excedat. Nu se vede scris pe fruntea mea: singurătate de

supernovă? Au nu am oare găuri negre în ochi şi o nebuloasă făinoasă în gură?

Când am urcat strângând în pumn o cheie veche, rugoasă, cu inel, ca alea de castel, am simţit, din jocul umbrelor şi scârţâituri în spate, că se apleca peste tejgheaua recepţiei să vadă dacă nu urc totuşi însoţit de ceva mic… un pitic, o iguană… nişte lari şi penaţi…

În camera cu tapet de hârtie, m-am trântit în pat şi am îngheţat: tot tavanul era o oglindă uriaşă.

M-am lăbărţat şi am râs. Mi-au reuşit amândouă, e adevărat, dar nu în acelaşi timp.

N-am putut dormi toată noaptea. Mă holbam la mine gol, proiectat invers pe firmament. „Sibylle“, gemeam, şi vedeam ce dureros de fals pronunţa cel din tavan.

15
Oi de pripas, încântătoare

Pentru vaporoasa Oprica îmi pusesem o cămaşă de seducţie. Una din alea mexicane, cu dungi verticale care dau talie fină şi cu fir de aur doar la limita prostului gust – cât să se vadă că îndrăzneşti.

Din prea multă de nimic facere ajunsesem să primesc un aviz de expulzare de la proprietar, burghez ticălos excedat de promisiuni de plată cu atât mai contraproductive, cu cât fuseseră mai convingătoare.

Oprica n-avea nici o vină în dezastruoasa perversiune onomastică a părinţilor ei. Spunea doar că preferă să i se spună Nina, ceea ce pentru mine nu schimba nimic.

Vaporoasă era, ritos pronunţa, mâini frumoase exhiba, umor deloc n-avea… Inima îi era însă de dat, ba chiar cu o onestitate neştirbită de nenumăraţii escroci sentimentali ce trecuseră prin scurta ei viaţă de creatoare de modă.

M-am dus la ea hotărât s-o seduc vorbindu-i despre „scriitura fragmentarului“… Da, măi, Nino, e scriitura aia făcută din fragmente mici, profunde, disparate, *disiecta membra*, de la Nietzsche până la Maurice Blanchot.

— Şi Heraclit, nu? m-a întrebat, făcându-mă să mă înec cu vinul roşu pe care-l cumpărase dulce, în ciuda indicaţiilor mele insistente.

Am răsturnat şi sticla cu ce mai rămăsese.

— Cum adică şi Heraclit? am întrebat-o suspicios, în vreme ce-mi ştergea bărbia cu degete lungi, elegante.

— Păi da, Heraclit. N-a scris şi el fragmente?

— Mă rog, ne-au rămas fragmente de la el. Nu prea ştim cât a scris.

S-a dus să caute altă sticlă de melasă alcoolizată, unduindu-se prin apartamentul ei de inventatoare de lenjerie feminină de lux, decorat cu manechine de vitrină ce ne fixau criptic. Toate manechinele aveau degete lungi, exact ca ea. N-am văzut niciodată manechine de vitrină cu degete butucănoase, iată o reflecţie ce ar merita fragmentată într-un text îmbucătăţit abil, dacă m-aş pune pe scris.

Reapărută negrăbit, s-a aşezat lângă mine şi mi-a turnat cu un gest sigur, fără să ridice degetul mic. Până şi unghiile îi erau brusc convingătoare, nici măcar foarte lăcuite.

— Zi-mi cu fragmentarul.

— Păi uite, i-am zis, e o scriitură făcută din fulgurări, din fărâme de sens, din zdrenţe de Logos… O scriitură atât de dureros muncită, încât economia ei pare naturală… Să zicem că scriu un fragment cu titlul tulburător…

Am făcut o pauză şi i-am pus foarte firesc mâna pe mâna ei design.

— „Oi de pripas, încântătoare“…

A chicotit şi am profitat ca s-o pup discret pe gât. Şi-a retras mâna.

— Despre ce-ar fi vorba acolo?

— Ar fi vorba… (m-am încruntat ca să câştig timp). Ar fi vorba despre un cioban din satul meu din copilărie, a cărui poreclă era „Când mă uit, laba sucită“…

M-a pus să repet.

— „Când mă uit, laba sucită“.

— De ce-l chema aşa?

Îi fixam mâinile, realizând că la o femeie ca asta mâinile sunt partea cea mai atrăgătoare, de un erotism calm, sigur de sine.

— Pentru că acestui cioban îi plăcea să povestească tandru cum ajunsese el să şchioapete. Umbla cu oile doar desculţ, tălpile lui cu fisuri pietrificate putând traversa şi focul Iadului, dar odată, nefiind atent, pe când trecea pe lângă o

căruţă, povestea el, „mi-a venit căruţa cu roata peste picior, am auzit o trosnitură… şi… când mă uit – laba sucită“…

A râs, indulgentă.

— N-ai unde să dormi? mi-a zis blând.

M-am bâlbâit.

— E aşa de evident?

— Haide, haide. Zi ce vrei.

— Pot să dorm aici în noaptea asta?

— Ochii Dochiei. OK. Vino să-ţi arăt camera.

„Ochii Dochiei“ mi-a arătat că Nina poseda în mod firesc fragmentarul, ceea ce m-a dezumflat definitiv.

Camera unde voia să mă culce era minusculă, compusă dintr-un pat şi un manechin despuiat, cu ţâţe fără sfârcuri şi burtă fără fantă.

— Văd că pijama ai deja, mi-a zis, nici măcar sarcastic, privindu-mi cămaşa de seducţie.

Şi, după indicarea direcţiei băii, s-a retras.

Întins pe pat, cu luna într-o parte şi cărămizi de angoasă în piept, mă holbam la manechin. Avea mâinile exact ca ale Opricăi. Patru degete erau sudate, dar ruptura între ele şi degetul mare arcuit elegant era identică. M-am întrebat dacă ea imita, cu mâinile, postura manechinelor, sau dacă şi le comandase special ca să-i semene. Până şi pântecul plat era ca al ei, iar sânii fără sfârcuri păreau la fel de fermi.

M-am dezbrăcat, am întins mâna şi am tras-o peste mine. Era caldă, deşi rigidă, iar suprafaţa corpului avea o textură rugoasă, cum îmi place să fie puţin pielea.

Am întins-o peste mine – era neaşteptat de grea –, am început s-o sărut şi s-o ling pe faţă, reuşind în acelaşi timp s-o penetrez în fanta din palmă, între degete. Postura era dificilă, dar cu o mână îi activam braţul mobil, ceea ce era destul de convingător.

…când deodată uşa s-a deschis lent şi în prag a apărut Oprica într-o cămăşuţă de noapte desenată

de ea pentru asemenea ocazii.

M-a privit mai rigidă chiar decât manechinul.

— Ai uitat de Pascal, mi-a zis, fixându-mă fără expresie.

— Ce Pascal? am bâiguit.

— Apropo de scriitura fragmentară… şi el a scris fragmente… a susurat, înainte de a închide uşa cu grijă.

16
Praline şi zei ofiliţi

— N-am să mă joc niciodată cu tine, i-am aruncat, strângând-o în braţe, cu gura plină de ciocolată, tremurând în entuziasmul spontan al convingerii că fata asta nu trebuie să mai fie păpuşa nimănui, că idiotul dinainte care o ţinuse ani de zile ca pe o jucărie sexuală, minţind-o că va divorţa pentru ea, se va reîncarna etern în creaturi tânte, şi că ea, la rândul ei, nu va mai sări niciodată peste o etapă fundamentală a vieţii –„dintr-un copil, omul ăla m-a transformat în curtezană“, îmi rezumase, bocind.

S-a îmbufnat pe loc:

— Cum adică „niciodată“?

— Păi da, niciodată, i-am strigat convingător. Nu vor fi jocuri între noi. Transparenţă şi mesaj imediat.

— Nu vreau nici un mesaj. Eu vreau doar să ne iubim şi să ne jucăm.

Jocuri, da. Altă neînţelegere de vocabular. Eu îi vorbeam de încredere cosmică, iar ea se gândise imediat la jocuri culinare, cum îmi povestise că practicase cu ăla, mânjindu-se amândoi şi morfolindu-se şi turnându-şi sucuri înăuntru şi alte asemenea patetice transgresiuni. Ce să spun, să te dai cu dulceaţă, când eu eram gata s-o mănânc cum era, crudă şi nedecupată!

Seara dinainte nu-mi vorbise şi ne culcaserăm fără să facem amor pentru că în restaurantul de la parter îi atrăsesem atenţia să nu mai bage cuţitul în gură. Remarcase că la masa de-alături două mumii împerlate, inelate şi veştejit-bronzate croncăneau scrutând-o dezaprobator cum îşi împingea bucăţile de carne cu cuţitoiul în gură, iar în momentul în

care i-am suflat să nu mai facă asta a trântit incredulă tacâmurile pe masă:

— Parcă ai avea opt sute de ani!

A continuat să mănânce ostentativ cu mâinile şi să-şi bage cuţitul în gură, clefăind zgomotos şi uitându-se provocator în jur. Ca s-o îmbunez, la cafea am vărsat o parte din zahăr în solniţa rămasă pe masă, dar abia i-am smuls un zâmbet condescendent. La plecare am lăsat un bacşiş laş aceluia dintre chelneri care îmi remarcase manevra cu zahărul. Încă un loc pe care am să-l evit de-acum înainte.

Alungiţi în soarele ce intra prin chepengul minusculei ei mansarde, o vedeam cum se îmbufnează tot mai tare; ba chiar, semn îngrijorător, nu se mai atingea de pralinele de ciocolată, care începuseră să facă pete Rorschach.

Am băgat degetul într-o băltoacă de ciocolată şi i-am depus un bob lichid şi greu pe sfârcul accesibil. Mă privea fără expresie.

— Hai să ne jucăm, i-am zis, şi a sunat gol şi mort.

Nu a reacţionat; doar ochii i s-au ridicat o clipă spre tavan.

Mi-am băgat toată palma în ciocolată şi i-am tartinat-o pe faţă şi pe piept, după care m-am nămolit şi pe mine şi m-am întins peste ea.

Ne-am rostogolit de câteva ori, mânjindu-i covoarele, dar brusc m-a împins:

— Hiii!… Carpeta de la bunica!

Plăcuţe de ciocolată unsuroasă se incrustau în fibre.

— Poţi să-ţi spui acum că e linţoliul din Torino,i-am zis, ridicându-mă. Linţoliul din Torino al amorului nostru.

Tăcea, mânjită negru ca o bacantă de comando, frecând cu unghiile covorul.

— Zi ceva! i-am strigat.

M-a privit de jos cu ochii strânşi între straturile de nămol dulce ce se strângea în lamele. Mi-a

arătat ostentativ, cu degetul, cum masca de ciocolată uscată îi bloca muşchii feţei.

Am sperat că o impresionez dacă mă îmbrac şi plec mânjit, fără să mă spăl pe faţă. În prag, mi-am amintit că jos aveam să trec prin faţa restaurantului, aşa că m-am oprit în bucătărie să-mi bălăcesc rapid faţa sub robinet.

Abia atunci i-am auzit hohotul de râs. Ezitam: era un hohot înduioşat de iertare, sau unul ieşit din sarcasm răzbunător? Am aşteptat.

— Nu vii să ne mai jucăm? i-am auzit vocea plată.

Am ieşit şi am coborât scările cu cel mai demn, greu şi măsurat pas de care sunt capabil, chiar dacă, la înălţimea pieptului, îmi ieşeau prin cămaşă pete de ciocolată închipuind zei ofiliţi şi apuse împerecheri cosmice.

17
Andreea şi papucii Logosului

— Ţi-ai adus pijama? m-a întrebat Andreea, înspăimântător, în prima seară împreună.

Tocmai se depărţise de odiosul comentator politic cu care formase până atunci o şovăielnică syzyghie şi pe care eu îl făcusem din trei vorbe într-un articol polemic cu succes moderat. Citise pamfletul, încrâncenată, şi-l lepădase pe pretenţiosul cu retorică de împrumut. Mă alesese pe mine, proprietarul Verbului, dar la intrarea în garsoniera ei îmi ceruse să-mi scot pantofii şi să pun nişte papuci.

Acum, problema nu era că aveam ciorapi desperecheaţi, ci că pur şi simplu nu puteam să înţeleg cum o femeie care se pregăteşte să schimbe umori cu tine într-un pat decorat îndoielnic îţi poate cere să-ţi scoţi pantofii la intrare şi îţi oferă nişte diformi papuci, moşteniţi de la un amant anterior.

Traumatism, sau tară românească… puţine lucruri urăsc mai mult pe lume decât papucii… să ajungi acasă la un om care te găzduieşte şi, după ce te descalţi, înainte să-i bei vinul şi să-i mănânci sarea, să-l întrebi: „Nu ai să-mi dai nişte papuci?“

În cazul de faţă, Andreea era cea care îmi propunea papucii.

Papucii fiind incompatibili prin definiţie cu amorul, am rămas o vreme în prag, pe un scăunel, înainte de a decide că-i voi refuza şi că, dacă mă descalţ, atunci îmi voi scoate şi şosetele. Am la picioare nişte degete cu o personalitate exuberantă, pe unele chiar pictez feţe şi mutre când sunt singur, aşa încât, pentru o primă seară împreună, am decis spontan să i le prezint, unul câte unul.

Altminteri, papucii sunt o invenţie violentă şi dezgustătoare, semn de moliciune complice şi de lipsă de fantezie socială, moştenire otomană, negarea oricărui spirit aventuros al călătoriei şi dorinţa ascunsă de a sta cu ţâţa în gură.

Politica românească se rezumă la papuci… ca şi relaţiile amoroase dintre români… de unde expresia (nemaîntâlnită prin alte culturi) „a da papucii“ cuiva.

— Ţi-ai adus pijama? a urmat, pe un ton care ei îi suna natural.

Aveam la mine doar o sticlă de vin, pe care i-o întindeam triumfător. A luat-o cu un aer suspicios.

— Ce pijama? i-am zis. Eu dorm gol, iarna şi vara.

— Am o pijama undeva, stai s-o caut.

— Andreea, *agapi mu*, aşteaptă, divină arătare! Pijamaua e pentru îngropăciune. Dacă, după această noapte extatică, voi decide să-mi prelungesc transa cu câţiva eoni, mă vei putea îngropa în pijama invocând o ruptură de anevrism, dar până atunci hai să extragem licoarea asta.

M-a privit, perplexă, cu pantofii mei în mână.

— Faci mişto de mine?

— Andreea, *corazon*. Cum să fac mişto de milioane de ani de evoluţie fără pauză? Eşti o creatură rară şi îmi ţii pantofii fără a ridica degetul mic. M-ai bănuit doar că aş purta pijama şi papuci. Sunt narcisişti care ar ucide pentru mai puţin de atât. Gândeşte-te cum te-ai simţi dacă te-aş suspecta că porţi bluze pe gât.

După ce mi-a ţipat să plec, în prag i-am aruncat răzbunător:

— Mi se spune că unii bărbaţi pretind s-o aibă şi călcată. Într-o lume perfectă, un dictator luminat ar interzice cu severitate degradanta invenţie. Femeile au fost spălate pe creier de-a lungul secolelor ca să accepte această abominaţie ca pe ceva natural. Bărbaţii adevăraţi *nu* dorm în pijama.

Ca să-i fac un cadou de despărţire, am plecat cu o mutră bosumflată. Văzându-mi bosumflarea, s-a mai îmbunat, iar asta m-a făcut s-o părăsesc simţindu-mă şi mai generos.

Andreea trăieşte astăzi cu un domn de la ING.

18
Un alt război al ouălor

Mi-a devenit nesuferită când am văzut-o cum sparge ouăle fierte. Era a cincea oară că luam micul dejun împreună, iar ea avea o obsesie cu ouăle tari. De fapt, obsesii şi rituri enervante avea mai multe. Când beam ceai împreună seara – ceai verde adevărat, făcut din pumni de frunze uscate, nu pliculeţe cu pulbere – insista că ceainicul de porţelan trebuie mai întâi opărit pe dinăuntru cu puţină apă clocotită.

— Uite aşa, îmi tot arăta exasperată, verşi un pic de apă, îi dai o mişcare circulară, rapidă, să se încălzească în interior, după care arunci apa şi imediat pui frunzele şi torni peste ele apa cealaltă.

— De ce? întrebam descurajat.

— Aşa se deschide aroma frunzelor.

Draci, era incapabilă să distingă gustul ceaiului când îi urmam ritualul exasperant faţă de dăţile când o minţeam că i-am urmat indicaţiile. Hotărâsem ca la despărţirea pe care o ştiam inevitabilă s-o anunţ voluptuos, urmărind-o cum se descompune, că întotdeauna i-am servit frunze opărite direct, iar nu într-un ceainic preîncălzit.

De data asta însă, cu oul, n-am mai putut. Urmărindu-i mâinile şi figura concentrată, pe când spărgea oul pentru a cincea oară cu aceeaşi meticulozitate pe care i-o remarcasem deja, am înţeles toată justeţea războiului la care ajung, în *Călătoriile lui Gulliver*, insulele Lilliput şi Blefuscu. În Blefuscu, ouăle se sparg la capătul normal, cel mare, unde sub coajă ai o bulă de aer care facilitează decorticarea rapidă, înlăturând apoi fără efort bucăţi curate de cochilie, ce pot servi şi de bărcuţe. În Lilliput însă domneşte secta celor care insistă să spargă ouăle, în mod nenatural, la

capătul ascuţit. Rezultat: război total, de exterminare, fără milă.

Pe când îmi spărgeam, tacticos şi uman, oul la capătul mare, savurând momentul desprinderii imediate a jumătate din fina platoşă albă, am văzut-o cu iritare întristată cum reface aceleaşi mişcări absurde: mai întâi bătea oul în masă mărunt-mărunt pe toate părţile, metodic, repetat, insistent, până ce coaja devenea aproape o pulbere fină; după care, cu unghiile degetelor mari, începea să radă, concentrată, aşchiile minuscule de coajă spartă microscopic, care se smulgeau cu hălci de ou cu tot; în final, rămânea cu o bucăţică de ou amorfă, imundă, jupuită, cu cratere prin care se vedea deja gălbenuşul, bună parte din fostul albuş fiind acum iremediabil amestecată cu pulberea de coji din farfurie.

O vedeam că se pregătea să bage în gură mizerabilul boţ. I l-am arătat, tăcut, pe-al meu, alb, impecabil şi gol şi neted, de o nuditate strălucitoare, ca într-un vis al lui Brâncuşi copil.

A rămas cu gura întredeschisă şi caloianul ei mursicat abia vârât între buze.

A renunţat să muşte din el. L-a lăsat să cadă în farfurie peste praful de coji.

— Da, ce-i?

A despicat cele două silabe (a doua cu diftong ameninţător), pregătindu-se de luptă.

— Hai să te învăţ cum să le spargi, i-am zis. Uite, ia-l pe-al meu.

L-a luat, l-a examinat, l-a întors pe toate părţile.

— Blefuscu, am zis, surâzând suav.

Mi l-a aruncat în frunte cu atâta forţă, că m-a dat înapoi pe spătarul scaunului.

S-a ridicat şi s-a repezit să-şi strângă răcnind puţinele lucruri.

— N-am să-mi pierd luni din viaţă cu un maniac.

În uşă s-a oprit, cu spatele încordat, dându-mi ocazia suverană, unică, de-a mă răscumpăra.

Am lăsat dinadins să treacă secunde grele, timp în care m-am prefăcut că mă uit pe jos după ou. Ridicând capul, m-am arătat surprins că o mai văd.

— Întotdeauna ţi-am adus ceai din frunze opărite direct, i-am spus.

— Întotdeauna m-am făcut că nu văd, mi-a aruncat, veninos. Dragostea e toleranţă, tâmpitule.

Am stat la fereastră să văd dacă plânge când traversează curtea. A reuşit să treacă pe sub geam cu o alură atât de calculată, încât mi-a stricat puţin ziua.

19
Tina la volan

Tina conducea primejdios de prudent şi lent. De câte ori ne apropiam de o intersecţie cu stopul pe verde, ea frâna şi încetinea, producând claxoane isterice în spate şi multe scrâşnete apocaliptice în derapaj apropiat.

„Nu vreau să frânez brusc dacă un stop trece pe roşu“, mi-a explicat serioasă.

Cine a stat vreodată pierit într-o maşină condusă prin teritoriu necunoscut de o femeie cu harta în poală ştie cât de mari sunt şansele ca voiajul să sfârşească în râpă ori într-un univers paralel. Tina era însă din categoria celor care se asumă. O amuza faptul că partea creierului ei unde ar trebui să fie stocată memoria spaţială nu posedă circuitele necesare pentru a împacheta la loc plat şi neted o hartă. În loc de evantaiul subţire pe care i-l dădusem, ea avea acum în poală un acordeon flasc.

Deseori, ieşind dintr-un magazin cu cumpărăturile, Tina trebuia să aştepte ora închiderii şi golirea totală a parkingului ca să-şi repereze maşina, aflată întotdeauna într-un loc strategic ce fusese ales de ea cu grijă.

Are mâini de şcolăriţă şi o senzualitate de vulpoaică, copilărească, instinctivă şi naivă în acelaşi timp. De câte ori o văd desfăcută, cum ştie numai ea să se desfacă, sunt tulburat până la lacrimi. O cert mult. O cert uneori numai ca să-i văd pe faţă spaima că ar fi putut să-mi displacă. Spaimă mimată, desigur, Tina ştie că aş fi incapabil să-i fac ceva rău, dar e aşa de uluitoare când se joacă de-a copiii terorizaţi, că nu pot să mă opresc din jocul ăsta de-a tiranul.

Când Tina mi-a destăinuit, cu buzele umflate de vinovăţie voluptuoasă, că mai are pe cineva, am

destabilizat-o prin felicitări tandre. La întrebarea mea cum stăm pe scara valorilor, eu şi ăla, mi-a zis:

— Pe tine te iubesc, dar de el mi-e foarte drag.

— Minunat, i-am zis. Şi ce planuri ai?

— Păi nimic. Stai să vedem ce se întâmplă.

Atâta pasivitate lascivă m-a iritat peste măsură. A fost ca şi cum aş fi descoperit brusc o străină când mi-a zis, fără pudoare, explicându-mi cum s-a culcat cu ăla chiar din prima seară: „Îmi place să mă dau şi să stârnesc."

— Ai un surâs foarte complicat. Mă întreb ce ascunde.

— Nimic.

— Tocmai asta mă sperie.

Tina a organizat până la urmă, nu a putut face altfel, întâlnirea în trei.

În faţa cafenelei, s-a parcat în acel stil de diagonală drăcească în care maşina ocupă trei locuri. În cartierul meu, nimeni nu mai face asta. De câte ori trec seara şi văd o maşină parcată atât de arogant, îi scrijelesc din mers cu snopul de chei o lungă brazdă scârţâită pe capotă, de-a latul uşilor, de la coadă la bot. De când locuiesc acolo, burghezii obsceni au început să se parcheze decent. Nimeni nu-mi bănuieşte partea de umbră.

Intrăm şi-l vedem aşezat la masă în fundul sălii. Când ajungem lângă el, se ridică. Îmi strânge mâna, iar pe Tina o sărută pe obraz.

— Aştepţi de mult?

Dialogul ăsta are un aer mult prea normal. Văd deja că omul, deşi are un inel de argint pe degetul mare, nu e pus pe fantezii trioliste. Ne aşezăm în faţa lui, iar eu îi spun:

— Vino mai aproape.

Îşi trage scaunul spre mine, privindu-mă în ochi. Ai lui sunt de culoarea muştei strivite.

— Crezi că e vreun fel de duel? îi zic.

— O iubesc pe Tina, îi iese din gură plat şi fără efort. Iar eu nu împart.

Atâta siguranţă de sine şarmantă nu poate fi decât enervantă. Tina e însă topită pe scaun, strânsă ca o băbuţă.

— O să se plictisească cu tine, îl informez. Eşti intolerant. Ce-ai să faci când o să te înşele?

— Cu mine n-o să se întâmple. Cu mine n-o să aibă nevoie de asta.

— Nu o cunoşti, îi zic. N-ai văzut-o, ca mine, în cele mai dezastruoase ipostaze. Iubeşti o imagine. Tina s-a amorezat acum un pic de tine pentru că eşti arătos şi calm, dar nu asta-i trebuie.

— Tu chiar crezi că de aspectul meu s-a „amorezat“?

Tina m-a tras într-un colţ.

— Ai dreptate, e foarte rigid… îmi zice. Moralizator de parcă ar fi taică-miu. Rămân cu el în noaptea asta şi îi explic că-l lepăd definitiv.

Buza de jos i se umflase umed şi strângea pumnii, dând impresia că ar fi gata să ţopăie de bucurie dacă îi spun „bine“.

— Bine, i-am spus.

A ţopăit şi mi-a suflat: „Te ador.“

Am ieşit fără să mă uit la ei.

În drum spre staţia de taxi, trecând pe lângă maşina ei, i-am tras o lungă brazdă cu cheile pe capotă.

În taxi, peste muzica enervantă, am înţeles că o iubeam.

20
Chomsky la sciapozi

Anorexică arătare, sugerând graţie agasantă şi creier doldora. Cine-a mai văzut muiere să citească Chomsky?

Melissa zăcea zilnic la terasa talciocului citind ostentativ, neuitându-se la mine, deşi vedeam că nu-i scapă nimic împrejur. Când mânca ceva, mesteca exasperant de sonor şi solemn. Luase literalmente principiul yoga potrivit căruia, atunci când – din păcate – eşti obligat să mănânci, trebuie să rumegi până ajungi să-ţi bei alimentele şi, tot aşa, trebuie să-ţi mesteci apa.

Odată am numărat că a muşcat de treizeci de ori dintr-un măr, rupând lent cu dinţii din faţă carnea fructului, care crăpa sfâşiată umed-crocant. La sfârşit a ronţăit tacticos şi cotorul, după care, preţ de vreun sfert de ceas, s-a holbat în gol cu codiţa verde între buze.

Când citea, Melissa lăsa să-i cadă sandalele şi îşi freca picioarele goale. Avea nasul mare, buze rele şi călcâiele fisurate, globuri cu cartografii din falii fine, obscene, indicând demonstrativ că umbla mult desculţă, ca o bacantă etruscă.

În ziua aia s-a nimerit lângă mine, la masa din dreapta, iar eu adusesem dinadins o carte din alea într-un alfabet prelins şi nevocalizat, de citit de la dreapta la stânga. Coperţile se sfidau una pe alta, a mea spre dreapta – a ei invers.

În cele din urmă, s-a scuturat brusc şi a aruncat o privire scurtă spre cartea mea.

— Nizami, am informat-o prompt. Nizami din Ganja, „oraşul comorii“, ăla care a scris *Majnun şi Laila*. Asta-i o Alixăndrie în 10 000 de distihuri, hăhă.

M-a măsurat dând o pagină, deşi nu o terminase pe precedenta, şi mi-a întors profilul, băgându-şi nasul mare în carte. A dat altă pagină şi am remarcat cu satisfacţie rea că îşi umezeşte buricul degetului. Ador femeile cu imperfecţiuni.

— Am cumpărat cartea asta chiar acolo în Ganja, în Caucaz, unde începe Daghestanul, am urmat vorbind visător, fără s-o privesc. Am fost prin văile alea unde şi în Antichitate se vorbea un regiment de limbi, de spune Strabon că romanii, când le venise în cap să verifice dacă în creierii munţilor mai existau porţile de aramă ale lui Alexandru, aveau nevoie de 70 de tălmaci.

Am depus cartea şi am lăsat Logosul să mă traverseze:

— 70 de traducători, mai mulţi decât numărul bucătarilor şi femeilor uşoare ce veneau în urma armatei cu bagajele şi căţeluşii de companie pe care un trântor de sclav creştin îi botezase, nu se ştie de ce, Gog şi Magog; tălmaci utili pentru ca oştirea să se poată tocmi de la o vale la alta pentru poame, nuci, rodii, dar şi surcele de încălzit cazanul consulului, care cazan servea când pentru supa oştirii, când pentru baia ibovnicelor trimisului împărătesc cu inel pe care scria SPQR…

Îşi închisese şi ea cartea şi privea drept înainte.

— Deseori întâlneau tabere de sciapozi, creaturi umanoide din deşert, cu un singur picior cu laba enormă, picior-umbrelă care, atunci când ei avansează ţopăind, îi ajută să nu se scufunde în nisip, iar când e prea cald dumnealor se întind pe spate şi-şi ridică deasupra laba cu degetele răşchirate, făcându-şi ast-fel umbră, de unde le şi vine în greacă numele de sciapozi, „umbră cu piciorul“...

Am mai tras un gât de bere şi am urmat:

— Au înfăţişare umană şi cântă duios, iar carnea lor e foarte preţuită de nomazii turcomani, care, atunci când nu-i consumă ori nu-i siluiesc, îi obligă să piardă la şah.

A început să râdă, s-a întors spre mine şi mi-a zis să comand ceva de băut.

Când ne-au venit cele două whiskey-uri duble, am ciocnit şi mi-a spus că urăşte bătrânii.

— Ai părul cam alb şi mă temeam. De mică am duşmănit bătrânii găunoşi şi pretenţioşi a căror înţelepciune se reduce la: „Păzeşte-te de anturaj“ sau: „Din bucata mea de pâine / Am hrănit un om şi-un câine…“ Ori: „Cine n-are bătrâni să şi-i cumpere“…

— Aşa e, da, i-am spus grăbit. Adevărata apocalipsă chinuitoare ar fi să te trezeşti supravieţuind lepădat printre vampiri molfăitori din ăştia, care se hrănesc din „respectul“ tău… un fel de Planeta Momâilor condusă de clone ale lui Chomsky.

M-a privit cu un reproş rănit ce merita pupat.

— Colegii mei de generaţie din presă încep să devină aşa anoşti cum spui, da, am completat. Se mai miră lumea că am ajuns să beau…

— Eşti drăguţ, mi-a zâmbit plat. Dar suntem amândoi de-o sofisticăreală atât de mare, că nu prea avem ce ne spune. Ca să nu mai zic de-o împerechere.

— Ne-o tragem mut, i-am propus. Ne futem tăcut.

— Nu-mi plac bărbaţii, mi-a spus calmă.

— Sunt un bărbat special, am asigurat-o. Pot să stau în cap… Ştiu turceşte. Am degete comice la picioare şi unghii cu versete gravate în limbi încă neinventate. Pot să pronunţ cinci feluri de *h*, plus cel etrusc…

…şi am mai comandat două whiskey-uri. Am tras un gât mare, pentru curaj, şi i-am spus:

— Dacă vrei, mergem împreună la femei.

În „cartierul roşu“, *quartier chaud*, rânduri-rânduri de indivizi în pardesie şi şepci înfundate pe ochi traversau întunericul, unii furtiv, alţii chicotind prosteşte între ei, prin faţa vitrinelor

luminate pe dinăuntru cu neon roz, unde creaturi feminine de toate calibrele şi culorile, în bikini creponat, sau doar cu string şi paiete, se agitau, unele dansând, sau nimic făcând, iar altele în geam ciocănind spre poporetul masculin de afară şi pronunţând prin sticlă, aproape distinct: *XXX euros la pipe et l'amour*.

Era singura femeie afară, în stradă, iar unii plimbăreţi sumbri ne cercetau interlocaţi. Mergeam mână în mână, cu cărţile sub braţ, şi deodată mi-a tras braţul în jos, oprindu-mă în faţa unei vitrine.

— Asta, a şoptit. Vreau cu asta.

I-am urmat privirea şi am înmărmurit…

Despuiata din neon era tot ea. De o asemănare convingătoare, era ea, da, însă cu semne de ironie uşoară, vreo douăzeci de ani mai mult şi tot atâtea sigilii de depravare blândă pe chip.

— Am mai trecut pe aici, mi-a şoptit. De câte ori mă vede, are zâmbetul ăsta… Mor după ea.

Veştejita din spatele sticlei ne-a făcut un semn scurt din cap, indicând cu nasul ei mare uşiţa cu chepeng din stânga vitrinei, în timp ce trăgea cu un gest de rutină perdelele.

Am rămas pe loc, pe trotuar.

— Nu vreau cu asta, am şoptit tulburat.

— Ţi-e frică de ea? Dacă ţi-e frică de ea, atunci ţi-e frică de mine.

— E bătrână, am protestat.

— Eşti un prost, chiar dacă ai fost în Daghestan.

S-a dus ţintă la ferestruica din uşă. N-am auzit ce-au negociat şuşotit, dar uşa s-a deschis.

Înăuntru, ridata zâmbea în continuare, părând deodată timidă.

— Nu stăm mult, i-a zis Melissa, articulând repezit. Dumnealui pofteşte una mai tânără… Tu nu-i placi. Nu ştie, nu-nţelege. Te plătim pentru o pasă, nu dublu, dar nu facem nimic. Uite.

Şi ridicându-şi tricoul i-a arătat pieptul. Cealaltă, sulemenită hieratic, şi-a scos la rândul ei,

lent, înţelegător, sutienul, dezgolind sâni mai somptuoşi. Au făcut un pas una spre alta şi şi-au atins sfârcurile.

Au rămas aşa mai întâi, nemişcate, ochii închişi. Apoi, piele pe piele, s-au pupat uşor, cast, ţinându-se de mâini, respirând din ce în ce mai greu. Sărutată mărunt pe gât, sfârcuri în palmă, Melissa rostogolea ochi albi, goi.

Plumb în burtă, gura seacă, am întins mâna, mângâindu-le uşor pe cap. S-au scuturat…

Au rămas încă o clipă nemişcate, abia atingându-se, ochii închişi.

— Trebuia să strici tu vraja… Hai, gata, plăteşte, mi-a aruncat Melissa, enervată.

Şi-a tras tricoul la loc şi a ieşit, făcându-mă să mă reped după ea fără să aştept restul.

În bar, la zece străzi de-acolo, îşi revenise.

— În seara asta ai ratat extazul şamanic al vieţii tale, mi-a strigat pe un ton detaşat, doar constatând administrativ.

Ca să nu mai fie nevoită să ţipe din pricina muzicii, şi-a apropiat faţa de-a mea:

— Eşti periculos, pentru că dai o impresie de naivitate calculată, ceea ce intrigă, dar de fapt eşti naiv şi foarte prost. Iar dacă-mi mai spui o dată că am nasul mare, va trebui să-ţi iei un gurkha din ăla nepalez ca bodyguard.

— Ai nasul mare, dar mie aşa îmi place.

M-a pocnit cu o rapiditate uluitoare, după care a depus un neaşteptat sărut cast pe roşeaţă şi durere.

— Ai nas de etruscă beată, ca alea care dansau desculţe în frescele din morminte, cu capul pe spate, hohotind suveran. Aveau călcâiele crăpate, ca tine.

— Doar că ele sunt moarte, mi-a zis, fâlfâind din sprâncene.

A luat, învârtind degetul, puţină sare de pe marginea paharului de cocktail şi şi-a depus-o pe vârful limbii, ridicat ca un vârf de condur etrusc.

— Cu una din alea aş încerca acum, pe loc, mi-a strigat. Ce m-aş mai lăsa triturată de o moartă din aia cu brocarturi. Asta în timp ce tu ai pleda reforme agrare în Senat.

— Uite-o, i-am zis, arătându-i o bacantă cu păr de Meduză ce se ondula singură printre dansatorii de pe ringul noului bar trendy din Cartierul European, unde eşuaserăm, *Le Goupil en Chaleur.*

Zvâcnind din şolduri pe ring, menada ne privea, şi amândoi am ridicat paharul spre ea, rânjind.

A venit direct, traversând mulţimea stroboscopică într-o impecabilă linie dreaptă, ca o viespe nocturnă.

— Vă uitaţi la mine, zice, pronunţând cu accentul ăla italian care te mişcă în şale.

— Semeni cu o dansatoare etruscă, îi strig, deşi, aşezat cum eram, aveam faţa la nivelul pieptului ei.

Nu înţelegea ce ţipam, dar o privea fix pe Melissa.

— Semeni cu o dansatoare etruscă, i-am mai răcnit o dată.

S-a aşezat şi ne-a privit pe rând.

— Asta-i cea mai tâmpită frază de agăţat pe care am auzit-o vreodată.

— Du-te după cocktailuri, mi-a ordonat Melissa.

Când m-am întors de la bar îşi şuşoteau ceva râzând şi compunând omuleţi cu degetele pe masă. Omuleţii lor, făcuţi cu arătătorul şi mijlociul, se examinau un timp, relativ ostil, apoi se repezeau unul spre altul şi îşi frecau genunchii cu o obscenitate atât de naturală, că rămăsesem în picioare, trei cocktailuri în mâini, holbându-mă perplex.

— Sunt dansatoare etrusce, m-a informat Melissa. Lavinia vine cu noi să discutăm despre frescele din mormintele Tarquinilor, a continuat grav.

Asta m-a enervat, făcându-mă să vărs băutură pe ele.

S-au ridicat ţipând exagerat, ceea ce a făcut să apară din senin un duşmănos cu căşti în urechi, ca la serviciile secrete, şi figură de pus pe fugă un gurkha nepalez, care le-a întrebat lătrând dacă nu cumva le importunez. O secundă am avut impresia că aveau să spună da.

În stradă, au continuat să-şi şuşotească lucruri până când m-am vârât între ele şi le-am luat pe amândouă de mână.

S-au crispat şi au încetat să vorbească. Am mers aşa vreo două minute, eu ţinându-le mâinile ce atârnau moarte şi reci.

— De unde eşti? am întrebat-o pe italiancă.

— Volterra.

— O, chiar eşti o etruscă! Vii din miezul ţării lor.

— Ah, încetează, a făcut Melissa.

— Ce-i? am ţipat excedat.

— Eşti un rigid. Nu mai bodogăni atâta.

Deşi era noapte, îi vedeam buzele strânse într-o linie rea, dezamăgită. M-am întors spre bacantă, care examina reclamele luminoase de pe celălalt trotuar.

— Bun, dacă vreţi eu vă las şi singure, mi-a ieşit răbufnit.

— Oooofff, au făcut simultan amândouă, întorcându-se spre mine de parcă aş fi spus cea mai mare idioţenie imaginabilă.

Văzându-le îmbufnarea iritată, le-am aruncat ostentativ mâinile înapoi…

— Atunci eu vă las.

Şi cum nu ziceau nimic, privindu-mă fix, le-am întors spatele şi am plecat cu pas rapid, în loc de inimă un punct incandescent de vârf de ţigară apăsat în maţe.

— Şi nu are nasul mare, să ştii! mi-a strigat din spate bacanta din Volterra.

21
Ordonatorul, sau amorul în trei

Amesteca păr scurt, şolduri cam late, ochelari. La pat, răcnea gimnastic, detoxificându-şi plămânii. Altminteri, nu înţelegeam cum de se amorezase de Remus, „pianistul creştin“… Remus, adoratul cucoanelor… Remus, care se lasă pozat pentru Elle cu cruciuliţă pe pectorali. Remus, atât de superficial, încât la sfârşitul unui concert de Bach improvizează imitaţii din Jimi Hendrix, cu mâinile la spate, privind spre sală în timp ce-i iese un Purple Haze cu bâţâieli epileptice.

Când te cheamă Andrada nu te poţi amoreza decât de un Remus. Mai întâi l-am combătut pe Remus direct în faţa Andradei, explicându-i în ce măsură arătarea absentă era inadecvată pentru bunăstarea ei erotică şi afectivă. Lovitură ratată, căci a scos la iveală elementul creaţiei, unde nu puteam lupta pe teren egal cu caraghiosul. A trebuit să mă autoflagelez, promiţând că voi crea şi eu în curând.

Acum, e cu autoflagelarea cum e şi cu alcoolul. Pe moment crezi c-ai făcut mari isprăvi, dar după aia îţi crapă capul de ruşine. Nu a funcţionat.

— Te iubesc, mi-a zis, suflând voluptuos în ochelari Andrada, dar pentru moment trebuie să duc experienţa asta cu el până la capăt.

Pe deasupra, impostorul afectiv o mai şi snoba, făcând-o să se simtă proastă… Prostia fiind relativă şi imponderabilă, sunt întotdeauna uimit când văd că unii aleg soluţia neestetică de a-i spune prostului „prost“, ştiind dinainte că prostul îi va admira supus. E o formă de slăbiciune.

— I-ai vorbit de mine? am întrebat-o.

— Evident, se indignează. Oi fi eu proastă, da-s cinstită.

— Atunci cheamă-l să facem amor în trei, îi zic. Aşa se va decanta totul. Vom vedea mai limpede şi ne vom iubi monstruos după aceea.

Am marcat un punct nemeritat aici, căci ideea mi-a venit în gură de la sine, fără s-o gândesc.

După protestele cuvenite, a plecat să aranjeze totul şi a venit înapoi cu lumânări şi beţişoare parfumate.

— Remus nu e de acord, zice, dar vine mâine-seară să petrecem weekendul împreună.

Descrierea fizică a lui Remus e inutilă, pentru că el place femeilor şi fără vorbe abil înşirate. Remus, în general, vine la un weekend triolist cu mâinile goale. În loc de şampania rangului de pianist, el îţi oferă din prag un zâmbet neîmplinit şi ochi cu *purple haze.*

— Remus, Andrada, le spun, turnându-le solemn în pahare. Într-un dispozitiv ca al nostru trebuie să existe întotdeauna un Ordonator. *Marele Ordonator* este esenţial într-o ceremonie. La georgienii păgâni, zeul suprem era numit „Ordonatorul“ – *Morige.* Până şi astăzi, în tot Caucazul, la orice petrecere există un maestru de ceremonii, un *tamada*, care dirijează petrecerea. Nimeni nu bea haotic, nimeni nu se ridică cu un toast până când nu decide *tamada*. Îngăduiţi-mi să fiu *ordonator* şi *tamada.*

Mi-au îngăduit, crispaţi. Am început să le enumăr regulile:

— Orice sărut se efectuează la comanda mea. Penetrarea, fie pe faţă, fie pe dos, are loc după tăceri echilibrate şi ţinut de mâini respiratoriu. Bărbaţii nu se ating între ei. Aceea e o altă categorie, la care nu avem acces în actualul dispozitiv. Vulgarităţile verbale sunt interzise, în schimb orice coregrafie fizică incluzând umori şi lichide interne e permisă, cu condiţia să fie anunţată preventiv.

Remus a enunţat, dându-şi pe gât paharul, că după el eu aş avea nevoie de sprijin psihiatric; că el venise din curiozitate, pentru o prietenie reală – şi afecţiune, dacă e cazul – sau, bine, pentru un futai colectiv; dar cu reguli el nu are ce face, că asta nu e exuberant, şi hai la nani, că avem un weekend greu înainte.

Ne-am culcat în patul enorm cu Andrada la mijloc, care ne ţinea pe amândoi de mână şi plângea în întuneric, zăcând pe spate între noi.

Dimineaţa i-am trezit cu muzică şi mirosul cafelei.

O sorbeau morocănoşi, privind în gol, când mi-am dat seama generos că ne trebuie cornuri de amor…

— Cornuri, am răcnit. Croasanţi şi croasante le trebuie la îndrăgostiţi dimineaţa…

… şi, îmbrăcându-mă în grabă, am ieşit să le cumpăr.

În stradă, mergând spre brutăria dominicală, m-am oprit brusc în mijlocul trotuarului spălat din zori. Mirosul de asfalt prăfuit umed era plăcut, mai venea o completare de la teii încă netreziţi, un câine tremurător îmi dădea târcoale. L-am scuipat, am fugit câţiva metri după el şi am avut revelaţia, ca în violentele transe zen: ăia se fut în absenţa mea!

Urcând scările câte patru deodată, auzeam crescendo partitura scârţâindă a patului şi, deschizând cu triumf nedorit uşa, i-am surprins făcând stupide salturi de crap…

Erau într-o postură atât de grotescă, încât mi-a revenit generozitatea. Mă priveau cu ochi goi.

— Nu sunt cornuri, le-am spus.

Am coborât fără grabă, lăsându-i încuiaţi pe dinafară. Jos, cu încrederea tâmpă a animalelor, câinele pe care scuipasem a venit iar după mine, să mă adulmece. La brutărie, i-am cumpărat un corn, i l-am aruncat şi am plecat demn prin aburii dimineţii.

22
Viciu de procedură

— Vreau şi eu un buletin, o legitimaţie, ceva.

Culturistul cu cravată şi cămaşă cu mânecă scurtă de la intrarea clubului îi zâmbea ferm lui Pop, umflându-şi muşchii braţelor încrucişate. Îl văzuse coborând din autobuz, staţia fiind chiar în faţa clubului, aşa că a adăugat:

— Iar cotizaţia de afiliere e 500 de lei. Plătiţi cash.

Pop l-a privit din interiorul costumului său sărăcăcios.

— Altfel nu intru?

— Astea-s regulile, tataie, la clubul nostru. Plus că trebuie să-ţi rămână şi de-o bere. E scumpă berea înăuntru.

Şi-a scos buletinul, a numărat banii şi i-a întins totul.

— *Pop*, a pronunţat culturistul bătând într-un laptop minuscul.

— Pop, da. În tinereţe aveam mare succes cu numele ăsta. Lumea credea că sunt ofiţer de Securitate. Aţi remarcat vreodată că în Securitate, cu cât erai mai sus în carieră, cu atât numele de familie era mai scurt? Dacă cineva anunţa: „Vine tovarăşul Pop“ sau „vine tovarăşul Lup“, sau „Stan“, înţepeneau toţi de frică. Eventual din două silabe: „Horvat“… Dar maximum două silabe. Dacă auzeai: „Vine tovarăşul Gălăţeanu“, te lua deja râsul.

— Bine aţi venit în clubul nostru, domnule Pop, i-a spus impasibila gorilă, înapoindu-i buletinul şi cuponul de aderare.

Înăuntru, printre lasere, paiete şi decibeli solidificaţi ca în reactoarele de particule, Pop s-a

oprit mai întâi să privească dansatoarea despuiată care se prelingea ondulat pe un stâlp de inox.

În colţ, pe banchete de piele, Minoiu bea hohotind cu nişte tatuaţi, protejaţi de felurite frapiere funcţionale.

Pop s-a apropiat cu pas lent şi sigur, despicând decibelii.

Minoiu l-a văzut exact în momentul în care răcnea:

— Viciu de procedură, mă! Cel mai genial avocat din ciclul ăsta cosmic. M-a scos pe viciu de procedură!

De fapt n-a mai răcnit decât „proce-“, căci „ură“ i-a rămas în gât văzându-l pe Pop.

Miraţi, tatuaţii s-au întors spre ofilitul Pop, spre vedenia care-l făcea pe magnificul Minoiu să înlemnească.

Decibelii se înmuiaseră brusc.

— Ce-ai, Minoiu? a pufnit unul cu şaibă în sprânceană. Cine-i tataia ăsta?

Minoiu tăcea, fixând apariţia mototolită şi cu buletinul strâns în pumn.

— Eu sunt tatăl moartei, le-a spus calm Pop tatuaţilor.

Decibelii au dispărut cu totul.

— Eu sunt tatăl ăleia care v-a dansat aici şi pe care ăsta a violat-o şi a lepădat-o pe autostradă, şi am să vin în fiecare zi şi am să-i fac viaţa o mizerie până se duce să-şi taie gâtul sau să sară şi el de pe pod.

Minoiu s-a ridicat şi s-a repezit spre el, apucându-l de guler.

— A fost un accident, moşule. M-au achitat pe viciu de procedură. *Viciu*, auzi? Îmi pare rău de mor de ce s-a întâmplat, dar treaba e închisă.

— Am să te bântui până am să te văd crăpat şi lăbărţat. Am să te fac să trăieşti în frică, în frică înceată, să nu-ţi priască nici apa dimineaţa.

Palma pe care i-a dat-o Minoiu l-a trimis la podea. Minoiu a vrut să-i dea şi un picior în burtă,

aşa căzut cum era, dar tatuaţii s-au repezit să-l tragă înapoi.

— Băi, Minoiu, băi, e tac'su, băi, îi spuneau cu reproş real.

Minoiu tremura bâţâit.

Pop s-a ridicat şi nu s-a şters de praful duşumelei. S-a apropiat doar de Minoiu, aşa cum îl ţineau demonstrativ ceilalţi, şi l-a muşcat de faţă.

Răcnetul lui Minoiu s-a auzit din stradă.

În stradă a zburat Pop, aruncat prin uşă de tatuaţi, care strigau: „Eşti nebun, tataie", şi „sună, mă, la poliţie, să-l ia pe ăsta la balamuc!".

Pop s-a ridicat, s-a scuturat, s-a aşezat pe banca din staţia de autobuz şi a spus calm:

— N-aveţi ieşire în spate. Eu stau aici. Şi vin şi mâine. Şi poimâine. Nu mai am altă treabă. Aştept.

23
Anka Butt

— „Butt“ e de la Butnaru, mi-a zis, dar ca nume de artistă merge foarte bine. Anca Butnaru: Anka Butt. Acum nu mai ştiu cum să scap de el.

— Dă-i o conotaţie teologică, am încurajat-o. *Ankabut* înseamnă păianjen în arabă. E chiar numele unei surate importante, al unui capitol din Coran: Ankabut / Păianjenul. Păianjen e feminin în arabă… e în mod automat o păienjeniţă.

— Daaa, da, văd deja ce sens malefic iese de-aici. Femeia-păianjen care prinde, otrăveşte şi înghite.

— Dimpotrivă, e vorba de fragilitate. Spune acolo, în Coran, că cea mai fragilă şi iluzorie protecţie e casa păienjeniţei.

I se umezesc ochii.

— Cum ai intrat în circuitul porno? o întreb.

— Nu mai are importanţă, zice. E de neşters, oricum. Nici n-am socotit la câte şedinţe filmate am participat.

Aruncă ţigara.

— Nu ştiam engleză. Când mi-au propus numele mai scurt Butt, mi s-a părut că sună bine.

Numai platitudini trec prin cap în momentele astea… Mă priveşte, ochii în continuare umezi, deşi e o umezeală ternă.

— Şi curvele sunt oameni, ştii? Am făcut toate ororile, dar am păstrat suflet de fetiţă.

— Ştiu că şi curvele sunt oameni. Uită-te la mine, de atâtea vieţi de când fac pe jurnalistul, am învăţat ceva despre neruşinare.

O iau de mână.

— Mersi că mă ajuţi, îi spun.

În pat, tata horcăie.

Întoarce greoi capul când intrăm. Zâmbeşte, deformat atroce de durere.

— Ai adus-o?

Pronunţă greu, cavernos, cu un hârâit din piept.

— Nu voiam să mor înainte să te văd logodit.

— E actriţă, îi spun blând. Anca o cheamă.

— Ah, ah… E bine, e bine… Actriţă… O intelectuală, da. Ce citiţi acum, domnişoară?

— Coranul, îi spun. Venind spre tine, am discutat cu ea despre Coran. I-am spus cum mă învăţai tu când eram mic lucruri despre toate religiile şi culturile. Azi am vorbit cu ea despre Surata Păianjenului.

— Al-Ankabut, horcăie.

— Ankabut, da. Cu casa şi fragilitatea, şi cum ne ia şi ne duce prima boare mai puternică.

— Mă bucur, scânceşte. Mă bucur că ţi-ai găsit şi tu o femeie pe măsură.

Anca iese precipitat din cameră, plângând fără reţinere.

— E şi sensibilă, şopteşte tata. Fugi după ea. Ascultă-mi sfatul: n-o lăsa, cum ai tot făcut până acum. Femei din astea sunt rare.

Afară, Anca e buhăită de plâns.

— Ce ţi-a zis? sughite.

— Să te duc la restaurant şi să-ţi mulţumesc pentru comedie. Niciodată nu l-am putut păcăli pe tata.

24
Odette, de ziua clientului

— Dacă mănânci în crâşma asta de ziua ta, mi-a aruncat repezit şi radioasă Odette, împingând cu spatele uşa restaurantului, ai dreptul la meniul special pentru doi, iar casa îţi oferă şi o sticlă de şampanie.

— A, e ziua ta? am întrebat tâmp, intrând după ea şi poftind-o din ochi.

Dansatoare ratată, şolduri ondulate, piele mediteraneeană, antebraţe suficient de umbrite păros ca să imaginezi restul, ba chiar şi delicaţi perciuni, Odette emana *joie de vivre*. Era prima oară că ieşeam împreună.

— Te invit, mi-a aruncat. Îl invit, l-a informat pe chelnerul cu şorţ călcat. E un adorabil, iar azi e ziua mea.

— *Mademoiselle a bien de la chance*, a susurat obsechios cheliosul.

— *Champagne!* a clamat Odette, trântindu-se la masă şi făcându-mi semn cu bărbia să mă aşez în faţa ei.

M-am aşezat, iar ea a scos spre mine un vârf de limbă, fericită.

Cu maniere de confesional, chelnerul şi-a frânt mâinile şi i-a prezentat lui Odette un zâmbet la fel de larg ca al ei:

— Pot să îndrăznesc să-i cer domnişoarei cartea de identitate?

— Ha? a făcut, brusc închizându-i-se figura. Mulţumesc pentru compliment, dar credeam că se vede că sunt majoră, nu?

Zâmbetul odiosului personaj s-a făcut şi mai prietenesc.

— E că… în realitate… politica stabilimentului este să verificăm ziua de naştere. Ştiţi, oricine

poate să se aşeze şi să spună „azi e ziua mea, şampanie!“

— Nu se vede că sunt fericită?

— O, fericirea de a fi cu *Monsieur* ar ajunge, sunt sigur, pentru a urca moralul oricui.

— Dă-i cartea de identitate, i-am zis, iritat.

Mi-o arătase rapid mai devreme, ca să râdem amândoi de poza alb-negru în care avea încă obraji pneumatici.

Cu un aer insultat şi exasperat, şi-a scos cartea de identitate şi aproape că i-a aruncat-o, iar arătarea cu şorţ a înhăţat-o cu dexteritate de maimuţă.

A examinat-o, iar faţa i-a basculat, ca o hologramă, spre un amestec de satisfacţie ascunsă şi mâhnire mimată.

— O, dar se pare ca ziua lui *Mademoiselle* a fost alaltăieri.

— Da, şi?

— Deci nu e azi. Nu mai e.

— Şi ce contează o zi-două în plus? Ce fel de oameni sunteţi?

I-am dat cu piciorul sub masă, să înceteze. Spinarea chelnerului căpătase o rigiditate pe care nici o demnitate reală nu i-o putea da. De fapt, privindu-l pieziş, vedeam că e în plină juisanţă actoricească.

— Vă aduc îndată meniul obişnuit spre consultare. Doriţi să comandaţi vinul casei?

— Nu, doresc să vină patronul.

Satisfacţia chelnerului nu mai era nici măcar ascunsă de şocul neconvingător mimat.

— Patronul?! Patronul nu va putea decât să-i prezinte domnişoarei felicitări deja expirate…

S-a ridicat, aruncând meniul.

— Nu mai vin aici niciodată. Hai, mi-a ţipat. O să le scriem o cronică demolatoare în ghidul Michelin… Iubitul meu e ziarist, scriitor, o să vă distrugă. O să vă nimicească din vorbe!

M-a împins afară, iar când am auzit-o ţipând că o să le trimită şi fiscul, m-am întors şi am văzut-o cum, în prag, îşi scosese telefonul şi se prefăcea că fotografiază interiorul restaurantului, de unde ieşea doar un hohot prelungit de râs.

25
Poveste de Crăciun

Dom' Dănuţ... Mamele sunt ceva aşa şi pe dincolo… Eu, sprexemplu, n-ajungeam ce sunt acuma fără mama. Ş-acu' mi-aduc aminte cum m-a-mbrăcat ea frumos să mă ducă la Moş Crăciun, mai întâi m-a spălat pe picioare, că mereu îmi zicea să fiu curat pe picioare, că dacă mă calcă o maşină, la morgă ar putea să se vadă jegul din tălpi, şi ea nu vrea să-i fie ruşine de mine, că d-aia trebuie să te gândeşti şi la alţii, nu numai la tine, şi mi-a zis: „Mergem să vezi palatul lui Moş Crăciun."

Şi mă guduram ca un căţel de plăcere, că în alţi ani îmi spusese că Moşul nu există, da' eu vedeam oricum copii cu daruri… Şi pe drum, în staţie la metrou, mi-a luat o pungă de pufuleţi şi în vagon m-a ţinut de mână, de mă pişam pe mine de drag de ea.

Şi-acolo, la palat, în sala de aşteptare, m-a mângâiat şi mi-a zis că Moşu' are multă lume la rând şi să am grijă, să fiu politicos şi cuminte. Că ei nu vrea să-i fie ruşine de mine…

Şi când ne-a primit doamna, secretara Moşului, era aşa de pictată bisericos că m-am îndrăgostit şi de ea. Iar mama, după ce a semnat, m-a mângâiat şi mi-a zis să aştept până vine Moşul, că ea are nişte cumpărături de făcut.

Şi după ce am stat singur vreo oră pe o bancă de plastic, au venit şi mi-au explicat că de-acum înainte sunt la căminul de orfani şi copii abandonaţi şi că Moş Crăciun anul ăsta aduce orez cu lapte la fiecare dormitor şi că dacă mă fute vreunu' în cur am dreptul să mă plâng la director, dar că mai bine învăţ singur să mă bat.

Cam asta-i treaba cu viaţa, dom' Dănuţ, ţi-o spun cu drag, că am văzut că te zbaţi şi tu să scrii cu viaţa, dar mai bine să ţi-o zică cineva cum e decât s-o trăieşti.

E cu viaţa cum e şi cu mamele, aşa şi pe dincolo…

26
Extazul mistic la subsol

— Dom' Dănuţ, sacrul iese din neant, ba chiar, mai mult, surpriza sacrului nu înseamnă nimic.

Asta mi-a spus Păpădie, care insista foarte mult că el a avut o viaţă aşa şi pe dincolo, deşi în realitate întreaga lui existenţă se coagulase în jurul unei singure experienţe traumatizante.

— Dom' Dănuţ, pe vremea aia centrala, la noi în bloc, la subsol, era întreţinută de o cocoşată.

Aici Păpădie se umfla şi se gondola şi arăta cum mergea aia prin beciul centralei, dând din şolduri şi cocoşată.

— Era frumoasă şi pulpoasă, şi m-a invitat la ea la beci, acolo unde sunt toate maşinăriile cu aburi, în burta şi maţele blocului. În stomacul şi ficatul clădirii. Acolo, pe o masă cam cum sunt alea de biliard, am întins-o pe spate şi… mă ierţi dacă sunt aşa direct… i-am pus-o. A început să se bâţâie pe spate, adică să se dea aşa, în leagăn, pe cocoaşă, cu picioarele, pe care le avea lungi, proptite pe umerii mei. Aruncase şi braţele peste cap, le ţinea la ceafă, oleacă teatral, ca într-o poză de calendar, mişca din şolduri ca o bielă-manivelă cum sunt alea la tren, jos, la roţi.

Aici Păpădie a tăcut câteva clipe, holbându-se în gol.

— Mi-era frică să nu ne prindă şeful de scară, sau verii cocoşatei. Avea mulţi veri, toţi mustăcioşi, iar eu îi bănuiam răi. Şi brusc, când începusem şi eu să mă unduiesc în acelaşi ritm cu ea, iar ea fredona ceva, gânditoare, deodată am auzit în spatele meu cum cineva pocneşte din degete.

Pufăit angoasat din ţigară.

— M-am uitat peste umăr şi am urmat gondolarea. Cocoşata gemea şi fluiera, şi deodată iar am auzit cum cineva pocnea din degete.

Păpădie mă privea fix, vrând să vadă dacă înţeleg. Nu înţelegeam.

— Dom' Dănuţ, ascultă la mine, că eşti om capabil. Cocoşata, în vreme ce eu o făceam, iar ea se gondola cu cracii pe umerii mei, pocnea în spatele meu cu degetele de la picioare!

Aici, pe faţa lui Păpădie s-a înscris o oroare sacră. Şi am văzut (şi am înţeles) într-o străfulgerare pe chipul lui toate misterele antice, de la Eleusis până la orgiile bacantelor şi sfintele taine ale lui Isis şi Osiris. În puţinele lui cuvinte, Păpădie îmi transmitea o experienţă extatică, una din acelea, rare, care te izbesc cu faţa în duşumea şi te lasă mut, idiot, marcat pe vecie cu pecetea împerecherii sacre.

— Ce s-a întâmplat cu cocoşata? am întrebat.

A stat şi s-a uitat o clipă lungă în gol.

— E îngropată la Eternitatea. A fost o treabă după revoluţie cu blocurile şi n-au mai ţinut-o. A băut până i s-a spart ficatul. Dar eu ştiu că în seara aia, când a pocnit din degetele de la picioare pe umerii mei, ceva, aşaaa… ne-a traversat.

În Păpădie am întâlnit primul om care trăise o experienţă mistică. Sacrul e greu – sau imposibil – de redat în vorbe. Sfânta Tereza din Avila dăduse capul pe spate, umflase buzele şi se crăcise în faţa unui înger cu lance aurită. Unii înnebunesc sau devin şamani. Alţii ajung la azil… Păpădie se făcuse gangster într-o doară. Socrate, la rândul lui, conversa cu un daimon, având în acele momente o privire tâmpă şi ceva bale verzui.

Logosul nu e bun cu noi şi nici nu caută să fie… trebuie doar cules la timp, fără menajamente.

27
Istoria şamanismului românescu

Nenea Nebunelea a fost ăla cu ideea:

— Măi copii, ce-ar fi să facem noi un tramvai clandestin?

Chiar aşa i-a zis de la-nceput, tramvai clandestin. Până şi Tanti Justina, grasa de nevastă-sa, a făcut ochii mari. Asta i-a plăcut lui cel mai tare, cum a rămas ea cu ochii mari acolo, în mijlocul depoului. Se umfla în pene şi îşi arăta muşchii mândru, dar noi ştiam că făcea asta mai mult pentru ea. Îi era frică de ea, da-i era şi drag. Odată ne lăsase pe toţi cu gura căscată când ne povestise cum îi e lui drag de ea. Adică aşa, de-adevăratelea. Noi mai întâi parcă nu puteam să credem, dar el ne-a zis, trăgând cu ochiul la hâda de nevastă-sa:

— Măi băieţi, vouă v-ar fi drag de ea?

Noi cam dădeam din colţ în colţ.

— Aia-i, nu v-ar fi, a cam bodogănit el. Păi cum să vă fie, mă, drag de balena asta? De chitul ăsta? Voi ştiţi că asta vine din Biblie? Păi asta l-a înghiţit pe Iona profetul. Eu sunt Iona ăla (şi aici el ne măsura triumfător), iar ea mă înghite în fiecare noapte şi a doua zi mă scuipă ca să vin la lucru.

A râs aşa, cu bunăvoinţă.

— Bun. Ştiţi povestea cu Prinţul Nebun şi Zâna?

Am dat toţi din cap că nu. Părea mulţumit că nu ştim.

— Bun aşa. Vă zic eu. Zâna asta era atâta de şucară, că cine o vedea la faţă înnebunea. Prinţul ştia de treaba asta, dar îi intrase lui în cap că trebuie s-o vadă, aşa că…

Ne uitam la el cum se bucură că aşteptăm sfârşitul. Şi chiar aşteptam.

— …aşa că, până la urmă, l-au dus la ea. Ea avea un văl pe faţă, ca să nu-i bulească pe toţi în jur cu nurii ei. Ăştia i-au ridicat voalul numai cât să-i vadă el o mână. Şi…

Gesticula ca un dement, arăta cum s-a candrit prinţul.

— De legat, mă băieţi, de legat a ajuns. Pe loc şi-a ieşit din minţi, uite-aşa.

Făcea nişte zgomote scârboase, să înţelegem cât se făcuse ăla de diliu.

— Când şi-a venit în fire, i-au zis: „Bă damblagiule, şi încă i-ai văzut numai mâna, dar dac-o vezi pe toată? Da' dacă-i vezi fofoloanca?“

Râdeam toţi. Tanti Justina se bălăngănea cu mâinile pe burtă.

— Staţi că nu s-a terminat, ne-a oprit Nea Nebunelea, staţi că acuma-i întorsătura. Acuma şi lu' zâna îi căzuse cu tronc dementul şi, ca să poată să se ţie cu el fără să-l omoare, ştiţi ce face nenorocita? Bea o soluţie d-aia de-a ei magică şi se face urâtă.

La asta nu ne mai aşteptam. Parcă ceva nu mergea. Ce poveste-i asta dacă se face urâtă?

— Da, bă, se face o hâdă. Ca nevastă-mea! După aia, când nici nu poţi să te mai uiţi la ea fără să ţipi, ei stau împreună şi trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi. Ăăă, aşa-i, Justino?

Şi aicea îi făcea namila un zâmbet de ne topeam toţi.

— Trăiesc împreună, încalecă pe-o şa, da' nu fac copii, preciza Nea Nebunelea – şi se întrista oleacă.

Nenea Nebunelea şi Tanti Justina n-au copii, dar pe-atunci nu ştiam că asta-i durea. Copiii lor eram noi, de la depoul de tramvaie şi de la casare, unde lucram şi unde Nea Nebunelea ne strânsese în seara aia ca să ne spună:

— Măi copii, ce-ar fi să facem noi un tramvai clandestin?

Am rămas trăsniţi.

Nenea Nebunelea e mic, cu ochelari şi burtică, dar are nişte muşchi de bivol la antebraţe. Poate să ridice un om cu o singură mână. Noi îl bănuiserăm întotdeauna că scrie numai pentru că are ochelari.

— Mă, zicea, voi ştiţi că eu îi scriu poezii lu' Justina? Lu' Justina care s-a făcut urâtă pe pământul ăsta numai ca să trăiască cu mine, la nivelul meu? Da, măi băieţi, s-a întrupat în matahala asta care-o vedeţi voi, şi uite-o cum se bălăceşte în lumea noastră de căcat pentru mine, mă, pentru mine, care altfel trăiam cu o femeie normală sau făceam labă până candream, dar nu cunoşteam aşa ceva… aşa ceva cosmic!

Tăcea şi se mai gândea puţin şi după aia iar zicea:

— Cică a mai fost unu' ca mine, unu' genial, tot demult, un filozof d-ăla grec, care s-a dus la bordel şi s-a închinat la o curvă care-o chema Sofia şi i-a zis: „Tu eşti stăpâna mea, ai venit pe pământ pentru mine, hai ne futem, da' futaiu-i nimica, important e sufletul tău de arătare din cer care-ai venit aicea pentru mine."

Îşi ştergea o lacrimă.

— Devotament, băieţi, asta-i treaba, aia contează, de-aia-mi place mie de voi care sunteţi copiii mei, că sunteţi devotaţi unu' la altu'.

Când macheam, Nea Nebunelea ne citea din cartea lui care zicea că-i legată în piele de râs. Era un caiet mare, legat în blană, şi el scrisese acolo, pe multe capitole, o treabă care nu-i pricepeam noi titlul, dar înţelegeam tot ce voia să spună el înăuntru, că o spunea aşa, pe bucăţi, şi fiecare bucată, chit că se schimba oleacă, era mereu aceeaşi. Îi spunea la carte *Istoria şamanismului românescu*, care titlu îi pusese el un *-u* la urmă ca să pară că e carte veche.

În caietul ăsta, Nenea Nebunelea şi Tanti Justina traversau toată istoria neamului. Ei erau cei buni, care se întrupau în toate figurile blajine. Cel mai

des aveau alte nume. Nenea Nebunelea era Yakul, taurul ăla păros cu coarne mari şi faţă bună. Tanti Justina era Hâca. Şi ea era o creatură de treabă, cât o balabustă, care-l salva pe Yak din toate necazurile în care-l vâra Mozol. Pe geniul răului îl chema Mozol, şi ăsta era o dihanie ticăloasă care putea chiar să-ţi facă bine numai ca să te deruteze.

— Noi, băieţi, tot neamul nostru şi în toată istoria, n-am făcut altceva decât că ne-am înfruntat cu Mozol.

De-a lungul istoriei neamului, Yakul şi Hâca luptau foarte mult cu Mozol, care e rău pentru că-i superficial. Se obişnuiseră. De fiecare dată când scăpau de Mozol, cântau în cor: „Tare-i bine când nu mori.“

Din când în când erau roluri în carte şi pentru unii din noi, dar noi aveam mai puţine feţe şi nume. Găinaţ, băiat de la ţară, era Vulvan Haiducul. Zar, ţiganul, era Menumorut. Pe alţii nu-i mai ştiu. Eu eram piticul Ghencea.

Cartea, ne spunea Nea Nebunelea, era legată în piele de râs. Şi era, într-adevăr, o carte păroasă, care zicea că nu ne-o dă în mână, că am putea să leşinăm de scârbă.

— …şi nu mi-e mie de asta, că leşinaţi, spunea el, dar e o scârbă nefirească şi aţi putea să nu vă mai reveniţi.

Înfăţişarea cărţii era următoarea: era legată într-o piele tărcată şi păroasă, de o culoare greu de descris. Nenea Nebunelea pretindea că e o culoare aproape perfectă, dar că o forţă neştiută n-a vrut să fie culoarea chiar perfectă pentru că asta ar fi periculos. O culoare perfectă nu poţi s-o vezi, spunea el. Dacă-i perfectă n-avem cum s-o vedem cu ochii noştri de rahat, care dimineaţa avem urdori în ei. Şi dacă n-o vedem, atunci cartea dispare. De-aia n-a putut cartea lui să aibă o culoare perfectă, iar dacă nu-i perfectă şi nu dispare, atunci poate să fie orice culoare, că nu mai contează. Şi de fapt blana aia chiar avea o culoare

greţoasă, dar Nenea Nebunelea zicea că, oricât de urâtă ar fi ea, putuse să fie perfectă, dar n-a vrut, şi-atuncea putem să spunem că e aproape perfectă.

Cum la legatul cărţii se folosise pielea de dinapoi, de la spate şi de sub coadă, în mijlocul coperţii se iţea acuma ţomonocul râsului, ca o târtiţă de găină, dar cu mai mulţi muşchi. Dacă vârai degetul în el, ţomonocul se strângea în jurul degetului şi-ţi dădea nişte fiori nesănătoşi. Nea Nebunelea băga vârful pixului în el când se oprea din însemnat, şi pixul stătea aşa drept, perpendicular pe carte.

Când nu avea idei de scris, Nea Nebunelea lăţea târtiţa râsului cu patru degete răşchirate, făcând-o pătrată şi deschisă hămesit, iar înăuntrul pătratului de muşchi şi păr se vedea sub blană, rotund, pe coperta de dedesubt, un alt ţomonoc zugrăvit şi deopotrivă cu dintâiul, care-l atingea pe acesta în patru puncte precise. Aşa pilduia Nenea Nebunelea cvadratura cercului.

Alteori ne spunea că acela e chipul demonului Mozol, care mai demult i s-a arătat, în chip de Zburător, Anei Ipătescu. Ei doi şi acel geniu al răului formau triada mistică, pe care uneori Nea Nebunelea o rezuma sub forma triunghiului:

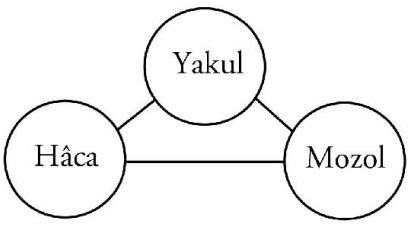

iar alteori sub forma:

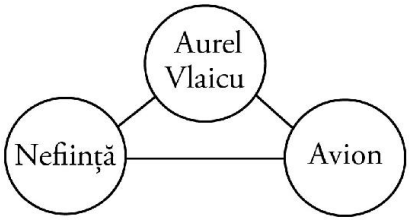

Nea Nebunelea spunea că a moştenit de la Aurel Vlaicu o formulă de taină, pe care cel ce o pronunţă în somn, în timp ce sforăie, dacă poate să facă să coincidă vârful sonor al sforăitului cu silabele accentuate ale formulei, nu va mai face niciodată labă.

Aici Găinaţ avea două obiecţii:

a) sunt cei care nu sforăie sortiţi să facă labă veşnic?

b) în cazul că treaba merge într-adevăr, care-i avantajul?

În seara aia începuse să ne citească cum el şi Tanti Justina, numiţi în carte Yakul şi Hâca, au făcut istoria lumii. Capitolul întâi începea aşa:

> *Când lotrul Nebunelea, zis Yakul, zări nişte mogâldeţe venind pe drumul Fălticenilor, odată slobozi de la oblânc pe piticul Ghencea, care-i era şerb, şi-l trimise într-un suflet să culeagă niscai bureţi, câtă vreme dumnealui Nebunelea se va răfui cu neferii.*
>
> *— Ia aminte, cobure! îi zise voinicul. Să nu te faci nevăzut, că te dau la gâscan.*
>
> *De nimic nu se temea mai tare piticul decât de gânsacul spânzurat la celălalt oblânc al haiducului, care gânsac întindea turbat gâtul să-l înşface, ori de câte ori cobora lotrul din şa şi se-ascundea prin mucezişuri, de unde ieşea la hăcuit ciocoi, lifte, muscali, haiduci, răzeşi, bătrâne şi domnitori.*
>
> *De-abia plecă piticul, cu ura-n suflet, că distinsul Nebunelea se făcu broască la pământ şi aşteptă să vadă ce poporet mi ţi se-apropie.*
>
> *Veneau întins prin mijlocul drumului, dar bătând niţeluş într-o dungă, doi*

ciocoi, un ţârcovnic, patru muscali şi o bătrână, biete-ntrupări şi ticăloase chipuri ale lui Mozol.

Fără să pregete, în strigăte de „feciori de lele“, voinicul se porni a zvârli cu plumbi, pe care ţârcovnicul, ce poseda o tipografie clandestină, îi înhăţa din zbor, vârându-şi-i hoţeşte în turbincă.

Sări atunci viteazul în mijlocul lor şi începu să-i ieie
la depănat.

Eram toţi cu gura căscată.
— Ce s-a-ntâmplat cu piticul? am întrebat.
— Iată:

În vreme-aceasta, piticul Ghencea culegea hribi, în a căror pregătire era mare meşter (de aceea i se mai spunea şi Griboedov), strecurând ici-colo-n coşuleţ şi câte-o mânătarcă, doar-doar s-o petrece straşnicul Nebunelea de pe cea lume.

Dar iată că Barbă-Cot scoase deodată un trist piuit şi căzu pe spate: o fiară nemaivăzută i se ivise deodată înainte. Era groaznica şi balabusta Hâca, o dihanie înfiorătoare, căreia poporul de prin partea locului i-a dat sumedenie de nume, care mai de care mai firoscoase.

Astfel, Hâcăi…

Aicea Nea Nebunelea s-a oprit din citit şi ne-a întrebat dacă după mintea noastră s-ar spune „Hâcăi“ sau „Hâcii“. Ne-am dat toţi cu părerea, dar Nea Nebunelea a zis că părerea noastră nu contează şi că el o să zică „lu’ Hâca“, că el scrie pe

înţeles pentru toată lumea, şi nu pentru savanţi. Că avem o limbă dificilă.

— Limba asta, măi băieţi, ne atârnă pe mâini greoaie, ca un miel mort.

Şi s-a pus iar pe citit:

> *Astfel, lu' Hâca i se mai spune Turnesol, Geanta Popii, Musiu şi în cât de multe alte feluri! Îngrozit de moarte, piticul înfulecă-n grabă bureţii, spre a nu-i lăsa pe mâna iezmei, şi-o rupse la sănătoasa. Nişte plăieşi, care se hârjoneau cu domniţe, îi găsiră trupul înţepenit, prăvălit în lăstăriş, ars la ficaţi de mânătărci.*

— Da' de ce trebuie eu să mor? am întrebat, nemulţumit.

— Ca să învii mai falnic, mi-a răspuns el serios, ai să mori des, ai să bei cu dracii şi ai să vii înapoi.

Îşi urma apoi lectura din hronic:

> *Se pare deci că măscăriciunea ce vârâse spaima-n Statu-Palmă nu era alta decât fioroasa Hâcă, neîmblânzita fiară ce pustia boscorodind ţinutul Fălticenilor*.

Aici, Tanti Justina se uita împrejur la noi, mândră.

— Măi copii, ce-ar fi să facem noi un tramvai clandestin?

Rămăseserăm înmărmuriţi. Lui Găinaţ îi clănţăneau dinţii de admiraţie.

Tramvaiul fusese dat la casare la noi, dar Nea Nebunelea zicea că încă-i bun. Că-i păcat de el, că putem să umblăm noi cu el, între tramvaiele normale, pe aceeaşi linie, dar fără să ne ştie cineva, şi-n timpul ăsta tăiem bilete şi lăsăm lumea să urce şi-l ducem din staţie în staţie şi facem un bine la lume şi ne tragem şi nouă un ban măreţ.

— Da, iezii mamii, asta o să facem. Iar ăla care o să fie taxator trebuie să aibă mereu mărunţiş la el, ca să dea restul.

În prima zi eram tare temători. Am calculat că tramvaiul nostru avea să plece din depou exact între ăla de 16 şi 7 minute şi ăla de 16.27. Trebuia să fim la fix între ele şi să nu încetinim, ca să nu ne ajungă din urmă 16.27. Nici prea repede să nu mergem, ca să nu dăm de ăla din faţă blocat pe undeva pe linie.

Nea Nebunelea făcea pe vatmanul şi i-am simţit mândria când am ajuns în prima staţie şi am văzut ce mirată era lumea că vine tramvaiul mai repede.

Zar stătea în spate şi dădea bilete. După câteva staţii avea deja un sac de mărunţiş.

În noaptea aia ne-am tras la depou şi am întins un chef care ne-a făcut să dormim până după-amiază, când am ieşit iar cu tramvaiul şi iar am făcut o geantă de bani, lucru care, a zis Nea Nebunelea, ne-a adus demnitatea înapoi.

A mers aşa câteva zile şi îi prinsesem gustul. Găinaţ a întrebat chiar o dată:

— Nea Nebunelea, ce-ar fi să dăm amenzi, bre? Ăştia, ai dreacului, care nu ia bilet sau care are abonamente false, nu-i bine să le dăm câte-o amendă?

Nea Nebunelea s-a supărat, a zis că noi suntem escroci cinstiţi şi cu obraz. Că le luăm banii pe bilete la oameni pentru un serviciu adevărat, dar că amenzile înseamnă hoţie, şi nu numai alea care vrem să le dăm noi, ci toate.

— Şi ăla, la greci, care-i trecea pe oameni apa morţilor, le lua numai un bănuţ, nu-i escroca. Care nu plătea, le futea o vâslă-n cap, da’ tot îi trecea apa până la urmă.

Când am prins odată doi fără bilet, Nea Nebunelea a zis să le dăm drumul.

A făcut un gest larg spre toţi amărâţii din tramvai şi a zis:

— Uită-te la ei. Au suferit prea mult ca să-i mai poată ierta Dumnezeu. Atuncea hai să-i iertăm noi.

În fiecare cursă, Nea Nebunelea, care conducea, le spunea pasagerilor la microfon câte un capitol din *Istoria şamanismului românescu*. Le zicea că Yakul şi Hâca sunt cele două principii, mascul şi femelă, care au existat dintotdeauna. Că existenţa lor e contestată de savanţi, spre deosebire de alte arătări, cum e de pildă Găina de Cucuteni.

> *Găina de Cucuteni este şi ea o stricăciune care a străbătut istoria patriei. S-a crezut o vreme că acea pocitanie trăia numai în basme, dar recent aţi auzit că a fost găsită o colonie întreagă în munţi. Găinile de Cucuteni au în general şase ani şi câte două creste. Sunt nişte alea păroase, jucăuşe, ceva mai mari decât un cal, şi există la noi din negura timpului. Odinioară trăiau în comunităţi exclusiviste, unde practicau jocuri de societate precum „puia-gaia“ sau „prinde dacu’“.*

La nişte băbuţe care şedeau în spatele lui şi se închinau, Nea Nebunelea s-a întors şi le-a zis:

— Când prind un om îl siluiesc.

Pe traseu, Nea Nebunelea zicea că trecem cu tramvaiul prin toate punctele istoriei neamului.

— Uitaţi-vă, spunea el la microfon, nenorocitul ăsta de pod peste gârlă, care duce în microraion, putem să ni-l închipuim ca pe linia curcubeului. Pentru că ştiţi voi că lumea asta mică a noastră de-aicea, de jos, nu-i altceva decât un microraion al lumii mari şi adevărate de sus. Şi dacă noi facem un tur complet aicea, jos, ajutăm să se învârtă mai bine acolo, sus.

Patima lui era să povestească de Yak. La oglinjoară, acolo unde alţii au iconiţe, el lipise o poză cu iacul, decupată din cartea de zoologie. Asta îl inspira:

Despre Yak, înfăţişat în herbul Moldovei, a scris Dosoftei stihurile:

„Capul cel de buăr a hiară vestită
Sămneadză putere, ţărâi nesmintită
Pre câtu-i de mare hiara şi buiacă
Coarnele-n păşune la pământ îş pleacă.“

> *La cruntul supliciu al lui Doja, cine credeţi că se afla tupilat sub podium, primind pe frunte un strop din sângele martirului? Yakul, da, Yakul, care tocmai se pusese să înveţe româneşte şi care se strecurase acolo spre a face exerciţii gramaticale cu acest ipochimen nepărtinitor, Doja. El îi şopti mucenicului, pe când acesta îşi dădea duhul, „Evghenía voastră!“, cuvinte care-i plăceau fiarei peste poate.*

Şi mai spunea Nea Nebunelea la tramvaiul cu gura căscată că, sub numele de Yakob Negruzzi, pocitania noastră a mai lăsat şi nişte *Amintiri din Junimea*.

Prostimea din tramvai aplauda.

Când a aflat că e ziua mea, Nea Nebunelea s-a bucurat extraordinar. A zis la toţi:

— În seara asta facem turul cel mare. Traseu prin centru. O să fie o chestie şamanică la fix, cu perindare prin toată istoria neamului.

M-a pus să stau în faţă lângă el, pe locul de onoare, de unde se vede tot. Am hotărât să plimbăm gratis pe toată lumea care urcă. Lăzile cu bere erau în spate şi unii pasageri, când s-au prins care-i treaba, n-au mai vrut să se dea jos.

Nea Nebunelea a început să ne povestească cum au murit Yakul şi Hâca:

> *Le-a făcut felul Mozol Vodă, şi nici măcar el cu mâna lui, ci a năimit nişte arnăuţi albanezi ca să-i piardă. Mult le-au căutat albanezii sălaşul. Pe vremea*

aceea, Yakul îşi zicea Petcu, nume ce băgase ţara-n sperieţi, şi se zvonise că trăieşte cu o femeie de la munte pe nume Stanca, dar care era de fapt…

Aici tot tramvaiul a strigat în cor *Hââcaaa!* şi, mulţumit, Nea Nebunelea a mai tras un gât de bere.

Când s-a urcat nenorocitul de controlor, Nea Nebunelea tocmai isprăvea de zis la microfon cum murise Hâca, cum i-au trimis albanezii în piept nişte plumbi cât merele şi cum, murind, ceva în sufletul lui Hâca a ridicat din umeri.

Văzându-l pe controlor în oglinda retrovizoare lângă care ţinea iconiţa Yakului, lui Nea Nebunelea i-a-nţepenit faţa. Şi noi am văzut în cutele frunţii ăluia, care nu recunoştea tramvaiul şi se uita nedumerit în jur, am văzut că pe fruntea lui boţită de javră nemiloasă scria MOZOL.

S-a dus drept la Nea Nebunelea şi din mers a ţipat la el că ce tramvai e ăsta, cu lume dementă şi fără număr, şi să-i arate permisul şi actele.

Zar i-a pus piedică, dar arătarea s-a ridicat ca un hopa-mitică şi a început să răcnească iar s-oprim, ca să poată el să cheme miliţia. Treceam peste pod şi Găinaţ, ca să-l calmeze, a propus să-l aruncăm în apă din mers, ca pe-o bocceluţă, aşa că Mozol a tăcut. Nenea Nebunelea l-a dojenit:

— Ţi-o pun în gură, i-a zis. Ţi-o pun în gură cu demnitate, deşi demnitatea nu-mi mai foloseşte la nimica acuma, pentru că tu eşti numai un bulangiu.

La staţia din capătul podului, Nea Nebunelea a oprit şi i-a spus să sară jos.

A spus la toată lumea să se dea jos, că mergem la depou. Pasagerii au coborât, unii cântând, alţii speriaţi, dar noi am rămas pe scaune. Tramvaiul a luat iar viteză, hurducându-se, şi Nenea Nebunelea mi-a spus:

— Vezi tu, dragule, ne-au dibăcit – cu vicleniile lor posace –, dar noi nu putem să lăsăm roata

neînchisă. Îi dăm înainte, la fel de repede ca ăla din *Tinereţe fără bătrâneţe*, şi când venim înapoi pe partea cealaltă, oamenii ăştia, figurile astea de-afară, n-au să mai existe.

Când am ajuns iar printre blocurile alea din microraion, care parcă-s bombardate, ne-a strigat la microfon:

— Vedeţi, copii, ne-am învârtit milioane de ani şi la întoarcere găsim numai ruine.

Când am auzit prima sirenă de poliţie în spatele tramvaiului, Găinaţ a chiuit şi a zis că noi suntem diligenţa şi ăia-s indienii.

— Ba nu, l-a corectat Nea Nebunelea. Ăştia-s numai fiorii de febră ai lui Mozol, băşina neagră a negrului Satan cel ranchiunos.

Şi când maşinile de poliţie ne-au flancat şi ne răcneau nu ştiu ce printr-o portavoce hodorogită, le strigam şi noi „Huo, ranchiunoşilor“, iar Găinaţ a propus să urce pe acoperişul tramvaiului şi – din mers – să slobozească peste ei un jet de chişat cosmic.

— Nu fă asta, i-a strigat Nea Nebunelea. O să-ţi vină otravă invers de la ei, pe jet, când îi atinge. O să intre veninul în tine prin muţunache. Stai închis în tine.

Se ţineau după noi din ce în ce mai multe maşini – şi îi vedeam pe mozoli înăuntru cum încep să-şi scoată pistoalele. Dar la pod s-au oprit, frânând disperaţi, că n-aveau cum să treacă de-o parte şi de alta a podului, şi noi am trecut prin mijloc, mândri, în mare viteză bălăngănită, şi i-am lăsat în urmă, şi am hăulit, şi iar am început o tură de oraş.

— Fugim printre maţele şi oasele lui Mozol, puiuţilor, striga Nea Nebunelea. Să vedem pe unde ieşim din el.

În microraion, i-am văzut rânjetul admirativ şi trist.

— Cocoşei, ne deviază. Au schimbat macazul. Aia-i.

A încercat să accelereze, da’ nu prea mai mergea. Tanti Justina stătea în spatele lui şi-l strângea în braţe, contra ţâţelor ei mari şi căzute care se confundau cu burta, şi-i sufla ceva întruna la ureche – iar el dădea din cap, încântat.

Când ne-am apropiat din nou de pod, a încetinit oleacă şi mi-a spus:

— Sări, piticule. Tai-o. La mulţi ani.

Fără să mă vadă el, i-am luat cartea şi am sărit şi m-am rostogolit printre pietrele de-abia acoperite de iarbă şi mi-am zdrelit faţa şi spatele şi creştetul capului.

Când m-am ridicat, tramvaiul o băga iar în viteză – şi l-am văzut din urmă, ca o carapace, cum se repede pe pod cu tot mai multă forţă, cum iese de pe şine cu o pârâitură şi mare zgomot de fierărie, cum trece prin balustrada podului şi se repede adânc, bâltâcăind, în apa morţilor, dedesubt, apă care s-a închis peste ei, împroşcând cu ură blocurile de pe mal.

Atuncea am hohotit şi am urlat de mi-am întins venele din gât, şi am strâns cartea la piept. Şi când am deschis-o, repede, să mă uit în ea înainte să vină ăia să mă salte, am văzut, cu groază, că paginile liniate frumos erau goale.

28
Ziua în care au venit belgienii

În ziua când au venit belgienii la noi cu ajutoare, aflând de ei, miliţianul Manciuzdă hotărî pe loc, ca o primă măsură, să ordone babei Pampas să facă un tiv la gaura steagului, ca s-o-ntărească, că altfel se putea sfâşia. Ştia el că belgienilor le plac steagurile cu gaură la mijloc. Că le-aduce aminte de Revoluţia noastră.

Aşa că mă chemă la el.

— Mă, Labă, zise. Ia du-te tu la Pampas şi spune-i să întărească gaura de la steag.

Aşa mi-a zis.

Acuma, Manciuzdă, când te chema la el, îţi spunea mai întâi *Drepţi!* şi, când stăteai drepţi, îţi zicea:

— Dă-mi o ţâţă.

Regula era ca băiatul să răspundă: *Luaţi!* Şi-atuncea el te ciupea tare de-un sfârc, prin cămaşă, te sucea cum se răsuceşte urechea. Numai că sfârcul doare mai tare.

I-am dat ţâţă.

Manciuzdă nu ştia că-i zice aşa. Zilele lui erau numărate, dar el habar n-avea.

Îşi aranja chipiul la oglindă. Îi făcusem o poezie, pe care mi-o spuneam în cap:

Mi te cunosc, Manciuzdă,
Cu burta înfoiată
De poftă de domnie,
De frică de briceag.

Am luat steagul şi-am alergat. Camionul cu ajutoare era oprit în faţa şcolii. Belgienii coborâseră. Stăteau adunaţi lângă cabină şi făceau cu mâna la lume. Când m-au văzut trecând cu drapelu', m-au fotografiat.

Am dat colţu' la babă. Pe uliţă, Găinaţ bătea pe la porţile oamenilor şi striga:

— Au venit belgienii şi ne-au adus bluze pe gât!

Pampas mânca. Mânca nişte jumări vechi, pe care le scotea cu gheara ei neagră dintr-un borcan unsuros. Că e murdar ce iese, zicea ea mereu, nu ce intră în gura omului. La gură avea grăsime sleită. I-am zis să coasă steagul şi m-am întors fuga la primărie.

— Băieţi, a-nceput Manciuzdă, ca la noi la nimeni. Să nu furaţi din camion. Dacă puneţi mâna în camion, ăia sunteţi, aţi înţeles?

Am zis toţi că da.

— Unde-i Găinaţ ?

Am început să-l strigăm:

— Găinaţe-i!… Găinaţe-i-i!

Găinaţ a venit la trap, şi Manciuzdă, după ce l-a ciupit de piept, l-a pus mai mare peste noi.

Ne-am dus la camion. A apărut şi Cancer, care ne preda la chimie, l-au chemat pe el că ştia franceză. După aia a venit întins şi popa şi la urmă de tot baba Pampas cu steagul. Belgienii au fotografiat-o.

Ne-au dat la fiecare pixuri şi bluze pe gât. Au mai scos şi multe lăzi.

Manciuzdă l-a pus pe Găinaţ, care făcea litere frumoase, să scrie pe lăzi: „Cine fură din produse moare mă-sa-n puşcărie", după care Cancer le-a încuiat pe toate în şcoală.

Pixul mi l-a luat Manciuzdă, când s-a terminat împărţeala. Mi-a băgat mâna în buzunar şi mi l-a luat. Am răcnit o dată, dar Manciuzdă mi-a şoptit:

— Te salut. Te pup pe dinţi.

După aia mi-a zis că-i trebuie pixul ca să semneze cu el hârtiile când m-o da la belgieni, să mă ia cu ei.

În prima zi s-a băut ţeapăn. Manciuzdă spunea bancuri porcoase şi-l punea pe Cancer să le traducă la belgieni. Cancer nu prea voia, ori nu ştia, da' tot făcea din mână să-l lase Manciuzdă în pace.

— Tradu! răcnea Manciuzdă. Îţi dau muie.

Râdeam ca nişte bezmetici. Cancer era tare înţepat. Vorbea cu belgienii şi arăta cu mâna la mine. „E orfan“ am înţeles şi eu.

A doua zi ne-a adunat Manciuzdă.

— Ce să le dăm noi, măi băieţi, la belgieni, c-au fost oameni cu noi?

Şi cum nu zicea nimeni nimic:

— Aia-i. Ca la noi la nimeni.

Găinaţ s-a gândit să-i ducem în Deltă. Acuma, ce să zic, nu prea mai era de Deltă în octombrie, da’ belgienii au răspuns că din partea lor putem să mergem.

Ne-am dus tot cu camionul lor. Ei nu voiau cu camionul lor, pentru că pe drum aveau să vadă ceva numai ăia trei din cabină, dar am mers. În cabină, lângă şofer, au stat Cancer, să traducă, şi Manciuzdă, care ştia drumul.

Am făcut un ocol prin Babadag, să vadă şi belgienii turcoaicele desculţe şi în şalvari. Manciuzdă mârâia că el nu crede că-s turcoaice, că alea-s ţigănci.

Când ne-am dat jos în Babadag n-am văzut nimic. Ne-am învârtit oleacă, am aşteptat, dar nu trecea nici una şi, dacă am înţeles că nu-i nimeni, ne-am pornit spre Tulcea.

La Tulcea ne-am uitat la combinatul de aluminiu. La prânz ne-am urcat pe vasul-restaurant Egisus. Acolo, un băiat a strigat „Mola!“ şi am pornit-o pe canalul Sulina spre Mila 23, să vedem Deţinutul Politic. Mă rugam mult să-l găsim.

Deţinutul Politic era un pelican galben şi bătrân, pe care-l ştiam de când eram mic. Bătrân a fost mereu şi de-acuma nu mai pleca nici când venea frigul. Se bălăcea toată ziua în apa rece şi se uita la turiştii târzii.

Când eram la masă acolo, pe punte, vaporul s-a oprit la Maliuc şi s-au urcat doi ţigani în costume naţionale olteneşti, care-au început să cânte. Un

violonist şi un fluieraş, numai că fluieraşul cânta din cimpoi. Un cimpoi împuţit.

Acuma, cimpoiul, nu ştiu dacă ştiţi, mai întâi îi mai zice şi gaidă. După aia mai are vreo trei ţevi, una cu găurile, care se ţine cu mâinile şi prin care se suflă, şi una care atârnă tot timpul din burduful de piele şi din care iese un geamăt gros: başii. Pe-acolo mai ieşea şi un jet de duhoare, cred că de la cât scuipat băga ţiganul în burduf. Când trecea printre noi cu cimpoiul, rădea tot pe la mese cu jetul ăla puturos.

La belgieni le-a plăcut. L-au pus pe Cancer să-l invite pe ţigan la o ţuică. S-a aşezat lângă noi, a mulţumit de pahar, l-a băut, după care a-nceput să se hlizească.

— Lucrez la morgă, zice.

Şi începe să povestească.

— Era odată la noi un omuleţ. De treabă, n-am ce spune.

Stăteam şi ne uitam la el cum povesteşte, da' nu-i zicea nimeni nimic. El îi dădea înainte.

— Atâta că, de la o vreme, colegii a-nceput să-l bănuiască. Nu-şi aducea niciodată mâncare de-acasă. Toată lumea venea cu prânzu' gata, pentru pauză, el avea numa' o furculiţă şi cuţit. Şi sare. Aşa, şi nu-i era foame niciodată. Ăilanţi mânca, dar el nu stătea cu ei. Când se punea ei la masă, el dispărea. Şi de la o vreme a-nceput lor să li să pară ceva necurat. Bun, şi s-au ţinut după el. Şi el se ducea acolo, în sala cu morţi, unde-i spălam noi la disecţie. Acolo, în sala cu morţi, era o uşă cu geam. Şi s-a uitat ei pe geam, şi ce-au văzut? El tăia din mort, punea sare, băga-n gură şi mânca. Atuncea au chemat miliţia şi a venit şi, când s-a uitat şi ei pe geam, le-a venit rău. Au tras şi l-a-mpuşcat prin uşă, nici n-a mai deschis-o.

Stăteam şi ne uitam aşa la el.

— De ce-au tras prin uşă? a-ntrebat Manciuzdă.

— Să n-aibe el timp să fugă.

Am rămas tăcuţi o vreme, să mistuim toate astea. Cancer le-a tradus la belgieni. După aia s-a întors spre ţigan şi i-a zis că vor belgienii să-i cumpere cimpoiul. Manciuzdă s-a supărat. A zis cum o să cumpere belgienii cimpoiu', ce, ăla-i cimpoi de cumpărat? Ţiganul s-a supărat şi el: „Da' ce-are cimpoiu', dom'le?"

Cancer a dat din nas şi a zis că ţiganii stau în Simileasca pentru că sunt oameni numai pe jumătate, sau un fel de (simili-)oameni. A râs singur. Dar belgienii tot l-au cumpărat. Ţiganu' mi-a zis: „Ia vino, cavalere" şi mi l-a dat mie să-l ţin cât număra el banii.

Toţi am băut. Baba Pampas le spunea la belgieni să fie atenţi, că suntem un sat de prăduitori şi o să le fure din maşină. Cancer nu le traducea şi belgienii au bătut-o pe babă pe spate. Manciuzdă îl gâdila pe Cancer şi-i striga: „Huo, nebuno!"

După aia, de la Mila 23, vaporul s-a întors la Crişan, la Lebăda, să dormim în nişte căsuţe de lemn care le au ei acolo, pe malul apei. Ne-am împărţit şi eu am picat în căsuţă cu Manciuzdă. Ţânţarii nu prea trăgeau la noi, cred că îi gonea duhoarea de la cimpoi, îl uitase belgienii la mine. Manciuzdă era beat. M-a ciupit şi s-a întins să doarmă îmbrăcat.

Un timp m-am uitat la el aşa, cum doarme. Stăteam aşezat lângă el şi strângeam cimpoiul în braţe. Horcăia cu gura deschisă. Şi-odată mi-a venit aşa, m-am lăsat peste el şi i-am băgat ţevoiu' de la burduf în gură, pe gât. Am apăsat mult în gâtul lui, cu forţă, pe dinăuntru, că se înţepenise în ceva moale.

Se auzea un sunet lung în ţeavă, ceva gros şi melancolic. Scotea un sunet aşa, cum n-am mai auzit să existe. Şi sufletu' lui Manciuzdă s-a dus în cimpoi.

După aia, am scos ţeava şi am şters-o. Am stat şi m-am uitat mult la el cum zăcea aşa, gras şi tomnatic. L-am târât greu până la apă şi l-am lăsat

cu faţa-n jos în nişte trestii mâloase. Dup-aia m-am culcat.

Devreme de tot, i-am auzit cum răcnesc. Am ieşit şi eu fuga. Îl găsiseră. Găinaţ plângea. S-a pus să lălăie plângând. Adică plângea c-un soi de lălăit. Pe urmă belgienii au mai amânat şi-au stat şi la înmormântare. După care şi-au adus aminte de cimpoi. Mi l-au luat. Trebuiau să se urce în camionul lor, şi unu' a zis că în semn de prietenie, de prietenie cu ei, să suflăm toţi pe rând o dată în cimpoi, să ia cu ei în Belgia câte un pic din răsuflarea noastră amestecată cu aere de România. Pe mine m-a apucat groaza. Ştiam că ceva din Manciuzdă e pitit într-un colţ al cimpoiului.

Cancer a suflat primul. A suflat cu forţă şi a zis la oameni să se încordeze când suflă, că vine jetu' înapoi. Şi oamenii m-au împins şi s-au uitat urât la mine că n-am vrut, da' eu n-am vrut şi n-am vrut. Şi tot satu' l-a pus la gură şi a suflat, numai eu nu. Belgienii au plecat şi i-au lăsat pe-ai noştri toţi singuri, dar eu ştiu că Manciuzdă s-a prelins în ei, în toţi… Şi ce mă fac eu acuma?

29
Moneda Bacteriană

În Groznîi, imediat după victoria muntenilor musulmani ceceni împotriva ruşilor, prin primăvara lui 1995, după ce oraşul fusese bombardat şi ras de pe hartă, iar muzeul antichităţilor caucaziene chiftit şi prădat, mă învârteam pe locul unde fusese biblioteca… arhivele micii republici… iar Ali, prietenul şi ghidul meu, vânător de urşi cu grenada, îmi arăta mormanele de cărţi şi manuscrise înnoroiate şi umflate de ploaie şi-mi spunea: „Ia! Ia, doctore, ia, tataie, nu le lăsa acolo, că mâine venim cu un buldozer.“

Pe zidurile sparte şi descojite ale bibliotecii se mai cocoţaseră şi nişte maimuţe isterizate şi contaminate, aduse din Abhazia, unde cecenii luptaseră cu doi-trei ani înainte şi unde se aflase cel mai mare institut epidemiologic din URSS, în care se făceau experienţe pe animale. Când au început bombardamentele şi acolo, mercenarii nord-caucazieni şi-au luat, fiecare, câte o maimuţă infectată. Acum, după ce cecenii se bătuseră la rândul lor cu ruşii şi câştigaseră, multe maimuţe mutante ai căror stăpâni muriseră se instalaseră printre ruinele bibliotecii, purtând viruşi fantezişti şi scormonind după scârboşenii printre cărţi şi manuscrise.

Îmi amintesc că m-am aplecat şi am găsit, umed, un prospect dintr-o sală de licitaţii din Antwerpen, de pe la sfârşitul secolului XIX, unde se pusese în vânzare un manuscris cabalistic ebraic despre cei 6 îngeri devoratori şi 6 îngeri digeratori!

Iar ceva mai încolo, sub posesiunile imprimate ale unei maimuţe, am găsit o broşură a lui

Georges Bataille, din perioada când era arhivar la muzeul de numismatică din Paris, iar în acea broşură am dat peste sinistra greşeală de tipar din care a ieşit acolo, printre lăzi şi cuiburi de maimuţe, povestirea următoare: mi-a sărit în ochi titlul unui capitol care se numeşte, în alte ediţii, Moneda Bactriană (La Monnaie Bactrienne), *dar care purta acolo numele de* Moneda Bacteriană (La Monnaie Bactérienne)!

În noaptea aceea, Nur Iulian visă că nişte arătări îl cojeau şi-l îmbucătăţeau, căznindu-l ca pe Domnul nostru Iisus Hristos. Răbdă o vreme, după care gemu către ei:

— De ce mă pedepsiţi?

— Aşa e rânduiala noastră, ziseră fără să-l privească.

Felul ăsta al lor de a nu-l privi îl scoase din fire. Tocmai se pregătea să răcnească, când se trezi într-un alt vis. Aici mângâia o fătucă.

— *Bagă-mi-o!* gâfâi ea, atât de gramatical, încât Nur Iulian văzu înscris pe ecranul minţii lui acest îndemn cu toate liniuţele de despărţire corect puse, ba chiar cu un semn de exclamare la sfârşit.

— Pfui, drace, o româncă, fu tot ce ieşi din el.

Se trezi brusc, excesiv de năduşit. Coborî din pat fără să se servească de vreo tehnică particulară. Se opri cu fruntea în oglindă. Se holbă cu ciudă la sine şi îşi spuse: „Am ajuns un clişeu de gangster balcanic.“

Nur Iulian încă mai avea alcool în nări, dar exagera. El era singurul care îşi găsea un aspect balcanic. Toţi ceilalţi din gaşca lui pariziană, sârbul Mirko, albanezii Xhaferi şi Pandeli Şehu, considerau că are un aspect absolut francez, de pe Sena, motiv pentru care şi era acoperirea lor, omul care mergea înainte în recunoaştere şi care, în acelaşi timp, nu încetau ei să sublinieze acru, ar căpăta şi cea mai puţină pârnaie în caz de ceva.

Nur Iulian îşi jurase să nu mai aibă de-a face cu romînce. N-au stil şi te omoară cu pretenţiile. Vulgare. Vorbesc numai de „parai“, atâta le merge mintea. Le vezi că spun *mani,* sau chiar – cum a auzit-o el pe una care se căznea fonetic cu dicţionarul în mână – *moni*. De fapt, pe aia a respectat-o cel mai mult. Nu e vorba că săraca pronunţa cum citea. Nu, vorba e că pur şi simplu citea. Celelalte, ceilalţi vorbeau după ureche. Asta, amărâta asta de buzoiancă pe care o chema, Dumnezeu ştie de ce, Amalia, citea cărţi, da, dar era afonă. Citea, dar nu-i funcţiona urechea. Se zgâia în *Le Figaro* la terasă, dar nu înţelegea nimic când chelnerul o întreba dacă poate să-i ia farfuria. Zâmbea la el cu un aer arogant şi dădea din cap, deşi nu terminase de mâncat şi încă îi vâjâiau urechile de foame. Nur Iulian era jenat cu ea. I-a spus odată: „Măi fată, ciuleşte-le mai mari, sau hai să te-nvăţ eu cum să spui în franceză: n-am înţeles, mai ziceţi o dată, *s-il-vu-ple*.“ N-a vrut, a zis că ea ştie. Mai rău, i-a spus că-i el complexat că rămâne un nenorocit de român. El şi-a dat atunci seama că are dreptate şi i-a tras una peste bot. S-a simţit aşa de vulnerabil de ce i-a spus gaşperiţa aia, atâta l-a durut ce-a auzit, că i-a tras-o cam tare. Plus un pumn în spate. Ea i-a şi zis atunci: „Îmi dai în spate că ţi-e frică să mă priveşti.“

Lui Nur Iulian îi pare şi acuma rău după ea, dar nu mai vrea romînce. De când e la Paris a tras multe romînce. Fără chef. A dus-o aşa multă vreme. Poetic. Prin vulve vântul viu vuia. Dar de la un timp nu mai suporta să le audă gâfâielile răguşite care-i aduceau aminte de acasă, *Mmhî… Mhî!* şi *Hai!… Haida!*. Din cauza lor, are acum un erotism haiducesc. A făcut şi o poezie despre asta, care începe aşa:

Sunt haiduc cu vulva udă
Şi mănânc doar carne crudă.

O poezie pe care le-o recita la ştoarfe, la romance, când le poştea cu Mirko şi cu Xhaferi. Odată una a plâns, i-a zis: „De ce, mă, mă umileşti tu aşa?“ Nici el nu ştia de ce. A bătut-o. Acuma îi pare rău. Când o să dea lovitura asta mare, când o să aibă mălaiul în buzunar, o să tragă iar toate romăncele pe care le vrea. Dar atunci cu fruntea sus.

Nur Iulian trăieşte într-o cămăruţă de pe dealul Montmartre. Stă acolo ca un sihastru. Aidoma sihastrului Daniil, chincit ca un derviş în vizuina lui. Da, ca acel pustnic Daniil care i-a dăruit lui vodă Ştefan nuci şi poame şi i-a tras o labă ca să-l facă să-şi vină-n fire. Aşa e şi el, un sihastru darnic şi arţăgos. Numai că el nu îndrăzneşte să-i tragă o labă lui Xhaferi.

Si-apoi, Mirko şi Xhaferi n-au avut niciodată un vodă Ştefan, nici ei şi nici strămoşii lor. Nur Iulian îi dispreţuieşte pentru asta, dar fără să le-o arate.

Xhaferi e bolnav la cap şi, dacă cineva nu-i dovedeşte respect, scoate nenorocirea aia de cuţitoi militar şi e în stare să-l împlânte fără să se uite în jur.

Bolnav la cap fără nici o demnitate. L-a hăcuit odată pe unu’ pe la spate. Stricat la cap. Nur Iulian îşi spune toate astea cu ură, dar el n-ar fi în stare să hăcuiască pe nimeni, nici pe la spate, nici pe de lături. Or, în lovitura pe care au pregătit-o ei, au nevoie de bestii cum e Xhaferi.

De mult timp pregătesc lovitura asta. „Trebuie să ne scoatem“, mormăia în fiecare dimineaţă Xhaferi. Mirko dădea din cap şi fuma mentolate. O facem. Sunt numai tablourile unui jidan bătrân, Monsieur Gaspadin.

Mirko nu vorbea aproape niciodată. Doar din când în când deschidea gura ca să râdă acru de Xhaferi. Numai el îndrăznea asta. Îi spunea, dar fără să surâdă:

— Măi Xhaferi, am să ţi-o dau într-o zi pe la spate când îţi faci tu rugăciunea pe covoraşul ăla

din baie.

Xhaferi se prefăcea că-i e frică şi arăta cum îşi strânge bucile, temător. Curios, lui Xhaferi îi plăcea de Mirko, nimeni nu ştia de ce.

Şi Xhaferi, şi Mirko sunt obsedaţi de evrei şi de cabală. Xhaferi capătă o expresie obscenă când vorbeşte despre ei. Se linge pe buze cu o limbă care seamănă cu un cuţit. Are şi nasul tăiat ca un cuţit, pometii foarte înalţi, iar părul de pe faţă îi creşte până sub ochi. Uneori, când nu se rade grijuliu cu cuţitul ăla al lui ca un brici, poate să aibă faţa lucioasă şi proaspătă, dar sub ochi îi rămâne, de-o parte şi de alta, câte un rând de floace. Lui Nur Iulian îi e scârbă de el, i-a fost scârbă încă de la început, de când se băgase cu albanezii, ar vrea să-l vadă mort, cu ochiul bâhlit, fără nici o licărire, dar nu mai poate da înapoi.

Azi e ziua. Trebuie să meargă acasă la jidan, la Gaspadin. Binefăcătorul lui. Ceilalţi vor sta la uşă, iar el o să le deschidă pe dinăuntru.

Pe drum, Nur Iulian se gândeşte la multe lucruri. Ştie că evreii au o carte de magie uluitoare care se numeşte Sufăr Iuţirea. O carte în care se arată tot ceea ce a fost şi, din păcate, tot ceea ce va fi. Trebuie să ştii numai să descifrezi poziţia celor zece sefirot. Gaspadin ştie asta. În cartea Sufăr Iuţirea, cele zece sefirot sunt următoarele, dispuse după cum a vrut înţelepciunea nepotrivită a vechilor evrei:

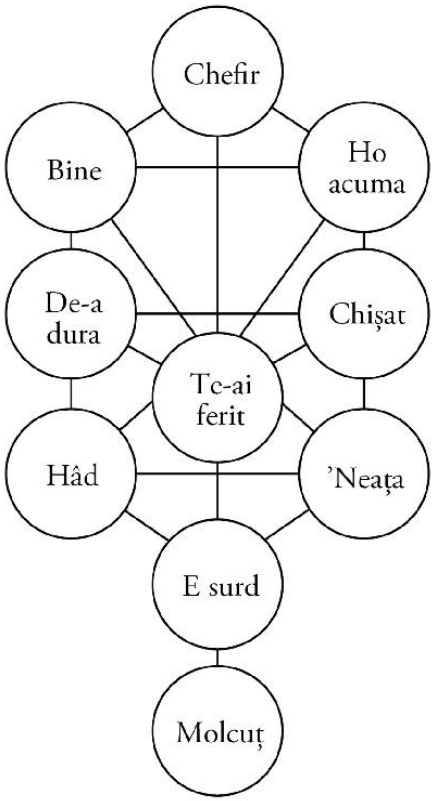

În fiecare din aceste cuvinte, Nur Iulian găseşte confirmarea nimicniciei sale. Este o înţelepciune care-l depăşeşte. Oare Gaspadin o să ghicească de ce-a venit?

Când apasă haiduceşte pe butonul soneriei, vede cum şi-a ros unghiile de spaimă şi nervi. Lângă buton e o placă metalică: *M. Gaspadin – Antiquaire*.

— *Aah, monsieur Julien*.

Gaspadin e în papuci, pe cap cu un fes argintiu care pare făcut din tablă.

Acasă la el e ca pe ţărmul insulei lui Robinson, unde marea zvârlise de-a valma dulapuri, haine, tablouri, bârne, cărţi, plante decorative, oglinzi, sticle de vin, gheme de aţă, nimicuri – toată încărcătura amestecată a unui pachebot de croazieră.

Gaspadin începe să peroreze încă din prag.

— Ştii, Julien, că sfârşitul lumii e de fapt un vis de bogăţie? Oamenii care visează sfârşitul lumii sunt nişte profitori potenţiali. Se văd rătăcind prin ruine, gata să înşface toate minunăţiile rămase fără

stăpân, fără un proprietar legitim, o hazna de care ei să profite cum le vine. Robinson Crusoe e doar o formă simplificată a acestei fantasme, o versiune îndulcită: e singur pe insula lui, dar dispune de încărcătura unui vapor care transporta tot ceea ce-i trebuie pentru a construi o lume nouă, fără ceilalţi, o lume de abundenţă solitară, şi de satisfacţia unei capturi nemeritate. Châm. Intră.

Iulian îl ascultă, se aşează modest şi-i povesti visul său din ajun, cu arătările care-l cojeau şi-l îmbucătăţeau mărunt-mărunt fără să se uite la el, cu un aer aşa, nonşalant. Gaspadin dădu din cap, mustăcind:

— Ăştia sunt arhonţii, Julien, paznicii vămilor cereşti care te ronţăie pentru că nu le-ai plătit ce li se cuvine.

— Şi ce li se cuvine?

— Nu ştiu. Tu trebuie să ştii. Tu te-ai înhăitat cu ei.

Nur Iulian se uită rapid la el să vadă dacă face aluzie la ceva, dacă ştie de banda lui de nemernici. Dar Gaspadin mustăcea numai în continuare, privind în gol.

De cincizeci de ani, de când sosise la Paris din băcănia lu' tată-su de la Galaţi, Gaspadin încă vorbea foarte bine româneşte, chit că băga multe franţuzisme. Îl simţeai că stă-n Franţa numai după *r*-uri, graseia mai abitir ca localnicii. Anticar. De un an de zile, Nur Iulian îi înrăma tablourile şi îi curăţa cărţile rare cu miez de pâine, o metodă pe care o ştia din şcoală, dar care lui Gaspadin i se păruse de o ingeniozitate nemaipomenită.

— Am aici nişte comori, Julien.

Triumfător, Gaspadin îi băgă sub nas o rarisimă culegere de folclor cecen, tipărită la Sankt-Petersburg în 1877 în şapte exemplare de celebrul lingvist, baronul Uslar.

— E un folclor foarte straniu, îl asigură, frunzărind, Gaspadin, care-i declamă drept dovadă un dicton: „Peştele care vorbeşte / Are gura plină

de apă“, apoi îi puse cartea în mână şi-l îndemnă să citească povestea cu *Viteazul şi Osul Pelvian*, ceea ce atrase din partea lui Nur Iulian recunoaşterea ignoranţei sale desăvârşite într-ale limbii ruse.

Ştiindu-l că are *l’âme cochonne*, anticarul pescui atunci un manuscris şi-i traduse chicotind satira lui Lucian din Samosata numită *Cinicul*, în care un bătrân filozof înfulecă la un ospăţ sumedenie de vulve de scroafă în oţet.

Când i se reproşează necumpătarea, neobrăzatul bătrân răspunde: „Ce-are o vulvă cu vârtutea mea?“ Aici, îl asigură pedant Gaspadin, limba engleză redă cel mai bine cezura şi muzicalitatea satirei eline iniţiale, dacă traducem, de exemplu: *A vulva cannot harm my virtue*.

Lui Nur Iulian îi ticăia inima şi-şi repeta întruna: „Trebuie să-i fut un cap în gură. Stă ca un şobolan cu atâtea comori în bârlog, pe când eu împrumut bani de la albanezi cu păr în ureche.“

Dar era nevoit să tragă de timp şi îi spuse atunci şovăind lui Gaspadin că, dacă vrea poezie licenţioasă, îl duce el la cafeneaua *Au Goupil en chaleur*, unde cântă un taraf de ţigani din Babadag care-i zăpăcesc pe noctambuli cu *Blues-ul paraşutei*. Bătrânul arătând un oarecare interes, Iulian îi fredonă chicotitorului Gaspadin pe un ritm cu cele douăsprezece măsuri ale blues-ului, însă *à la tsigane*:

Si-am avut o paraşutî,
Vrea golanii să mi-o futî,
Şi prin faţă şi prin dos-î,
Cum le pare lor frumos-î…

…la care Gaspadin îşi plesni coapsele de încântare şi, lucru nemaiauzit, îl întrebă pe Iulian dacă vrea să bea ceva. Apoi, fără să mai aştepte răspunsul, se îndreptă lipa-lipa spre un şevalet acoperit cu o faţă de masă mare şi curată, pe care o

smulse cu un gest ce lui Nur Iulian i se păru deodată înduioşător de patetic.

— Uite, Julien, am promis că ţi-l arăt. Ăsta-i. Un inedit al lui Dalí: MONEDA BACTERIANĂ.

Taman ceea ce veniseră să înşface Iulian şi banda lui selectă! Un tablou monstruos, pe care contactul lor era gata să dea monstruos de mulţi bani. O împletire de membre şi cărnuri sângerii care sugerau o răutate supramundană.

Iulian rămase cu ochii înfipţi în el.

— *Moneda Bacteriană*, repetă Gaspadin. Un tablou despre care s-a aflat, dar pe care nimeni nu l-a văzut vreodată. Ştiu şi de unde a pornit totul: de la o greşeală de tipar. Închipuie-ţi-l pe Dalí citind un studiu despre civilizaţia grecohindusă – cel mai consolator rezultat al cuceririlor Machedonului – şi despre împăratul moghol al Indiei, Akbar, cel care tolera în imperiul său toate religiile, deşi acorda prioritate islamului…

Făcu o pauză aici, uitându-se la posacul băiat rău îmbrăcat.

— Nu, nu-ţi poţi închipui asta. Îţi spun eu, Dalí citea un studiu al lui Georges Bataille, un studiu oarecum arid, dar în care Bataille îl bănuia pe acest Akbar de impietate, dovada fiind pentru el monedele emise sub ordinul lui şi purtând deviza, aparent atât de ortodoxă, *Allahu Akbar*, Allah e mare. Bataille credea însă că era vorba în realitate de un perfid joc de cuvinte, traducerea putând fi şi „Akbar e Dumnezeu“!

Gaspadin respiră adânc şi îşi implântă ochii în Nur Iulian.

— Frunzărind studiul, privirea lui Dalí a căzut pe o subdiviziune a textului în care era tratată importanţa pentru numismatică a acelei regiuni istorice a Afganistanului, Bactria. A remarcat atunci, cu un fior, o greşeală de tipar ce producea un nonsens al cărui nefiresc l-a făcut, cred, să înlemnească. În loc de „Moneda Bactriană“, cum

anunţa tabla de materii, titlul acelui capitol era *Moneda Bacteriană*.

Îl privi triumfător pe Nur Iulian, care asculta încordat.

— Am cartea aici. Desigur, din text reiese limpede că e vorba de o greşeală de tipar. Se vorbeşte, pe scurt, numai despre diferitele tipuri de bănuţi care circulau prin Taxila şi Xin-Jiang. Lui Dalí i-a rămas însă un sentiment de *malaise*, ba chiar o spaimă difuză. Lucru rar. Dali căuta întotdeauna să aibă mintea limpede şi trăia într-un fel de ascetism afectiv şi intelectual, pentru a putea crea cu o pasiune ponderată. Spaima lui era însă justificată. A pictat atunci acest tablou care-i rezumă revelaţia.

— Dar nu înţeleg, întrerupse Nur Iulian, care, neavând nimic de dovedit, nu se temea să se arate nătâng. Despre ce revelaţie vorbiţi?

— Julien!…

Gaspadin îl privea acum cu dojană. Arătă spre tablou.

— Julien, cumplita taină descoperită de Dalí şi rezumată în zmângăleala acestui tablou, care, formal, nu are nimic interesant, cunoaşterea acelei taine, vreau să zic, ne-ar putea nimici pe dată dacă ne-am apuca s-o divulgăm. Eu însă ţi-o spun. Numai ţie.

Nur Iulian dădu din cap, întrebându-se cum o să facă să dea semnalul. Gaspadin se plimba de colo-colo, oprindu-se din când în când şi scrutându-l.

— Moneda bacteriană, se repezi el deodată, ameninţându-l cu degetul, nu e o figură de stil. Moneda bacteriană e în noi. Fiecare din noi, burduşit de bacterii, nu e altceva decât portofelul unor făpturi supreme care îşi depun în noi agoniseala. Sigur, mulţi iluminaţi au fost aproape de adevăr. Isus, de pildă, care n-a vrut să atingă banul ce-i era arătat, şi a zis: „Daţi-i Cezarului ce-i al Cezarului şi lui Dumnezeu…“ etcetera. Sau acel Kubla-Khan al Chitaiului, care refuza să accepte

monedele în regatul său şi a impus folosirea banilor de hârtie. În schimb, Antonin Artaud, în ciuda unei străfulgerări care i-a arătat taina, a înţeles totul pe dos. Sigur, e o frumoasă metaforă să compari, cum a făcut-o el, teatrul esenţial, răscolitor, cum trebuie să fi fost cel din misterele de la Eleusis, cu ciuma. În realitate, ciuma însăşi este un teatru. Un teatru care îşi e propria sa monedă. Ciuma nu e degetul lui Dumnezeu, cum s-a spus, ci punga sa.

— Nişte făpturi care îşi depun ouăle în noi? întrebă Nur Iulian cu gura căscată. Cine sunt ăştia? Ăia pe care i-am visat eu?

— Hm. Hm. Dumnezeu, Julien, a creat multe lumi înainte de-a o crea pe asta şi, de altfel, creează şi acum alte lumi, zilnic, ba chiar în orice moment. Nemaifiind loc pentru atâtea lumi zilnice, nemaiexistând spaţiu chiar de la început, de la prima lume creată, Dumnezeu face loc pentru lumile nou-venite trăgându-se în sine… uite-aşa…

Şi Gaspadin îi demonstră lui Nur Iulian cum, sugându-şi burta şi arătându-se şi mai scofâlcit decât era.

— Dar, din modelarea acestui puhoi de lumi rămân multe resturi, coji sumbre, cochilii stinse. Cabaliştii le numesc *qliphoth*. Aceste coji, Julien, aceste cochilii sunt demonii noştri. Şi, spune-mi, pentru a reveni la greşeala de tipar care l-a tulburat atât de grav pe Dalí, nu e oare straniu că în limba franceză o *cochilie* înseamnă o greşeală de tipar? Nu vezi cum o demoniacă cochilie de tipografie, un *qliphoth* de zeţar, i-a arătat genialului şi torturatului nostru pictor adevărul?

— Deci noi suntem la propriu pungile lor?

— Ei sunt în noi, Julien. Nevăzuţi. Am devenit moneda lor. În corpul nostru sunt imprimate amulete şi simboluri drăceşti care se vând cu tot cu suport. Astăzi trecem, de altfel, printr-un moment de inflaţie. E prea multă monedă în circulaţie. Finanţele ar trebui înlocuite prin angelologie.

Nur Iulian stătu un minut în cumpănă, uitându-se la el cu buzele tremurânde.

— Domnu' Gaspadin, vă iubesc, chemaţi repede poliţia, că la uşă e o gaşcă de albanezi…

Dar Gaspadin se opri din perorare şi-l privi fără să arate vreo mirare.

— Julien, îi spuse el lent, cu dojană. Mi-ai părut mie cam agitat. Poliţia e aici, cu noi. Stai jos.

O panică neaşteptată de vită rănită îl străpunse deodată pe Nur Iulian.

— Poliţia e aici?

Când Gaspadin dădu din cap, trist, Nur Iulian ţâşni la uşă chiar înainte să-şi formuleze mental ţâşnitura, şi acolo, ho!, pe palier erau nişte mascaţi – în negru – cu mitraliere mici, fără ţeavă.

Se aruncă atunci pe burtă şi-şi puse mâinile pe ceafă, cum văzuse în filme că trebuie să facă, iar lovitura de bocanc pe care o primi în ureche, care-i zdruncină creierii şi-i împrăştie mânia de sine, îi aduse la loc indignarea faţă de perfidia bătrânului ce-l ţinuse de vorbă atâta vreme şi nu-i anticipase scrupulele vinovate.

Iar când îi puseră cătuşele şi auzi peste ele croncănitul satisfăcut al bătrânului, care se congratula cu unul din mascaţi, lui Nur Iulian îi veni parcă să pufnească – şi se puse atunci să-şi fredoneze:

Sunt haiduc cu vulva udă…

30
Sâmbăta morţilor

Şi să nu uitaţi să jertfiţi un cocoş lui Asclepiu.
Socrat

Adevărat grăiesc ţie că noaptea aceasta,
mai ’nainte de cântatul cocoşului,
de trei ori te vei lepăda de mine.
Mat., 26:34

...iar acolo, ho! un înger ca un cocoş uriaş, cu părul pe umeri,
sta cu capul pe tronul lui Dumnezeu şi la cântarea lui răspundeau toţi cocoşii de pe pământ.
Liber scalae Machometis
(Înălţarea la cer a lui Mahomet)

Ţipătul obscen al cocoşului aduce cu un răget de înjunghiat.
Georges Bataille

— Săru’mâna, părinte.

— Bună ziua, mă.

Popa stătu în cumpănă, privind cu ochii mijiţi la cel din drum.

— Da’ tu cine eşti?

— Io? Nae! făcu omul, adăugând în rostirea numelui o mare uimire că nu fusese recunoscut. Doar m-ai botezat, părinte.

— A, tu eşti, Nae? Ce faci, mă?

— Bine, părinte…

Omul rosti astea cu grabă şi cu mulţumire că e întrebat, apoi tăcu, mângâindu-şi copilul şi neştiind ce să mai zică.

— Al tău e ăsta?

— Al meu.

— Câţi ai?

— Doi.

— N-ai şi doi morţi? sări Neguţa din cealaltă curte, unde înroşea ouă, bucuroasă că poate intra în vorbă.

— Am şi doi morţi, întări Nae. De la cimitir viu.

— Bine, mă, făcu părintele.

Nae salută din cap şi se depărtă, trăgându-şi copilul, care privea înapoi, prin noroiul uliţei.

„Ce ciudat e, îşi zise Celebi, când încerci să înţelegi ce înseamnă experienţa morţii pentru oamenii de rând. De fapt, se răzgândi el, nici nu ştiu dacă se poate vorbi de o experienţă a morţii. Oamenii nediferenţiaţi trăiesc cu moartea, în moarte. Şi, văzut aşa, nu e oare o binefacere să fii nediferenţiat, omogen?“

Alungând cu o scuturare a capului aceste consideraţii mult prea sofisticate şi literare, ba chiar primejdioase prin elitismul lor pentru scopul pe care şi-l propusese, tânărul etnolog Celebi se întoarse spre preot, gazda sa, şi-şi urmă completarea punctelor din chestionar.

— Dar spune-mi, părinte, nu se află în folclorul din partea locului fiinţe de pe cealaltă lume, făpturi care ies din morminte, ori care manifestă o…

„Cum să spun?“ se întrebă el stânjenit, întrucât nu-i venise în minte decât *pasiune morbidă*, două cuvinte de care ar fi râs până şi strigoii. Le folosise deja într-un articol despre presa străină şi groapa comună de la Timişoara. Aşa că se hotărî pentru *atracţie particulară.*

— Ori care manifestă o atracţie particulară pentru cimitire?

Popa îl privi cu respect.

— Adică cum?

— Adică fiinţe de-astea care ies noaptea, cum sunt strigoii, femeia-câine, copilul jupuit, ielele sau femeia care mănâncă morţi.

„Că doar n-am să-l întreb de dinţii lui Cadm“, se răsti la sine, înciudat, Celebi. „Ori de acei pitici munteni, *Bergmännleinen*, care, după spusele lui Paracelsus, respiră pământ. Îl întreb despre ce

înţelege el, despre zombii noştri de creştini ortodocşi uitători de datini.“

Aşa îşi zise Celebi.

— Aaa, de-ăştia? făcu preotul. Sunt.

Celebi îşi pregăti înfrigurat carneţelul.

— Mulţi?

— Da, se grăbi la rândul său să răspundă popa, în acelaşi timp cu modestie şi cu bucuria că poate ajuta la ceva.

— Ce fac? Dansează? întrebă Celebi.

— Nuuu, răspunse preotul. Nu, că nu-s scheleţi. Numai scheleţii dansează. Dar în satul nostru nu-s. La noi ies afară numa’ ăia îngropaţi de până-n trei ani. Că după trei-patru ani putrezesc de tot şi pe urmă stau liniştiţi, se fac scheleţi. Da’ atunci apar alţii. Adică mor alţii.

„Da, e mai cumplit aşa, cum spune el“, frisonă Celebi. „Scheletul inspiră o altfel de teamă, parcă mai pământească, mai bonomă. Pe când un mort proaspăt, sau pe jumătate putrezit, care se-apucă să umble e însăşi teroarea.“

— Şi ce fac ei? întrebă el. Ce fac teroriştii ăştia? adăugă, în speranţa vagă că-i va smulge preotului un zâmbet.

— Apoi nu se prea ştie. Umblă de colo-colo prin cimitir.

— Deci nu i-a văzut nimeni?

— Cum de nu. Multă lume.

Celebi surâse sceptic, amuzat şi mulţumit.

„Cred că n-are rost să-i spun că în noaptea asta merg în cimitir“, grăi el către sine.

Celebi cunoştea cauza acestor fenomene. Mormintele emit, poate din cauza hidrogenului eliberat, poate din alte pricini, o licărire albăstruie, vizibilă noaptea. Asta o ştia din lecturi, încă din facultate. Dar Celebi voia să vadă cu ochii lui dacă licăreala aceea are într-adevăr forma trupului îngropat acolo sau e doar un halo slab, produs de pământul excesiv de fertil al cimitirelor.

Ştiind că va auzi inevitabil de Ucigă-l Toaca, mai puse o întrebare aşa, de formă:

— Oare de ce ies ei, părinte?

— Nu ştiu, taică. Le-o fi urât.

— N-o fi coada Necuratului? insistă Celebi, furios pe un popă atât de puţin ortodox.

— Necuratul nu adastă niciodată pe lângă sfânta cruce, îl informă dogmatic şi sentenţios preotul. Satana nu umblă prin cimitire.

Tânărul culegător de folclor stătu o clipă pe gânduri.

— Oare se mănâncă şi între ei? întrebă.

„Căci dacă Dumnezeu e mort, atunci Logosul a murit odată cu el şi nu mai poate fi găsit acum decât în cimitire. Unul, neîmpărţitul, zace acolo egal cu sine, dospindu-se melancolic, şi iese noaptea din clisă, luând mii de forme, chiar ca dinţii lui Cadm. Mda. Asta-i. Limba ne e îngropată. Nu mai ştim vorbi.“

— Ba se mănâncă şi între ei.

— Da’ de unde ştiţi, părinte, dacă nu-i vede nimeni?

— Păi ziua găsim rahaţii lor. Înseamnă că ceva au mâncat.

Extazul îl făcu pe Celebi să pufnească zgomotos pe nări. Începu să scrie, înfierbântat, în vreme ce popa mormăia afurisenii.

— Dar ei ce sunt, părinte? Îs tot români de-ai noştri?

— Îs tot români, da’ nu vorbesc. Şi te mănâncă.

— Şi ce înseamnă asta? întrebă încordat Celebi.

— Nimic, taică.

Şi după proferarea acestui mare adevăr, cum că nu e sens care să cuprinză Sensul, se îndreptară zgribuliţi spre casa preotului, unde, aşezaţi lângă o ţuică fiartă ce avea să le alunge din oase frigul mult prea aspru pentru acel început de primăvară şi prim Paşte al Revoluţiei, îşi urmară sporovăiala, cu îngăduinţă şi de o parte, şi de cealaltă.

Când umbrele înserării se lărgiră ca petele de pe sugativă, Celebi se îndreptă spre „tauleta“ din fundul grădinii. De coarnele lunii atârna o pâclă deasă, pe care Celebi o despică, şovăielnic, până ce izbuti să se strecoare în strâmta cabină odorantă. Se ghemui pe scaunul de lemn, pierit, chircindu-se de frig.

Era mulţumit că pregătise totul şi că avea să plece „pe teren“, aşa încât nu-şi mai aminti cum în copilărie se temea să meargă noaptea în closetele de ţară. De fiecare dată când se aşeza acolo, încerca senzaţia neliniştitoare că cineva îl pândeşte de jos, din hazna, gata să-l înşface cu degete unse şi să-l tragă în adânc. Atunci se strângea, închipuindu-şi muşcătura. Toată spaima i se concentra în puţina carne ce-i atârna în cloaca hămesită. Simţea adunându-se asupra ei toată răutatea universului.

Dar acum, preocupat, nu-şi mai amintea asta, după cum uită şi netrebnica închipuire care prin repetare copilărească ajunsese să capete consistenţa realităţii: uşa de lemn a closetului e smucită într-o parte şi un moroi intră încet peste el, puţind a amoniac şi răcnind, apoi îl strânge pe Celebi în braţele sale moi, de mort, şi-l muşcă de faţă.

Maţele lui Celebi se strângeau atunci într-o nucă dureroasă, iar el îşi trăgea febril pantalonii, dorind din tot sufletul să ajungă cât mai repede sub plapumă.

În acea seară însă, spaimele lui de copil nu răzbiră prin euforia produsă de ţuica fiartă şi de bucuria că în curând avea, poate, să rezolve enigma apariţiilor sepulcrale.

Ajunse în cimitir după ce străbătu, căzând de nenumărate ori, potecile cele mai mocirloase pe care îi fusese dat să umble în scurta lui viaţă de etnolog. Găsi, pe pipăite, portiţa de fier şi intră, plescăind prin noroi şi dârdâind. Trecu, mirat, pe

lângă silueta unei femei îngenuncheate lângă un mormânt. („Ce curaj are! Unde sunt spaimele de altădată ale ţăranului?“ se întrebă el şi fu uimit să-şi descopere în întrebare o urmă de regret. Îşi mai zise: „Ce mai, ţăranilor le trebuie o infuzie de folclor.“) Vru s-o sperie, dar se răzgândi şi se îndreptă spre locul unde bănuia că se află capela.

Când o dibui, aprinse lanterna. Capela era un chioşc de scânduri a cărui uşă dispăruse. Intră şi roti lanterna împrejur, peste lumânări pe jumătate arse şi icoane cu sfinţi hieratici şi holbaţi.

Scuipă în gol, îşi trecu ochii fără interes peste icoane şi se căută de ţigări. Aprinse una, stinse lanterna şi se sprijini de uşorul uşii, încercând să privească afară şi aşteptând să se deprindă cu întunericul.

Ştia că neliniştea vie ce-l încerca şi pe care se străduia să şi-o domolească era o spaimă firească, produsă de educaţia primită şi de miturile rasei sale de îngropători de carcase.

Respirând adânc şi regulat, uitând de ţigară, îşi îndreptă gândul spre ceea ce vorbise cu preotul şi spre imaginea Logosului care poate că fermenta chiar în acel moment sub picioarele sale.

Se opri brusc din buimăceala cavernoasă pe care i-o pricinuia imaginea limbii îngropate şi inima îi zvâcni în gât când văzu că umbra femeii zeloase, care-l liniştise până atunci, se lăsase cu totul la pământ. În ciuda spaimei ce-l năpădi dintr-odată, ori poate tocmai ca să-şi domolească acea spaimă, se apropie tiptil, fără să aprindă lanterna. Femeia stătea în genunchi, aplecată mult înainte, şi scormonea frenetic cu mâinile.

Celebi alunecă pe pământul gras şi se sprijini de o cruce.

Femeia săpa, se vede, de multă vreme, aplecată cum era deasupra gropii răscolite, şi acum se căznea, icnind gros, să ajungă la sicriu.

Celebi îngheţă la gândul că va trebui, peste o clipă, să aprindă lanterna. Ar fi vrut să se

îndepărteze fără zgomot, tiptil, dar ceva mai tare decât el îl împingea să vadă ce se întâmplă.

Umbra se întinsese pe burtă şi Celebi auzi, printre bătăile încălecate ale inimii sale, pocnetul cuielor şi scârţâitul capacului de lemn al sicriului.

Clefăiturile ce răsunară după aceea în liniştea cimitirului făcură ca ghemul maţelor lui Celebi să se desfacă cu un zvâcnet. Simţind că e gata să se slobozească în pantaloni, bâţâindu-se, aprinse lanterna.

O scăpă în aceeaşi secundă când, în lumina tremurătoare, văzu arătarea pe care o visase de atâtea ori în mirosul closetelor. Moroiul descompus îl privea din găvanele goale, mestecând fâşii de carne cu dinţii neacoperiţi de buze. Străfulgerarea de-o clipă îi arătă lui Celebi ceea ce înţelegea acum că fusese pregătit o viaţă întreagă să vadă.

Atunci căscă gura şi, îngrozit şi mai tare de propriu-i urlet, se întoarse şi o rupse la fugă spre capelă, căzând la tot pasul în noroi.

„Lumânările din capelă!“ Se agăţa deznădăjduit de gândul ăsta.

Ajunse la căsuţa de lemn cu sângele bubuindu-i înverşunat în tâmple. Intră, căută bâjbâind, cu umerii strânşi, o lumânare, găsi una şi ieşi în goană.

Se smuci spre stânga, ghicind în întuneric două forme vag omeneşti ce veneau spre el cu mâinile întinse.

Alergă aproape în genunchi prin noroiul din ce în ce mai gros, căutând portiţa cimitirului; se opri şi fugi spre dreapta; iar se opri şi iar alergă; apoi obosi, aprinse lumânarea şi merse încet, alunecând pe morminte. Începu să rostească repede: „Doamne Isuse Cristoase, ce să fie ăştia? Doamne Isuse Cristoase, ce-s cu arătările ăştia?“ (dezacord gramatical numai aparent, pentru că Celebi era oltean).

Înainta acum prin zeama vâscoasă ce-i sugea tălpile, mergând foarte încet, ca să nu stingă flăcăruia, pe care o ţinea înainte şi ceva într-o parte şi care, din când în când, se micşora până ce ajungea un punct albăstrui. Atunci Celebi se oprea, iar micul cerc de lumină creştea iar, făcând bezna înconjurătoare şi mai neagră, şi mai căscată.

Nu era numai spaima de moarte. Era ceva fără nume, groaza de putreziciunea de dincolo de lume care putea în orice clipă să-i cadă în spate din stârvimea ei şi să smulgă din el, într-o strânsoare la gândul căreia Celebi simţea cum ochii îi ies încet din orbite.

„Doamne Isuse Cristoase, ce să fie ăştia?“

Îşi pierdea controlul mădularelor. Mergea încet, în transă, şi se simţea ca în clipa de dinaintea leşinului. Ştia că nu visează şi spera să moară de inimă, dar nu la apariţia acelei creaturi, ci aşa, deodată…

„Doamne Isuse Cristoase, de ce m-ai adus aici?“ se întreba, cu trupul străbătut de o spaimă groasă.

Cuvintele îi jucau singure în cap şi Celebi îşi blestemă apucăturile de literat care-l făceau să-şi gândească până şi groaza în cuvinte. Ar fi dorit spaima cabrată a cailor, ar fi vrut să urle, sfâşiindu-şi plămânii şi exorcizând tot pământul cu răcnetul său.

Paşi înceţi îi veneau împotrivă. Un şuvoi fierbinte îl străbătu, brobonindu-i fruntea şi topindu-i genunchii.

Vru să zbiere, dar, uitând totul, ca un animal, se răsuci şi ţâşni într-o goană bezmetică îndărăt, la întâmplare.

Se opri, bâjbâind înnebunit, până ce găsi o cruce de lemn mai groasă pe care o smulse ca să se apere; apoi îl străbătu un gând care i se păru salvator.

Izbind cu putere din cruce în dreapta şi-n stânga fără să lovească ceva, se îndreptă iar spre capelă, făcând un ocol larg, spre a nu trece prin dreptul

locului în care bănuia că fusese uşa. Ajuns în spatele cocioabei, se săltă pe acoperiş. Sus, lăsat pe vine, strângând crucea ca pe un ciomag şi ţinându-şi răsuflarea, holbă ochii cât putu, încercând să despice bezna.

Dar spinarea descoperită îl lua cu frig şi, mai ales cum era acum, boltit din pricina statului pe vine, i se părea tot timpul că poate fi înhăţat pe la spate.

Aşa încât se răsucea întruna, stând pe vine, dar obosi repede şi îşi schimbă poziţia, lăsându-se pe genunchi.

Îi ajungeau la urechi o bolboroseală şi un fel de plâns ce se apropiau.

Se lăsă atunci şi pe coate şi aşteptă dârdâind. În clipa în care un trup mort se frecă de peretele capelei, crezu că o să leşine.

Dar propria-i putreziciune unsă împiedica moroiul să urce, şi trupul său masiv, de carne dospită, aluneca precum un calup de grăsime pe lemnul peretelui.

Când îi auzi gemând, venind din toate părţile, Celebi înţelese că e încolţit. Lovi cât putu în capul celui care încerca să urce, apoi sări jos şi zvâcni orbeşte, răsturnând un trup rece şi rău închegat ce încerca să-l prindă.

Alerga acum fără nici o ţintă şi răcni sălbatic când îşi simţi piciorul lunecând şi ducându-i-se în jos.

Îşi sparse capul izbind în ceva în fundul gropii proaspete, dar se ridică imediat şi, repezindu-se la peretele cleios al găurii, încercă să se ridice.

Cerul se decupa ca un pătrat doar ceva mai puţin negru decât pereţii mormântului. Dar, oricât se căznea să se înalţe, degetele lui înfipte ca nişte gheare alunecau înapoi, ca prin unt.

Creierul i se cufundase cu totul în negura nebuniei.

Deasupra, paşii înceţi ai urmăritorilor chifteau prin mâl, din ce în ce mai aproape. Celebi sări

atunci şi îşi împlântă degetele răşchirate în pământul stârvăriei, cât mai sus, şi simţi cum o halcă întreagă de mal clisos se desface şi vine peste el.

Căzu pe spate şi fu strivit de terciul rece şi greu…

Urmară pe dată bufniturile morţilor ce săreau unul câte unul în groapă şi gemetele lor ascuţite şi plângăreţe pe când îl dezgropau.

Celebi horcăi, lăsându-şi gura să se umple cu noroi…

Apoi urmă zbieretul răguşit al unui cocoş şi fuga scâlciată a stricăciunilor, ce se supuneau poruncii de a merge să se întindă înapoi la locurile lor.

Celebi nu albi, ori poate că noroiul ce-l acoperea din cap până-n picioare şi-l făcea să semene cu un moroi ascundea semnul că cel ce mergea acum spre sat, în zori, clătinându-se şi mişcând încet din cap, trăsese o spaimă ce nu putea fi pusă în cuvinte.

Aşa mergea Celebi, frânt, cu capul atârnând şi cu pielea frunţii în ochi, bodogănind că „pe unde naiba am dormit, parcă ies din turbărie, să ştii că ticălosul de popă mi-a pus ceva în ţuică…“.

Tot mormăind, izbuti să treacă printr-un gard şi să se târască spre casa în care îşi amintea, prin valuri de sânge, că fusese găzduit în ajun.

Se ridică, gata să se prăvale, apăsă clanţa, intră, iar preotul, care îl aştepta după uşă, în întuneric, cu ochii închişi, sări pe el şi îl muşcă de faţă.

Neguţa îl găsi în spatele casei, ţeapăn şi sfârtecat, şi crezând că e băiatul ei îl târî până în tindă, unde se apucă să-l spele.

„Te-au prins zorile iar, maică“, bocea ea, pe când îi freca chipul. „De ce faci tu de-astea? Cum vrei să te mai îngroape mama o dată?“

Se opri brusc şi îşi plesni palmele a mirare, apoi se repezi în prag şi strigă spre curtea vecină:

— Părinte! Părinte! Io-te, etnologu’!

31
Terorism ospitalier

— Terorismul ospitalier, mi-a gângurit Shaganè, e un fenomen pe care voi, occidentalii, îl înţelegeţi total nepotrivit.

Vorbe aruncate la o terasă în Oş, de partea kirghiză a văii Ferghana, unde se hăcuiseră nu demult între ei ţărani identici, însă de etnii diferite. Cum avea să-mi explice la beţie Nureddin, mângâindu-şi kalaşnikovul, „Dacă vorbim de războaie între ţărani, atunci e vorba de războaie între alcoolici“.

— Pentru orientali, să ştii, a urmat Shaganè, cel mai adesea ospitalitatea nu e o plăcere, ci o corvoadă.

— Sunt o corvoadă pentru tine?

— Iar manipulezi, a zâmbit. Sunt ospitalieră cu tine pentru că mă plăteşti.

— Mă rog, nu te plătesc eu, te plătesc flamanzii, care mă blestemă acum printre dinţi.

Călătoria era o catastrofă din toate privinţele: şi profesional, şi afectiv, şi financiar. La Bruxelles mă părăsise o ziaristă belgiană, o *scoopette* măiastră în jocuri erotice în care trebuia obligatoriu, după mintea ei, să te ungi cu ou, desfăcându-te ostentativ… altminteri ea fiind rece şi rea şi invidioasă.

Disperat să fug din Belgia după *scoop*-uri interesante, sperând s-o fac pe ea şi mai invidioasă, am căutat să merg pe front în Bosnia, sau în Cecenia, oriunde. Am reuşit să conving televiziunea flamandă că putem face un reportaj despre misticismul islamic în Asia Centrală… Sufi, dervişi etc… Mă bazam pe nişte studii din vremea Războiului Rece despre dervişii din Kîrgîzstan, în munţii Pamir… Kirghizia…

Flamanzii erau sceptici, însă m-au trimis în *repérages* cu doi jurnalişti de-ai lor. Am bluffat şi le-am spus că mergem la sigur.

Coşmarul a început încă din Uzbekistan, pe aeroportul din Taşkent. Ca să ajungem în Kirghizia a trebuit să închiriem un camion de la un colhoz şi să trecem munţii prin Tajikistan, unde continua, din inerţie, războiul civil. Alţi alcoolici. Cu un an înainte, miliţienii cu chipie sovietice te amendau când nu treceai strada pe zebră, iar acum se omorau între ei cu aruncătorul de flăcări.

În Oş, în valea Ferghana, am descoperit de îndată că nu mai existau dervişi încă de la al Doilea Război Mondial. Zi după zi, prin satele pitite în munte, flamanzii se topeau de ură pentru mine şi de diaree de la ce mâncau (eu mă hrăneam ca localnicii, dar ei nu puteau înghiţi decât batoane de ciocolată Mars). Dervişi însă, ioc…

Veniseră cu mine Karin – ziaristă şi Luc – fotograf. Shaganè era traducătoarea noastră locală. Ştiam ruseşte, dar prin satele alea de munte mai respirau lent, fără expresie, chinciţi în pragul caselor, bătrâni cu ochi de veveriţă care nu cunoşteau limba oficială… ba unii nici nu ştiau că fuseseră ocupaţi vreo jumătate de veac.

Seara, prin hoteluri şi hanuri, vorbeam cu Shaganè. Flamanzii erau convinşi că practicam cu ea coituri de vis pe socoteala lor, deşi încercasem să-i conving că în cazul ăsta, cel puţin, nu mint: sunt dezesperant de eurocentric şi nu-mi plac deloc femeile exotice, ci doar europencele brune sau şatene; o formă de infirmitate pe care nici măcar nu caut să mi-o depăşesc.

— Nu trebuie să-i admiri, Shaganè.

Cunoşteam bine rasa celor doi paznici ai mei. Cea dintâi, Karin, era o prădătoare cu aparat Leica şi zâmbet letal… o *scoopette*. În jungla neexplorată antropologic a aglutinării jurnalistice din Bruxelles, „capitala Uniunii Europene“, trăieşte şi vânează, cu metode situate dincolo de

morala umană, această specie aparte: ziarista de tip *scoopette*, o prădătoare implacabilă care nu doar că-şi devorează nepăsător victimele, dar nici măcar nu produce altceva din energia consumată decât irizaţii efemere şi fâlfâit nefuncţional.

Lipsită de orice morală, *scoopette* poate flirta cu nonşalanţă criminală, ciripind adorabil o engleză aproximativă, dar obţinând interviuri exclusive cu oficialităţi de obicei inabordabile, care crezuseră că citesc pe buzele umede de rouă narativă promisiunea unui cast abandon extradiegetic.

Specimenul cel mai periculos, de o răutate abisală, e cel al *scoopettei* care chiar se crede ziaristă, cum fusese a mea. Exemplarele oportuniste, care vor doar o avansare rapidă, sunt mai uşor de îmblânzit şi pot avea reacţii umane. Cele care sunt însă inoculate cu obsesia vocaţiei, precum Karin, fac ravagii ireparabile.

— O căţea, ca aia care m-a părăsit, Shaganè.

A oftat, semn că ar fi dorit să ajungă şi ea o *scoopette*. De departe, l-am văzut pe Luc ieşind să mai facă nişte fotografii în bazar. Shaganè s-a uitat prelins după el.

— Rasa asta e şi mai nocivă, i-am zis. Tribul cel mai uşor de identificat, dar şi cel mai exclusivist, e cel al fotografilor. Ăştia sunt şi cei care trişează cel mai mult: pe lângă că reuşesc să-şi treacă abonamentul la sălile de fitness drept cheltuieli profesionale, îşi menţin imaginea prin procedee nedemne, fugind dimineaţa în treninguri mulate prin parcurile din jurul instituţiilor UE. Din când în când se opresc şi se fotografiază între ei.

Ştiam ce vorbesc. Luc era un exemplu perfect de prădător afectat, până şi în detaliile vestimentare. Sub aparenţa anarhiei, codul de comportament al acestor creaturi e foarte rigid. Un fotograf nu poartă niciodată cravată, de pildă. Costumul – dacă are unul – trebuie să fie scump, însă mototolit. Mânecile se suflecă pentru a expune tatuajele. Piercingul e opţional şi poate fi

înlocuit cu bijuterii barbare. Aurul e interzis, în schimb oţelul, cuprul şi metalele grele pot fi combinate după gust.

Fotografii profită fără reţinere de avantajul necinstit pe care li-l conferă colierul de aparate ce le atârnă obscen pe piept, chiar şi nefolosite, şi care-i ajută să-şi menţină echilibrul în faţa barului gratuit de la serate şi cock-tailuri. Ştiind că genomul feminin e şovăielnic în faţa unui asemenea apendice, mercenarii vicleni se folosesc de Nikonul fabricat de mânuţe de copii în Asia ca de o mătărângă, o prelungire a propriei lor persoane.

Pot fi însă combătuţi cu un succes dovedit. Tehnica de supravieţuire în faţa acestor prădători e simplă şi eficace, dar necesită stăpânire de sine. Primul pas constă în criticarea subtilă, în public, a bijuteriilor sau tatuajelor lor etnice, mai ales că acestea din urmă sunt indelebile. Pe Luc îl informasem compătimitor, de faţă cu cele două femei, că ideograma chinezească ce-i decora delicat partea stângă a gâtului îi fusese tatuată pe dos, ca în oglindă. Nu era adevărat, însă rezultatul a fost că s-a retras să-şi aranjeze discret eşarfa în jurul gâtului, acoperind chiar o parte din aparate.

Shaganè îmi povestea din viaţa ei nenorocită… Avea un copil de vreo opt ani cu un miliţian care se sinucisese în faţa ei la cină, beat, trăgându-şi un glonţ în cap ca să-i arate ce face ea din el. N-am ştiut să-i zic nimic inteligent despre asta.

— Uite-i, a făcut calmă, scoţând din portofel o poză color mult privită cu cei doi, copilul – un copil oarecare – şi tatăl, încă viu, în uniformă, zâmbind larg sub chipiu.

— E aceeaşi uniformă ca în Tajikistan, am remarcat, iritat că sunt constrâns să spun ceva despre un miliţian kirghiz alcoolic şi mort.

A ridicat din umeri. Era ultima noastră seară, Karin şi Luc mă anunţaseră că ideea reportajului cădea definitiv, iar dimineaţa trebuia să plecăm.

— Mai zi-mi cu terorismul ospitalier, am îndemnat-o.

— Da, omul sărac de aici nu se aşteaptă să-i iei literalmente invitaţia „Veniţi să cinaţi la mine“… Dacă accepţi, atunci taie pentru tine ultimul pui, tovarăşul de joacă al copiilor lui, şi abia aşteaptă să mănânci şi să pleci, ca nu cumva să mai şi rămâi peste noapte.

Se întuneca şi nu aveam altceva de făcut decât să golim câteva sticle de vin la terasa hotelului.

— De ce n-ai vrut nimic de la mine? a şoptit brusc.

Roşise şi îşi examina mâinile lungi, depuse plat pe masă, dar mă întrebase direct.

A doua zi trebuia să ne întoarcem din timp la Taşkent pentru a prinde avionul săptămânal de Moscova, un avion din alea de mucava, cu elice zgomotoase şi găini pe sub scaune. Ştiam deja că până acolo ne va conduce Nureddin, un potentat local, directorul fabricii de salam de cal.

— Eşti musulmană şi te respect, i-am strecurat, ruşinat de mine.

— Putem să facem dragoste şi fără să ne atingem, a articulat gâtuit. Mi-ai zis cum se desfăcea ziarista ta unsă cu ou. Dacă asta îţi place, îmi place şi mie. N-o să ne atingem.

S-a ridicat hotărâtă. În mână ţinea delicat stringul pe care i-l oferise Karin şi pe care şi-l scosese abil de sub rochie.

Oftând, am luat de pe masă sticla de vin şi o cutie cu suc de rodii.

În camera ei, aşezată mai întâi turceşte pe podea, a desfăcut larg picioarele şi mi-a arătat. Era ca orice altă femeie, ba chiar începea să devină frumoasă.

— Întinde-te, i-am cerut, nici măcar autoritar.

S-a lăsat pe spate, cu mâinile menţinându-se larg desfăcută, genunchii ridicaţi.

Mi-am umplut gura cu suc de rodii şi m-am aplecat deasupra ei, lăţită pe podea. A deschis

gura, tot o fantă lărgită, iar eu am lăsat să-i curgă înăuntru, dintr-a mea, un firicel continuu de suc călduţ.

A gemut, bolborosind baloane şi frecându-şi vintrea. Sucul i se scurgea în păr, sângeriu, printr-un colţ al gurii, ochii îi avea sticloşi. Am ieşit din cameră tiptil, lăsând-o pe podea ca împuşcată-n cap, cheaguri roşii în păr şi scuturată de orgasme în serie ce nu păreau să se mai oprească.

A doua zi, la micul dejun, era trasă la faţă, ofilită, părul încă năclăit de suc. Luc şi Karin m-au privit cu reproş exasperat.

Nureddin, potentatul vulgar ce trebuia să ne conducă la Taşkent, ne-a arătat mai întâi, mândru, kalaşnikovul de sub scaunul şoferului (urma să traversăm iar o bucăţică de Tajikistan) şi, aproape de graniţă, a oprit jeepul la o vilă în vârf de deal, unde ne aştepta o masă strivită sub obscenităţi culinare.

Le-am tradus flamanzilor că va trebui să trecem prin încercarea finală a terorismului ospitalier şi că vom mânca foarte multe chiftele de măduvă, şi supă din seu de oaie, şi cârnaţi de cal, şi lapte de iapă, şi ochi şi limbă-inimă-maţe-creier de miel. În mijlocul castronului cu supă, un cap de miel jupuit rânjea spre noi ospitalier.

Ajuns la încercarea ochiului de oaie, Luc s-a ridicat, galben-verziu, cu ochiul în gură, şi a fugit să vomite zgomotos în baie.

— E bine, e bine, a bodogănit Nureddin turnându-şi încă un pahar plin ochi cu votca pe care o bea ca pe apă. E bine, face loc pentru ce vine. N-o să mai mâncaţi în avion.

Acela a fost momentul în care s-au deschis uşile şi au apărut tăvile cu pilaf.

Tajikistanul ne aştepta, un război civil tartinat între capul de miel şi avion, iar noi eram tot mai beţi şi galbeni de angoasă când Nureddin a anunţat friptura.

La obiecţiile bâiguite despre avionul ce avea să decoleze la sute de kilometri spre vest, Nureddin, care nu înceta să se joace cu cheile de la jeep, a lătrat supărat:

— *Plane don't go!*

Două ore mai târziu, prin serpentinele înzăpezite din Tajikistan, ţicnit de băutură, Nureddin a scos grav kalaşnikovul de sub scaun şi şi l-a trântit pe genunchi, conducând de parcă împingea maşina cu pieptul. Mitraliera avea un încărcător suplimentar prins cu leucoplast peste primul, dar în sens invers, aşa încât, cu o simplă mişcare rotativă, când primul încărcător se golea, putea fi înlocuit imediat cu celălalt, în două păcănituri metalice.

Kalaşnikovul de pe genunchii lui era îndreptat spre mine, aşa cum zăceam pe scaunul din faţă, dar Shaganè a întins o mână printre scaune şi a împins ţeava departe de mine, uşor în faţă, spre botul maşinii. Nureddin a hohotit sacadat:

— Îi e frică, ha?

Neascunzându-şi dispreţul din rânjet, a ridicat mitraliera şi a înfipt-o vertical cu patul în spaţiul din spatele frânei de mână, moment în care percutorul s-a declanşat şi a trimis o rafală scurtă în tavanul jeepului, făcându-i pe cei trei din spate să răcnească terorizaţi.

În Taşkent, avionul ne aştepta tremurând din încheieturi (*plane don't go!* a repetat satisfăcut şi demonstrativ Nureddin), cu elicele învârtindu-se moale şi zgomotos, cu pasageri duşmănoşi, dar resemnaţi, scrâşnind din dinţi spre noi. Pilotul şi şeful aeroportului i-au explicat cu enervare stăpânită lui Nureddin că ne-au aşteptat şase ore şi că aveam să zburăm abia a doua zi dimineaţa, pentru că în noaptea ploioasă nu se putea decola.

Nureddin ne-a depus la hotel în oraş, ceilalţi pasageri rămânând să doarmă pe aeroport.

În barul gol, am băut un ultim pahar cu Shaganè, repetându-i să-şi scrie factura, ca s-o poată plăti flamanzii.

— Ia-mă cu tine, i-a ieşit deodată repezit, prinzându-mă de mână. Ia-mă cu tine, nu mă lăsa în gaura asta.

O priveam mut, uluit.

— Eram sigură c-o să mă iei cu tine… Ia-mă. Ia-mă. Ce-aştepţi?

Mi-a prins şi mâna cealaltă.

— Te rog, a şoptit. Te implor. Felul cum am făcut noi dragoste ieri m-a răvăşit.

— Dar ai un copil… m-am bâlbâit.

S-a aprins la faţă candidă, brusc surâzătoare, şi mi-a zis simplu:

— Dacă te deranjează, îl las aici.

Ridicându-mă, am fugit fără ruşine în camera mea, în vreme ce ea ţipa după mine, hohotind în barul gol:

— De ce, de ceeeeee m-ai făcut să mă-ndrăgostesc de tiiineee?…

Dimineaţa nu a venit, înainte de zborul nostru, să-şi primească plata. Plecase din hotel.

Nureddin, încă beat şi buhăit, ne-a condus la aeroport. La urcarea în avion – insistase să vină până la scară – mi-a aruncat:

— Când mai vii, te duc la dervişi. Dervişii din sate. Au să-ţi placă. Îi fac să danseze pentru tine. Ăsta măreţ şi interesant subiect, nu prostiile ce-aţi fotografiat voi de capul vostru.

Nu le-am tradus asta lui Luc şi Karin, care insistaseră să aibă scaune departe de mine.

32
Frenetica moarte a lui Martin Heidegger

En faisant la roue, cet oiseau,
Dont le pennage traîne à terre,
Apparaît encore plus beau,
Mais se découvre le derrière.
Apollinaire*, Le paon*

În avion, bând vinul lor prost tras în sticluţe cu dop de tablă, m-am tot întrebat de ce mai scrie lumea azi. Ce atâta scris? O ţară normală ar trebui să interzică literatura, îmi spuneam arţăgos. Nu, stai, nu literatura, mai degrabă asta… omologarea ei. Să nu mai fie nimeni decretat scriitor vreme de două sute de ani. Da, aşa ar trebui, dacă am avea vână şi minte. Altfel, în două-trei generaţii, copiii vor fi obligaţi să înveţe la şcoală vieţile a câteva mii de mari scriitori. Cui i-ar trebui asta?

Nimănui, cum a convenit şi stewardesa, care de la un timp evita să mai treacă pe lângă mine. Bănuiesc că ea, ca să nu mă mai vadă gesticulând, a cerut să vină copilotul să strângă ceştile de cafea şi sticluţele goale, dar netulburat l-am întrebat şi pe copilot dacă lumea mai citeşte azi altceva în afară de o scriitură a sexului pus în cuvinte alese, pagini de crime narate, gratuite şi nemaiînchipuite, transgresiuni verbale din ce în ce mai îndrăzneţe şi mai rupte de realitate. Hm, mai citeşte lumea şi altceva?

— Nu, mi-a spus el, trecând rapid şi neîndrăznind să-mi ia tava.

— Hei, i-am strigat, dom’ şef, mi-e necaz, nu pe matale, mi-e necaz aşa, pe lume… ştii ce trebuie să scrii azi ca să vinzi? Asta trebuie: „Mă înfundai în măruntaiele mustinde ale intimităţii ei, unde îi proiectai ritmic zvâcnituri de măduvă fierbinte.“ Uite-aşa, i-am strigat şi i-am arătat, dând vârtos

din bazin, deşi eram legat cu centura, uite-aşa: hâca, hâca!“

Mă întrebă, fără mare căutare în exprimare, care e problema mea.

— Interpelez cotidianul, îl informai spre confuzionarea lui.

M-au ameninţat că opresc avionul la Bratislava şi mă dau jos, perspectivă care m-a potolit imediat. *Bratislava*, doamne fereşte.

Max şi Liza m-au aşteptat la aeroport în Berlin şi mi s-au părut de la început de o falsă jovialitate. Nu zic că erau într-adevăr falşi, cu numele lor de spioni din romanele poliţiste ale comunismului, dar aşa mi s-au părut mie prin stresul primei ieşiri din ţară şi mai ales pentru că ceea ce venisem să fac mă plictisea profund. Se uitau şi ei la mine deja obosiţi, deşi ei mă invitaseră. Max şi Liza erau şvabi ardeleni, plecaţi de mulţi ani, şi lucrau acum la o revistă a extremei drepte intelectuale berlineze, revistă al cărei titlu s-ar traduce prin *Aurora Bestială*.

— Dac-ai şti ce nebuni sunt, mă, mi-a spus Max admirativ, cu accentul lui tărăgănat ardelenesc, nu se iau deloc în serios.

Revista organiza un colocviu despre Martin Heidegger, şi Max îi convinsese să mă invite şi pe mine, amintindu-şi că scrisesem odată un eseu, publicat în gazeta facultăţii, despre Heidegger şi moartea scriiturii, aşa cum e ea reflectată în celebrul studiu *Der Ursprung des Kunstwerkes / Originea operei de artă*. Nimeni nu înţelesese nimic din el, şi nici eu nu prea ştiam ce voisem să spun, dar Max mă ţinuse minte şi, în parte şi ca să se pună bine cu cei de la redacţie, mă adusese la colocviu ca pe un element exotic.

Cred că am fost grosolan de la început, sau ei deveniseră scorţoşi de când nu-i mai văzusem, sau poate aşa fuseseră întotdeauna în ardelenismul lor atavic, oricum Max s-a dat înapoi când i-am tras

una în spate şi i-am răcnit, căutând să-mi dau o oarecare siguranţă de sine:

— Măi *kamerad genosse*, ce se mai scrie pe la voi? Mă băieţi, la voi s-a auzit că scriitura a murit?

Liza mă fixa cu un surâs rigid. Ca s-o liniştesc, i-am spus să nu ia seama la eructaţiile mele, pentru că nu sunt responsabil de ele, dat fiind că în realitate suntem vorbiţi de limbă şi că de fapt n-avem nici o putere asupra ei.

Acasă la ei, până să văd bibelourile, mi-au sărit în ochi grădiniţa din spatele casei şi bazinul mic, decorativ, sufocat de nuferi. În iarbă, lângă bazin, somnola un păun. La păun am rămas cu ochii holbaţi până când Max mi-a spus cu o urmă de jenă, scuzându-se:

— Orătania am cumpărat-o odată cu casa. Era deja aici. L-am botezat Martin.

Ca să-l pun în încurcătură, am trecut cu capul sus pe lângă păun, fără să-i arunc vreo privire.

La masă, în curte, le-am perorat mai departe despre literatură:

— Aţi rămas în stadiul înşirării de cuvinte. Nu mai ştiţi ce e pur verbal în vorbe, nu mai vedeţi ce e curat lucru în lucruri. ’Geaba l-aţi citit pe Heidegger, n-aţi înţeles ce voia să spună el cu „puritatea chestiei din chestie“.

— Ba am înţeles, ba am înţeles, molfăia Max neconvins.

I-am tras un cot în coaste.

— Ştii ce? Ocultiştii ar face bine să se ocupe mai mult de Heidegger.

M-a întrebat, mimând interesul, ce voiam să spun. Am pufnit.

— Aţi studiat totul, inclusiv absenţa sexului la Heidegger, dar niciodată relaţia lui cu alchimia.

L-am prins de umeri şi mi-am pironit ochii într-ai lui:

— A scris *Originea operei de artă*, nu?

Se holba la mine, confuz.

— *Opera de artă*, am insistat. Ce înseamnă asta?

A dat din umeri.

— Eşti mărginit, i-am spus fără milă. Hai, mă, zi-mi că ştii. Nu? Păi Opera de artă e *Piatra filozofală*, nu? Opera cea mare, *Magisterul*. Ha? Nu?

Am tras cu ochiul spre păunul Martin.

— Alchimiştii îi mai spuneau şi *cauda pavoni*s, coada de păun. Ştiţi că pe frontispiciul bestiarelor din Renaştere păunul înlocuia de multe ori reprezentarea omului din vedenia lui Iezechiel, alea patru *hayoth hakodesh*, ştiţi?

Şi m-am apucat să recit ca dintr-un jigodnic, miorlăind popeşte:

— „De mers ele mergeau în tuspatru părţile, şi în timpul mersului nu se întorceau.“

I-am măsurat triumfător.

— Vă prindeţi că pot să vă dovedesc că opera de artă, acel *Kunstwerk* al lui Heidegger, nu-i altceva decât Piatra perfectă pe care o plămădeşte Adeptul hermetic? Arta, *die Kunst*, e obţinerea *Pietrei*. Şi ştiţi cum numesc ei materia folosită? Mm? Nu? Şi Heidegger, şi alchimiştii o numesc pământ, *die Erde*.

(Răbdare, triste cititor, futaiul vine imediat.)

Max mi-a surâs politicos. Liza îmi pregătea patul şi îi admiram gesturile precise în vreme ce gesticulam febril:

— Uite, fiţi atenţi, textul lui Heidegger începe aşa: care e raportul între *Kunst, Kunstwerk* şi *Künstler*? Iar răspunsul pe care-l dă el nu-i altceva decât un adagiu alchimic.

Am rămas cu mâna în aer, aşteptând, dar nu păreau să se pasioneze, aşa că mi-am murmurat:

— *Originea Operei de artă şi a Artistului e Arta*. Heidegger a înţeles că e vorba de un proces inversat, în care produsul final renovează creatorul – şi am început să mă dezbrac în faţa lor.

Au surâs de uşurare văzând că mă pregăteam să mă culc, şi asta m-a sâcâit.

— Măreţ era Heidegger. Păcat că îi puţea ciocul, le-am spus răzbunător, cu un zâmbet sinistru.

S-au retras cu spatele, ieşind cu prudenţa cu care se iese din biserică, dar încă am avut timp să le strig, numai aşa, ca să le dau de gândit:

— …şi mai ştiţi de ce e sexul inexistent la Heidegger? De unde a mai ieşit şi androginia asta scripturală? Pentru că *Androginul*, la rândul lui, nu-i altceva decât un alt nume dat *Pietrei*.

(Reluaţi aici lectura.)

Stinseseră beculeţele din grădină. Păsăroiul mistic somnola în mijlocul peluzei, în semiobscuritate. M-am apropiat de el tiptil. L-am văzut atunci cum îşi înfoaie coada, după care a scos un muget înfiorător. Nu ştiam că păunii fac aşa, dar mi-am dat seama că era în călduri, lucru ce mi-a repugnat imediat.

Nuferii putreziţi din havuz au jucat la rândul lor un rol în crunta alchimie a creierului meu înfierbântat, cert e că am simţit că mi se întăreşte varga ca unui *Künstler* care îşi vede apropiindu-se ţelul.

— Vino aici, puicuţo, i-am şoptit orătaniei, vino să-ţi arăt ţeava athanorului.

Martin a fugit, dând din târtiţă, prin duhoarea haznalei cu nuferi. M-am luat după el, bălăngănindu-mă ca el şi strigându-l cu vocea gâtuită:

— Pui, pui!

Când l-am prins, am simţit că-i bătea inima mai abitir decât a mea. Atârna greu. I-am mângâiat burta zbârlită.

— Doamne, Doamne, am bâiguit, de unde-a mai ieşit şi vorba asta, „mătărângă“? Uită-te, Doamne, cum îmi pierd minţile…

Nu ştiam dacă e femelă sau mascul. Sau androgin. Oricum, păsările, indiferent de sexul lor, n-au decât o gaură. Îi zice cloacă. Şi sunt tânte cu

toatele, pentru că au ochii de-o parte şi de alta a capului, ceea ce înseamnă că lucrează cu două câmpuri vizuale, iar creieraşul lor e preocupat în permanenţă să combine două imagini total diferite. Mda. Nu ca noi.

I-am bâjbâit cu degetele prin fulgi până am găsit, în mijlocul roţii, o umflătură tare şi umedă, unde mi-am proptit mătărânga, pe care mi-o ştiam păroasă ca o lăbuţă de iepure.

Am gemut: „Uită-te, Doamne ce fac! Ah, evanescenţă!“, am dat o dată vârtos din bazin şi m-am cufundat în plină poezie biblică.

Un firicel de bale îi atârna din cioc şi limba lui subţire şi triunghiulară vibra, turgescentă, obscenă.

Îl detestam. I-o împlântam din ce în ce mai adânc şi-i horcăiam cu ură:

— Ţi-o bag! Ţi-o bag! Hâca… Hâca… Aaaaaaaa- aaaaaaaaaghhhh!!

Mă înfundai în măruntaiele mustinde ale intimităţii lui, unde îi proiectai ritmic zvâcnituri de măduvă fierbinte. Am mai împins o dată şi am simţit cum îi crapă diafragma. Răcnind un slogan revoluţionar, m-am prăbuşit, golit de snagă şi de orice respect pentru omenire.

A doua zi l-au găsit ţeapăn, dar demn. Ne pregăteam să mergem la congres, când Liza l-a zărit zăcând inert lângă bazinul decorativ. După ce l-au plâns şi s-au tot întrebat ce boală putuse să aibă, Max a vrut să-l zvârle la gunoi.

— Păstrează-i penele ca să-ţi faci o podoabă indiană, i-am sugerat.

Mi-a răspuns supărat că-i o glumă de prost gust, după care şi-a revenit şi s-a scuzat, zicând că îşi dă seama că, trăind într-o asemenea ţară, şi-a pierdut simţul umorului.

Ca să-l fac să se mai destindă, i-am spus:

— Şi încă m-am abţinut să-ţi propun să-l punem în supă.

Mi-a zis să nu întind coarda. Şi am plecat toţi la colocviu, ticăloase întrupări ale Logosului,

flecărind pe drum despre moartea scriiturii, toate astea în cuvinte, desigur, pentru că, aşa cum o spune misterios Heidegger,

limba este casa omului, în care el locuieşte *dichterlich*, poeticeşte.

Dar când casa se năruie peste el, ce se întâmplă cu omul prins sub dărâmături?

33
Leila cu fluturi în burtă

Ieşisem din hotel cu Leila imediat după bubuitoarea rugăciune de prânz a lui Mollah Internet, aruncată din megafonul minaretului de peste drum. Călcaserăm afară păstrând o distanţă decentă între noi, evitând să devenim iar atracţia străzii, ea în jeans şi sandale, partea de sus înfăşurată într-un splendid abajur feminin din paşmina, valuri-valuri de stofă scumpă ce-i înveleau bustul, umerii şi capul, lăsând doar o ferestruică lată pentru faţa obraznică cu ochelari Ray Ban şi o meşă nespălată, însă plină de promisiuni paradiziace.

La hotel, făcuserăm amor vreo două ceasuri deasupra vacarmului străzii, fereastra larg deschisă spre balconul minaretului, ştiind că între orele de rugăciune nu avea să ne spioneze nimeni de acolo.

După ce mă golisem în ea, se ridicase şi se apucase să se îmbrace, gânditoare.

— Nu te speli un pic? am întrebat-o.

Abia se ştersese de transpiraţie pe faţă şi braţe, dar puful burţii îi lucea năclăit. M-a privit cu reproş.

— Dar ce am?

S-a verificat în oglindă, nedumerită.

— Cum ce ai?! Scrie *stupru* pe fruntea ta. Eşti radioactivă. Emani luxură ilicită.

S-a întors spre mine, mirată.

— Da, i-am ţipat îngrijorat… Abia te-ai şters oleacă de transpiraţie şi îndrăzneşti să ieşi în bazar cu o figură de mâţă lubrică pe care scrie „futută şi răsfutută“… Ai să fii arestată. Ai să produci accidente când traversezi strada. Tot Kabulul va mirosi a mosc şi sacâz.

A pufnit tolerantă:

— „Futută şi răsfutută“… În ce mitologii trăieşti, dragule?

Când şi-a închis sutienul la spate, sutien nepotrivit cu chiloţii – căci purta doar lucruri desperecheate –, s-a transformat o secundă, căutând să nimerească copca dindărăt, într-o figurină de zeiţă fără braţe, una din alea cu ţâţe conice împinse înainte care ornau prora corăbiilor antice. Mi-a văzut privirea. A rămas aşa, între cearşafuri, mâinile la spate, ciungă o clipă.

— Semăn cu Manneke?

Manneke sau Manneken Pis, aşa îl botezase ea pe omul-trunchi aşezat pe tejgheaua micului magazin de antichităţi de lângă minaret, la colţul cu Chicken Street, de unde îi cumpărasem şalul obscen de scump.

Tocmai se înfofolea în şal într-un mod ce n-avea nimic de-a face cu felul îngrijit în care şi-l puneau femeile locale.

— Îmi place mult, Leila… cum eşti aşa, în general… mmm… cum să zic? Asimetrică… i-am spus, dorind-o iar.

— Numai moartea e simetrică, mi-a aruncat.

În stradă, pitită după ochelari negri, cu şalul pe cap, şi-a pus căştile iPhone-ului şi a scos un scâncet de satisfacţie, ca o căţeluşă. A vrut să mă ia de mână, dar şi-a amintit unde suntem şi a mers înainte lângă mine, pocnind baloane de gumă, dând din cap absentă.

Îi explicasem că în cultura violentă pe care o traversam trebuie să-şi scoată ochelarii opaci când vorbeşte cu oamenii, că a-ţi arăta ochii e un semn elementar de intenţie de comunicare, dar mă ascultase agasată, mestecând, mă pupase şi-mi suflase:

— Te ador. Promite-mi că ne vom despărţi frumos. Sfârşitul e foarte important, da?

Pe Chicken Street, singura stradă cu nume englezesc din Kabul, dughenele cu antichităţi scot

afară covoare pe care le întind direct pe asfalt. Covoare de lână, sau chiar din mătase, cum sunt cele de rugăciune, aruncate în mijlocul străzii, peste care trec în viteză jeepurile armatei şi dogitele Toyota Corolla cu volanul pe dreapta. Vânzătorii încurajează maşinile să treacă înainte şi înapoi peste covoarele aruncate în noroi, praf şi balegă. E procedeul „învechirii rapide“, prin care se prefac covoare ţesute săptămâna trecută în antichităţi din vremea safavizilor.

Acolo, la colţ, în obscura dugheană de vechituri a unui coţcar înturbanat şi lăfăit pe covoare safavide, trăieşte pe tejghea Jamsheed, subiectul documentarului pe care mă căzneam să-l fac în Kabul.

Îl descoperiserăm la prima noastră ieşire pe Chicken Street, când bătrânul anticar încercase să ne vândă un Manneken Pis în miniatură, din bronz înverzit cu acid, explicându-ne şuşotit că e „o statuetă Gandhara, greco-budistă, furată de pe un sit arheologic controlat de talibani“.

Lângă cotul lui, pe tejghea, proptit în perne, ne privea atent Jamsheed, omul-trunchi. Nu era nevoie de hiperbole ritmate ca să înţelegi că o mină îi smulsese braţele şi picioarele. Şi că, apoi, cangrena făcuse ca doctorii să-l reteze până la fund şi umeri.

Un hopa-mitică viu, Manneke, bărbat încă tânăr, de o frumuseţe de dincolo de lume. Unul din aceia care te fac să crezi pe loc în legenda soldaţilor lui Alexandru Machedon abandonaţi în Bactria. Barbă neagră, împletită mişcător ca un regiment de păianjeni, turban impecabil.

Drept în fund pe tejghea, fără braţe, fără picioare, hrănit cu linguriţa şi dus la toaletă de anticar, conversa demn cu rarii clienţi şi păzea magazinul în absenţa viciosului patron. Noaptea era lăsat să doarmă acolo pe covoare, protejat de o uşă din placaj cu versete coranice şi o perdea din

mărgele de plastic colorat, care, când atârnau liniştite, îl închipuiau vag pe Michael Jackson.

Perfidul samsar ce-l poseda pe Jamsheed (în toate felurile, căci surprinsesem o urmă de ruj pe buzele trunchiului) ne-a explicat şuşotind că micuţul Manneken Pis din bronz e un zeu al fertilităţii dintr-un cult antic, sau poate plodul unui zeu al fertilităţii. Dând ochii peste cap de i se vedea doar albul extatic, neobrăzatul bătrân ne-a făcut să remarcăm, mormăind conspirativ, că ţâncul burtos din Bruxelles îşi atinge mădularul sacru. Jamsheed zâmbea absent.

N-o mai văzusem pe Leila aşa tăcută şi gravă. Fixându-l pe omul-trunchi, pe care nu înceta să-l fotografieze, mi-a cerut să cumpărăm figurina provenită probabil de la un tirbuşon belgian, dar preţul era neruşinat.

Trecând peste câteva zile, n-am mai văzut kitsch-ul turistic. Jamsheed ne-a strigat de pe tejghea, cu dojană superioară şi accent graseiat convingător (făcuse liceul francez Istiqlal din Kabul) şi părând, din veselie, a da o piruetă trupuşorului ciuntit, că figurina s-a vândut foarte bine unui domn colecţionar de antichităţi din forţele speciale americane.

Învârtindu-mi în cap semnificaţia episodului şi întrebându-mă câte din cunoştinţele noastre despre Antichitate se bazează pe confuzii à la Manneken Pis, n-am putut să nu remarc către Leila că Hermes, patronul hoţilor, dar şi al comerţului, inclusiv cel tâlhăresc, prezidează în acelaşi timp aprofundarea cunoaşterii: hermeneutica. Leila însă nu asculta, prea ocupată cu fotografierea bărbosului hopa-mitică.

Mitraliind cu butonul, un ochi închis, ţinea buza îmbufnată şi strâmbă. Mă tot întreba în ce fel subiectul documentarului meu avea să fie Jamsheed. O decriptare a Afganistanului de azi prin portretul unui om-trunchi, i-am clamat, nesigur. A schiţat un zâmbet sceptic, ba chiar un

pic dispreţuitor, deşi putea fi doar o impresie a mea. În zilele alea, când ni se terminase tot ce aveam de băut, eram excesiv de susceptibil şi febril şi-mi concoctam în ascuns cocktailuri din oţet de mere amestecat cu piper şi pastă de dinţi uzbecă, mâinile tremurânde, respiraţia grea.

Noaptea, în pat, Leila a alternat bolboroseli animalice cu lungi momente de catalepsie. Lipicioasă şi mirositoare, s-a ridicat brusc, a deschis în beznă Photoshopul din computer şi a început să lucreze la pixelii lui Jamsheed.

Simţind că nu dorm, a întrebat fără să se întoarcă:

— Zi, hai, cum vrei să-l filmezi pe Manneke?

— În cotidianul lui, ţi-am spus, am mormăit, zăcând tensionat. Dacă vrei să mă ajuţi, îl ducem şi-l punem „în situaţie“. De pildă, să viziteze cu noi grădina zoologică… Puţini oameni se gândesc că la Kabul, în timpul talibanilor, a funcţionat un zoo. L-aş putea filma în faţa cuştilor de animale, el însuşi întemniţat în zăbrelele a ce i-a rămas din corp.

Nu zicea nimic, clickăind rapid pe pixeli cu spatele întors spre mine.

— Sau îl fac să se întâlnească cu deminorii francezi. Francezii tocmai dezgroapă minele din jurul grădinii zoologice. Acolo unde el şi-a…

— Ce forţă trebuie să aibă ca să-şi păstreze calmul ăla, a pufnit deodată, repezit. Să fii nevoit să-i rogi mereu pe ceilalţi să te care să faci pipi… Iar cineva ţi-o ia în mână – cu stânga, da? aşa e la ei – şi ţi-o ţine când te uşurezi, şi ţi-o spală. Iar tu ai erecţii incontrolabile, pe care nu le poţi ascunde sau opri...

A închis brusc capacul computerului, a venit în pat şi a vrut să mă încalece.

— Stai, stai, m-am apărat. Nu aşa rapid. Ajută-mă să se întărească.

— Jamsheed o are probabil tot timpul întărită, mi-a aruncat îmbufnată în întuneric, renunţând şi

întinzându-se lângă mine.

Am împins-o enervat.

— Te uiţi la prohabul unui schilod?

— Eşti un idiot obsedat de sex, a oftat.

— Eu obsedat de sex? De ce eu? Eu sunt ăla care nu vrea să se fută decât în minaret, sau cu fereastra deschisă, sau la grădina zoologică, lângă cuşca leului, în împuţiciunea aia? *Eu* sunt obsedat de sex?

— Da, tu, pentru că tu crezi că asta-i important.

După câteva săptămâni de ne-sex reuşiserăm s-o facem mergând la zoo. Grădina zoologică din Kabul consta din câteva maimuţe, un urs şi un leu pe nume Marjan. Talibanii căutaseră iniţial să închidă grădina, ca fiind activitate neislamică, dar directorul, un teolog, reuşise să-i convingă că Mahomed ţinuse o pisicuţă şi că deci musulmanii pot îngriji animale dacă nu fac lucruri necurate cu ele, ba chiar aruncase în argumentaţie Arca lui Noe.

În timpul războiului, bătrânele capre savante, socotitoare cu copita, donate de un circ, fuseseră mâncate de vecini. Ursul era acum deprimat, iar maimuţele – isterice, în sensul uman, clinic al termenului.

Tâmpit de câte explozii evitase, ursul avea botul în permanenţă însângerat pentru că şi-l freca spasmodic, gemând, de podea şi gratii, într-un soi de automutilare. Maimuţele erau nebune de frică, distracţia permanentă a vizitatorilor fiind să le bată cu beţe, printre gratii, ca să le vadă dansând.

Leul Marjan păşea însă demn şi distant în ţarcul lui… dar am îngheţat de oroare în momentul în care s-a întors şi am vazut că-i lipsea partea dreaptă a feţei. Un localnic beat sărise, după un pariu, în ţarcul lui Marjan, şi acesta îşi apărase teritoriul mâncând parţial intrusul. Pentru a se răzbuna, un cirac al imbecilului devorat îi aruncase leului o grenadă în faţă.

Tocmai acolo ne-am reîmperecheat, lângă cuşcă, după ora închiderii, în vreme ce Marjan se învârtea nervos, scoţând răgete neputincioase, ţicnit de adierile de stupru ce îi veneau de la noi.

Leila mă călărea lângă cuşca leului cu figura pocită, balansându-se din faţă în spate, lunecoasă pe dinăuntru şi pe dinafară şi gemând dulce, cum n-o mai auzisem, mângâindu-mă pe faţă şi aplecându-se să mă sărute tandru, când brusc s-a oprit, zicând că trebuie să facă pipi. Am reţinut-o de mâini:

— Nu pleca. Fă pe mine, am gâfâit.

A devenit rigidă.

— Idiotule. Fac orice cu alţii, dar pe tine te iubesc.

Împrejurul grădinii zoologice e muntele cu zidul medieval minat, din care coboară în cascadă case din chirpici, fără electricitate, fără apă, cartiere sălbatice, capsule temporale unde oamenii trăiesc atât de disperaţi şi rupţi de univers, încât fetele lor umblă desculţe şi nevoalate şi se oferă trecătorilor pentru pâine…

— Închipuie-ţi că te-ai fi născut aici, i-am spus Leilei.

Mi-a luat mâna şi mi-a sărutat-o.

— N-aş mai fi acum cu tine.

A doua zi l-am închiriat pe Jamsheed plătind bani peşin bătrânului escroc ce-l găzduia pe tejghea, şi, după o îngheţată dată cu linguriţa şi o ţigară pufăită hulpav (ştia să facă inele de fum, iar Leila l-a aplaudat ţopăind), i-am explicat că aveam să mergem să-l filmăm în interacţiune cu deminorii francezi.

Ne privea calm, plin de frumuseţe masculină obscenă şi neputincioasă. Umfla pieptul lat şi puternic, talia o avea îngustă, fundul mic. Părul îi cădea lung sub turban şi-i încadra faţa după moda talibană, în schimb avea dinţii, altminteri impecabil înşiraţi, cam gălbui; anticarul

neîngrijindu-se de gura lui, nu erau spălaţi niciodată.

— Numai să nu mă umiliţi, a zis.

— Bhuuuh, a făcut Leila, oprind un sughiţ de plâns.

M-am uitat la ea cu reproş, iar ea mi-a susţinut privirea cu iritare. Ochii lui Jamsheed treceau de la ea la mine cu ce mi-a părut a fi o satisfacţie îngâmfată.

Când, ajutat de Leila, l-am luat în spate, am fost surprins de greutatea lui. Mi-am zis că apasă dinadins, apoi mi-am dat seama de absurditatea ideii. Îl ţineam de fund, cu mâinile sucite înapoi şi muşchii tremurând, mergeam repede aplecat înainte, iar el mă strângea cu cioatele coapselor ca să nu alunece, pântecul şi pieptul lipite de spatele meu.

Simţeam, cu senzorii de deasupra şalelor pe care nu mi-i ştiusem înainte, că avea o erecţie monumentală, o erecţie ce nici măcar nu era de natură sexuală… Jamsheed mă domina şi-mi transmitea asta prin coapse, cu calm indiferent.

Pe platoul nisipos al grădinii zoologice, unde cărările sigure sunt marcate cu panouri şi panglici, căpitanul de deminori Armand Mabœuf, bronzat, cinic şi francez, jucând pentru cameră, i-a arătat lui Jamsheed, proptit pe carcasa unui tanc carbonizat, felurite pacheţele letale proaspăt dezgropate:

— Cam asta ai luat atunci în mână, da? E o invenţie drăcească, ceva extrem de vicios. O combinaţie de mine. Mai întâi e una îngropată pe care calci, dar care nu explodează imediat, ci aşteaptă… Aşteaptă altă detonaţie şi vibraţii, de exemplu de la asta, în formă de fluture de plastic, pe care o iei de pe jos. Unele sunt făcute să arate ca nişte jucării colorate. Copiii sau soldaţii tineri le culeg. Fluturi. Atunci explodează, declanşând-o şi pe cea mare, de sub picioare. Ansamblul e făcut să schilodească, nu să omoare. Un schilod îl

încetineşte pe inamic şi blochează alţi oameni care trebuie să se ocupe de el.

Filmam la întâmplare, era o scenă discursivă, aranjată, moartă, toată lumea simţea asta, inclusiv Jamsheed, care îşi compusese o figură gravă.

Plecând de acolo, pe când Leila schimba în spate numere de telefon cu căpitanul francez care o examina pofticios, fără să se ascundă, Jamsheed, apăsând acum şi mai tare pe mine, mi-a zis cu voce plată:

— Vreau să fac pipi.

— O, nu, i-am aruncat enervat. Nu ieşim acum de pe cărare. În dreapta şi-n stânga sunt mine. Ai să te ţii până la magazin.

— Dacă nu, îmi dau drumul pe tine.

— Ce este? a zis repezit Leila venind din spate. De ce îl chinui?

Până să-i explic, mi l-a smuls cu o forţă pe care nu i-o bănuiam.

— Mă ocup eu de omuleţul ăsta, a zis scurt şi a plecat cu el în dreapta drumului, printre pancartele care avertizau, în litere scrise cu hemoglobină, *Don't step off the road*, iar cu semne prelinse de la dreapta la stânga acelaşi lucru în trei limbi locale. Au dispărut după un desiş de măciulii albe de bumbac înfipte pe tije înalte şi unduitoare.

Am profitat pentru a verifica rapid ce filmasem, iar rezultatul m-a deprimat şi mai tare.

Când au revenit, după mult timp, ea cărându-l în spate, transpirată, udă, el strângând-o cu cioatele, călărind-o, auzeam de departe cum Jamsheed îi spunea într-o franceză agramată:

— Mielul vegetal, aşa crrreatură de scrrriau desprrre el călătorrrii voştri medievali ajunşi aici. Miel ce creşte pe tijă înaltă care, când se înmoaie, devine cordonul lui ombilical… Apoi, mielul paşte împrejur cât îl lasă maţul ce-l ţine priponit… Când termină de păscut iarba din cercul în care trăieşte, se aşază chincit şi-ncepe să moară…

A făcut o pauză.

— Mielul vegetal. Călătorii voştri descriau de fapt tijele de bumbac, văzute de departe.

Leila râdea cu un râs nou, pe care nu i-l ştiam.

Noaptea la hotel, făcând amor, mi-a cerut să nu mai pun mâinile pe ea.

— Fă doar aşa din bazin, fără mâini, mi-a şoptit, icnind absentă.

Din sacul de lângă pat a scos un fluture de plastic din cei pe care-i văzusem stivă pe câmpul minat şi a început să şi-l frece pe piept şi pe burtă.

— Ce este? s-a răstit iritată când m-am oprit.

Apoi:

— Of, e dezamorsat, ai văzut doar.

Ca să mă împiedice să alunec în somn, a început să-şi vâre fluturele în toate găurile, plescăind şi frământând şi gemând, ba chiar m-a făcut să tresar când a răcnit deodată: *Baaauuum*, aruncând din şolduri spre tavan.

A adormit îmbufnată, cu mina dezamorsată înfiptă adânc în ea.

Dimineaţa, la eterna omletă afgană, m-a întrebat sarcastic:

— Zi, şi? Până la urmă ce reportaj e ăsta, cu aşa personaj că nici nu ştii ce sfârşit să-i dai?

— Eu nu fac reportaje, i-am zis înţepat. Reportajele sunt pentru TV. Eu fac documentare, e o formă de cinema. E artă.

— Zi aşa. Şi ce sfârşit o să aibă? Un documentar trebuie să fie ca o istorie amoroasă, nu? Cu un început, un conflict la mijloc şi un deznodământ.

În noaptea aia, când a telefonat să-mi spună că nu va veni să doarmă la hotel pentru că e blocată la ambasada Franţei, unde se serbează 14 Iulie, şi că nu se poate întoarce din pricina interdicţiei de circulaţie pe întuneric, am informat-o că leul Marjan murise şi că fusese îngropat de vecinii de la zoo după ritualul islamic obişnuit, adică cu respect, învelit într-un cearşaf, ca un om. Vocea îi era indiferentă.

După ce a închis, am ieşit tiptil şi m-am dus pe Chicken Street, la dugheană. Jamsheed dormea liniştit, cu gura întredeschisă, respirând greu, învelit într-o bocceluţă, gata de luat la drum.

Când i-am pus perna pe faţă a împietrit o clipă, după care, zvâcnind, a început să lupte umflându-se, tot trupul lui un mădular sculat.

S-a zbătut furios, dreapta-stânga, sus-jos, bombând pieptul atletic, încordând cioatele, iar când a căzut pătura de pe el i-am văzut erecţia monstruoasă.

Când a abandonat şi am simţit că l-am isprăvit, am menţinut perna încă multe, lungi minute. Am rămas o eternitate aşa, în picioare, apăsând perna, cu muşchii dureroşi, neştiind ce să fac. Când i-am descoperit chipul, era un mort frumos, plecat în somn.

A doua zi m-am întors să filmez ca de obicei şi, sosind exact la deschiderea dughenei, am capturat un perfect final de documentar estetizant: sfâşietoarea scenă în care bătrânul anticar plângea hohotitor peste micuţul trup înfăşat în covoare învechite hoţeşte.

Vânzătorii de la dughenele vecine au venit la rândul lor să se smiorcăie demn, acoperind bubuitura exploziei îndepărtate dinspre grădina zoologică, unde, aşa cum tot oraşul avea să afle, Miss Leila şi căpitanul *démineur* Armand Mabœuf merseseră noaptea să sărbătorească ziua Franţei şi căderea Bastiliei.

Table of Contents

MIROS DE ROŞCATĂ
Prefaţă. Foame de scris, sete de citit
1. Leila în Kabul, senină
2. Lupoaica de la Carrefour
3. Miros de roşcată amară
4. Saskia şi o răţuşcă
5. Karma de trei parale
6. Nimfe de ghips
7. Tarot şi ciorbă de pui
8. Cavalerul Morman Mort
9. Cum m-am bătut în Vama Veche
10. O împreunare de vis
11. Stăpânul inelelor din Daghestan
12. „Oh, mon bébé…“
13. Sufism cu bomboane de mentă
14. Sibylle la oglindă
15. Oi de pripas, încântătoare
16. Praline şi zei ofiliţi
17. Andreea şi papucii Logosului
18. Un alt război al ouălor
19. Tina la volan
20. Chomsky la sciapozi
21. Ordonatorul, sau amorul în trei
22. Viciu de procedură
23. Anka Butt
24. Odette, de ziua clientului
25. Poveste de Crăciun
26. Extazul mistic la subsol
27. Istoria şamanismului românescu
28. Ziua în care au venit belgienii
29. Moneda Bacteriană
30. Sâmbăta morţilor
31. Terorism ospitalier
32. Frenetica moarte a lui Martin Heidegger
33. Leila cu fluturi în burtă

Table of Contents

MIROS DE ROŞCATĂ 1
Prefaţă. Foame de scris, sete de citit 5
1. Leila în Kabul, senină 11
2. Lupoaica de la Carrefour 15
3. Miros de roşcată amară 19
4. Saskia şi o răţuşcă 23
5. Karma de trei parale 27
6. Nimfe de ghips 30
7. Tarot şi ciorbă de pui 33
8. Cavalerul Morman Mort 37
9. Cum m-am bătut în Vama Veche 43
10. O împreunare de vis 46
11. Stăpânul inelelor din Daghestan 51
12. „Oh, mon bébé…“ 54
13. Sufism cu bomboane de mentă 58
14. Sibylle la oglindă 62
15. Oi de pripas, încântătoare 68
16. Praline şi zei ofiliţi 72
17. Andreea şi papucii Logosului 75
18. Un alt război al ouălor 78
19. Tina la volan 81
20. Chomsky la sciapozi 84
21. Ordonatorul, sau amorul în trei 91
22. Viciu de procedură 94
23. Anka Butt 97
24. Odette, de ziua clientului 99
25. Poveste de Crăciun 102
26. Extazul mistic la subsol 104
27. Istoria şamanismului românescu 106
28. Ziua în care au venit belgienii 120
29. Moneda Bacteriană 126

30. Sâmbăta morţilor 138
31. Terorism ospitalier 148
32. Frenetica moarte a lui Martin Heidegger 156
33. Leila cu fluturi în burtă 163